

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It's her turn for a little payback...

69
million
things
i hate
about
you

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KIRA ARCHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

69
million
things
i hate
about
you

KI RA ARC H ER

İçinde

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci](#)

[Bölüm Epilog](#)

[Planes, Trains, and All the Feels'in Önizlemesi](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar](#)

[Bu tatmin edici Indulgence kitaplarıyla beklenmedik yerlerde aşkı bulun...](#)

[Miles and Miles of You](#)

[Tüm Kuralları Yıkma](#)

Milyarder'in Tatil Nişanı Şüpheli Davranışlar

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2017 Kira Archer. Her türlü çoğaltma, dağıtım veya aktarım hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İkincil haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Planes, Trains, and All the Feels kitabının önizlemesi telif hakkı 2023 Livy Hart'©

Entangled Publishing, LLC
10940 S Parker Rd
Suite 327
Parker, CO 80134
rights@entangledpublishing.com

Indulgence, Entangled Publishing, LLC'nin bir imtiyaz markasıdır.

Alethea Spiridon tarafından düzenlenmiştir.
Kapak Tasarımı Elizabeth Turner Stokes
Kupa © Zamurovic Brothers/Shutterstock
Ruj © Siyapath/Shutterstock
Bacaklar © bgaj23/PixelSquid

ISBN 978-1-64063-250-9

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir İlk

Baskı Ekim 2017

Tom ve onun loto hayalleri için

Birinci Bölüm

Kiersten Abbott, patronu Marie'nin peşinden parmak uçlarında koşarak, topuklarının mermer fayanslarda çok gürültü çıkarmamasına dikkat ederken, ona yetişmeye çalışıyordu.

Ofiste yüksek hızda hareket etmek, kahve fincanları, paltolar, çantalar, evrak çantaları, dosya klasörleri, dizüstü bilgisayarlar ve diğer birçok eşya ile yüklü olmak Kiersten için ikinci bir doğa haline gelmişti. Üç kahve fincanından ikisini aynı ofiste çalışan en yakın arkadaşları Izzy ve Cassie'ye uzattı. İkisi de "teşekkür ederim" diye dudaklarını hareket ettirip hemen işlerine geri döndüler. Marie teknik olarak onların patronu değildi, ancak Manhattan'ın en büyük düşünce kuruluşu ve geliştirme şirketi olan Harrington Enterprises'ın başkanı ve kurucusu Cole Harrington'ın birinci asistanıydı, bu da onu Izzy, Cassie ve ofisteki diğer asistanların bir nevi amiri yapıyordu. Kiersten ikinci asistan olduğu için Marie'nin sağ koluydu. Tüm işleri o yapıyordu, ama övgüler Marie'ye gidiyordu.

"Yetiş," dedi Marie omzunun üzerinden.

Kiersten irkildi, elindeki kahveyi neredeyse döküyordu ve Marie'yi yakalamak için hızla koştu. Marie, ejderhanın inine doğru ilerliyordu.

Kiersten iki adım içeri girmişken, Bay Harrington'ın görüntüsü onu dondu. Adam koşu bandında, kalçalarına kadar inen bol bir eşofman altı giymişti, başka hiçbir şey yoktu. Görünüşüne bakılırsa, bir süredir koşuyordu. Sert kaslı göğsünden ve karın kaslarından birkaç damla ter akıyordu. Ve o muhteşem V kaslarının adı her neyse, bir tabloid gazetesinin "Manhattan'daki tüm kadınların istediği hazine" olarak tanımladığı şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Kiersten bunu okuduğunda alay etmişti. Her şeyi yakından ve şahsen görmek, şüpheciliğini yeniden düşünmesine neden oldu.

Bir damla ter, eşofmanının lastiğinin altına sızınca, Kiersten kahvesini düşürmek üzereydi. Şanslı küçük ter damlası.

Marie, Bay Harrington'a bir havlu uzattı ve onu, duvardaki ustaca gizlenmiş ahşap panelin arkasında bulunan banyoya kadar takip etti. Kapının dışında durup, duşun açılma sesine yüzünü buruşturarak dinledi. Bir iki dakika sonra, akan suyun sesini bastırmak için sesini yükselterek sonunda konuştu.

"Bay Harrington, bu hafta sonu ulaşamayacağım, ama Kiersten sizin için hazır olacak ve..."

Su kesildi ve sesi kapıdan geldi. "Konferans bu hafta sonu ve ben ana konuşmacıyım," dedi. "Orada olmana ihtiyacım var. Bu kadar geç bir tarihte konferansı değiştirmek, senin işini ertelemekten çok daha zor olur."

"Benim *işim* mi?" Marie derin bir nefes aldı, yumruklarını yanlarına sıkıştırdı. Kahretsin. Patlamak üzereydi.

Bay Harrington banyodan çıktı, yeni bir gömlek ilikliyordu. "Evet. Senin işin. Her neyse, iptal et. Değiştir. Ertel. Umurumda değil."

"Senin dediğin benim *işim*, benim *düğünüm*," diye bağırdı Marie. "Sana defalarca söyledim. Bir yıldan fazla süredir planlıyorum. Erteleme yok."

Kiersten'in ağzı açık kaldı. Kimse Bay Harrington'a bağırmasıydı. Hatta kimse ona soru bile sormamıştı.

"İş yükümlülüklerini yerine getiremiyorsan..."

Marie ellerini havaya kaldırdı. "Beni kovmaya zahmet etme. Ben istifa ediyorum!" Anahtarlığı ve telefonunu masasına fırlattı ve kendi masasından ceketini ve çantasını almak için sadece bir an durduktan sonra dışarı çıktı. "Aman Tanrım, bu çok iyi geldi." Kiersten'e bir bakış attı ve burnunu çekti. "İyi şanslar." Sonra adımlarında bahar havası, yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Kiersten olduğu yerde donakaldı. Bay Harrington'a bir bakış atmaya cesaret etti.

Harrington'a bir göz attı. "Oh, lanet olsun," diye fısıldadı.

Sonunda gözlerini ona dikti, baştan aşağı süzdü ve Kiersten onu duymamış olmasını diledi. Gözleri ürkütücüydü. Hiç bu kadar yakından bakıp rengini görememişti ve çelik grisi rengi, etrafını çevreleyen neredeyse siyah renkteki halkası, beklenmedik bir şekilde büyüleyiciydi. Ceketini ve kahvesini ondan aldı.

"Kimsiniz?"

"Kiersten, efendim." Sesi zar zor duyuluyordu ve boğazını temizledi. "İkinci asistanınız."

"Peki, Kestin, terfi aldın. Umarım son üçünden daha uzun süre kalırsın."

Adını düzeltmek için ağzını açtı ama daha sözünü bitiremeden, adam masasına dönüp çantasını toplamaya başlarken ona emirler yağdırmaya başlamıştı.

"Yirmi dakika sonra proje yöneticimle toplantım var, ondan sonra da akşam yemeği rezervasyonum var..."

Kiersten kaşlarını çattı ve sözü aldı.

"Le Bernadin, efendim. Rezervasyonunuz saat sekiz için."

"Teşekkürler. Onaylayın ve akşamın geri kalanı için programımı boşaltın."

En azından ilk görevi kolaydı. "Öğleden sonra onayladım, Bay Harrington. Harrington. Her şey ayarlandı."

Marie ile çalışmak harika bir eğitim olmuştu. Zaten Bay Harrington'ın hayatını idare ediyordu sayılırdı. Sadece şimdi Harrington'ın kendisiyle uğraşmak zorundaydı. Bu düşünce, içinde korku ve heyecan dalgaları yarattı. Sonunda kendini gösterebilir ve zaten yaptığı işin karşılığını alabilirdi. Tabii güzel bir zam da cabası. Banka hesabı buna çok sevinecekti. Hesabında bulunan kırk üç dolar da bu paranın eşlik etmesinden memnun olacaktı. Ve günlerini aptal patronunun yanında geçirmek zorunda kalırsa, en azından bakması kolay biriydi.

"Harika," dedi, keskin gözlerini ona çevirerek. O kadar uzun süre baktı ki, gözlerini kaçırdı ve bluzuna bir şey döküp dökmediğini ya da bir düğme unutup unutmadığını kontrol etmek için aşağıya baktı.

Hayır, bir şey yoktu. Gözlerine tekrar baktı ve bu sefer bakışlarını kaçırmadı. Evet, bu adam onu sahte Louboutin ayakkabılarında titretmişti, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Dudakları hafifçe kıpırdadı. "Bana Cole de."

Kiersten ona göz kırptı. Marie ona hiç ilk adıyla hitap etmemişti. Kimse etmezdi.

"Bay Harrington beni yaşlı hissettiriyor. Henüz yaşlı görünmüyorum, değil mi?" diye sordu, o büyüleyici yatak odası sesiyle, M&Ms'leri poşetin içindeyken bile eriteceğine yemin edebileceği sesiyle.

Gözleri onun üzerinde dolaştı, dudakları daha da titredi. "Hayır, efendim." "Efendim yok. Sadece Cole."

"Evet, efendim." Kahretsin. Durduramıyordu kendini.

Burun kıvrır gibi bir ses çıkardı ve masasına dönüp çantasını aldı. "Al," dedi, Marie'nin bıraktığı telefonu ona uzattı. "Her zaman yanında taşı. Çalışma saatlerim düzensizdir. Kendini nöbetçi say. İhtiyacın olan tüm numaralar orada olmalı."

Bir an durakladı, kaşları çatıldı. "İnsan kaynaklarına ulaş. Yeni pozisyonun için gerekli evrakları göndermelerini söyle, her şeyi resmi hale getireceğiz. Marie'nin takvimimi ve ihtiyacın olacak diğer tüm bilgileri nerede sakladığını biliyorsundur herhalde."

Kiersten başını salladı, ama adam daha fazla talimat verirken ona pek dikkat etmiyordu. "Tüm bekleyen sözleşmelerim ve mevcut projelerim hakkında bilgi sahibi ol. Uymamız gereken son tarihler var ve bu saçma sapan olay yüzünden hiçbir şeyi kaçırmak niyetinde değilim. Şifreler veya bilgisayarlara girmek için yardıma ihtiyacın olursa, BT'yi çağır ve her şeyi değiştirmesini söyle. Çıkarken güvenlik görevlisine yeni yaka kartını al. Tüm katlara ve ofislere erişebilmek için yeni bir kart alman gerekecek."

Durup ona baktı. "Bunları yazmaman gerekmez mi?"

"Hayır, efendim. Anladım." Neyse ki, hızlı düşünür ve hafızası da iyiydi. Açıkçası, Bay Harrington, yani... Cole, onu meşgul edecek gibi görünüyordu.

"Cole. Umarım öyledir." Eşyalarını toplamaya devam etti, ofisinde mini bir kasırga gibi dolaşarak kendine bir yer arıyordu. Marie'nin bıraktığı anahtarlığı aldı ve ona fırlattı. "Bunlarla binaya, tüm ofislere, daireme ve girmen gereken diğer yerlere girebilirsin. Hangisi hangisi bilmiyorum, sen bulmak zorundasın. Güvenlik şirketine, dairemdeki tuş takımlarının şifrelerini değiştirmeleri için haber verilmeli. Ses tanıma ve parmak izi yazılımının güncellenmesi için orada olman gerekecek. Marie'nin masasında, benim yeni asistanım olduğun konusunda bilgilendirilmesi gereken kişilerin listesi olmalı. Bunu hallet. Senin bu bilgilere erişim iznin olup olmadığını tartışırken hiçbir konuda gecikme yaşamak istemiyorum. Bu hafta sonu konferans için Marie'nin uçak bileti ve otel rezervasyonunu kendi adına değiştir ya da gerekirse kendi rezervasyonunu yap. Sanırım gidebilirsin."

Ona kutup ayısının testislerini dondurucu bir bakış attı ve kız başını salladı. Neyse ki, onun bir hayatı yoktu. Evde oturup

evde oturup Ben & Jerry's dondurma yemektense.

"Güzel," dedi. "Konferansla ilgili diğer her şey için onun bilgilerini seninkilerle değiştirmen gerekecek. Ayrıca..." Durdu ve biraz yüzünü buruşturdu. "Marie yeni bir iş bulana kadar sosyal haklarının devam etmesini sağla ve onun için bir referans mektubu dosyasına ekle. Aslında, geçen hafta görüştüğüm firmalardan biri eleman arıyor. Onlara bir tavsiye mektubu gönder. Ayrıca, kıdem tazminatı paketini onayla. Ve normal miktarın iki katını ver."

Kalan eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce durakladı. "Ve ona bir düğün hediyesi gönder."

Kiersten'ın ağzı yine açık kaldı ve bu sefer Bay Harrington, yani Cole, ona gülümsedi. "Ne? Her zaman pislik değilim."

"Her zaman değil, ama sık sık," dedi Cole'un ortağı Bay Larson, görünüşe göre kapıda bekliyordu. Gülümsedi ve Kiersten'a göz kırptı. Cole yanından geçerek, "Aklından bile geçirme," diye mırıldandı ve yoluna devam etti. Bay Larson omuz silkti ve onu takip ederek dışarı çıktı, Kiersten ise şok içinde, zihni hala az önce olanları anlamaya çalışırken, orada kalakaldı.

Hiç şüphesiz, kendini zor bir duruma atmıştı. İyi tarafı, maaşı neredeyse iki katına çıkacaktı. Ama yine de, her kuruşunu hak edeceğini biliyordu. Cole Harrington, dünyadaki neredeyse tüm kadınların hayaliydi. Genç, yakışıklı, zengin ve birçoklarına göre daha da güçlüydü. Henüz flört edecek yaşa gelmeden, en popüler flört uygulamalarından birini geliştirmiş, adalar satın almış, hayır kurumlarına cömert bağışlarda bulunmuş, köpekleri ve çocukları çok seviyordu. Herkes onu seviyordu, onun için çalışanlar hariç.

Düşüncesini tamamlayamadan elindeki telefon bir bildirim sesi çıkardı.

"Ve böylece başlıyor," diye mırıldandı.

İkinci Bölüm

"Yeni asistan, ha?" Cole'un uzun süredir arkadaşı ve iş ortağı olan Brooks Larson, masanın karşısında oturmuş, şarap kadehinin son damlalarını yudumlarken, her zaman gizli bir amacı olduğunda gözlerinde beliren o ışıltıyla ona bakıyordu.

"Evet. Ve?"

Brooks omuz silkti. "Hiçbir şey. Sen onları çok çabuk tüketiyorsun, özellikle de kendine saygısı olan bir CEO gibi sekreteriyle yatmayı reddeden bir adam için."

Cole içini çekip yarısı yenmiş akşam yemeğini itti ve dikkatini tekrar tabletindeki dosyalara verdi. Brooks, on yılın büyük bir bölümünde en iyi arkadaşı ve iş ortağı olmuştu, ama bu adamın ağzından laf gelmezdi. "1950'de değiliz Brooks. O benim yönetici asistanım, sekreter değil. Orada *çalışmak* için var, ahlaksız bir patronun tacizine uğramak için değil. İş ile zevki karıştırmak, her ikisinde de başarısız olmanın en iyi yoludur. Ayrıca, asistanlarımin bana değil, işlerine odaklanmaları gerekiyor, yoksa işler asla bitmez."

"Onların işi senin işin sanıyordum."

"Benim işim onların işi. Özel hayatım ise sınır dışı."

Brooks omuz silkti. "Sen öyle diyorsan. Ama bu kadar çok insan gelip giderken işlerini nasıl halledebiliyorsun, anlamıyorum. Marie'yi ne yaptın da bu kadar kızdırdın?"

"Hafta sonu çalışması gerekiyordu."

"Ve bu yüzden istifa mı etti? Bunun işin bir parçası olduğunu sanıyordum." "Öyle. Planları vardı."

"Ne tür planlar?"

Cole suyundan bir yudum aldı ve cevap vermek istemediği için tabletine bakmaya devam etti. Ama Brooks'un bu konuyu bırakmayacağını biliyordu.

"Düğünü."

Brooks, sanki iki kafası çıkmış gibi ona baktı. "Çalışabilmesi için kendi düğününü iptal etmesini mi bekliyordun?"

Cole yüzünü buruşturdu. Brooks'un ağzından çıkınca çok daha kötü geliyordu. "Konferansta ona ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu tartışmaya açık bir konu değildi. Neden aynı hafta sonu düğününü ayarladı, anlamıyorum."

"Konferansın tarihi belirlenmeden çok önce düğünü ayarlamış olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Kadınlar bu tür şeyleri yıllar öncesinden planlar."

Cole yine iç geçirdi ve tabletindeki dosyayı kaydırdı. "O kadar düşünmedim. Bir noktada, aynı hafta sonu olduğunu fark edip planlarını değiştirmesi gerekirdi. Onun işi benim hayatımı kolaylaştırmaktı. Onun emrimde olması için ona çok iyi para ödüyorum. *Onun isteklerine* uyum sağlamak benim işim değil."

Brooks'un kaşları kalktı ve Cole, içini kaplayan hafif suçluluk duygusunu bastırdı. Evet, pislik gibi davranmıştı. Ne var bunda yeni? Gerçekleri değiştirmezdi. "Onun sosyal haklarını uzattım ve tazminatını iki katına çıkardım, ki ikisini de istifa ettiği için vermek zorunda değildim. Ama hatalarına rağmen, iyi bir asistandı. Çalıştığı süre boyunca."

Brooks başını salladı. "Sen duygusal bir şeytansın." Cole bunu duymazdan geldi. "Yapacak işin yok mu?"

"Her zaman var. Şimdi, senin asistan sorununa geri dönelim."

"Asistan sorunum yok. Bu yüzden her zaman birden fazla asistanım var."

"Tabii. Sen yedeklerin kralısın. Her şeyin yedeğini alırsın, böylece hiçbir zaman yedeğin kalmaz, değil mi?"

Cole omuz silkti. "Şimdiye kadar işe yaradı."

"Tamam, o zaman başka bir yedek bul. Bu çok seksi."

"Fark etmemiştim."

"O zaman ilk yapman gereken şey, ona göz muayenesi randevusu aldirmek. Meşgul olduğunu sanıyordum, öldüğünü değil. O seksi kütüphaneci havasını çok iyi yakalamış."

Cole kör değildi. Ya da ölü. Arkadaşının ona sataşmasına katlanmak zorunda kalmamak için yalan söylüyordu. Kiersten'in farkına varmadan binasına nasıl girmiş olabileceğini asla bilemeyecekti. Tek mazereti, Marie'nin onu saklamış ya da o kadar meşgul etmiş olmasıydı ki, onunla karşılaşmasına fırsat bulamamıştı. Çünkü ona bakan o büyük kahverengi gözlere, sıkı sarı saçlarının

serbest bırakılmak için yalvaran kalın sarı saçları, vücudunu çığlık attırıyordu.

Brooks hala konuşmaya devam ediyordu. "Adı bile... Kestin... Kiss'e çok yakın..."

—
"Kiersten." "Ne?"

"Onun adı Kiersten, Kestin değil."

"O zaman neden ona Kestin dedin?"

"Çünkü söylediğinde duymadım ve öyle olduğunu sandım."

"Seni düzeltmedi."

"Biliyorum."

"Neden?"

Cole yine iç geçirdi ve tabletin ekranına gereğinden biraz daha sert bir şekilde parmağını vurdu, dijital sayfalar uçuşmaya başladı. "Bilmiyorum. Ona sormalısın."

"Hmmm, belki sorarım. Belki akşam yemeğinde..."

"Hayır." Cole ona sert bir bakış attı. Brooks, Cole ona tam zamanlı bir koruma tutmak zorunda kalsa bile Kiersten'a yaklaşamayacaktı.

"Şimdiden kıskandın mı?"

Cole alnını ovuşturarak Brooks'la konuşmanın sık sık yol açtığı ağrıyı dindirmeye çalıştı. "İyi asistanlar bulmak zor. Senin de haklı olarak belirttiğin gibi, onları yanımda tutmakta zorlanıyorum. İlk asistanlarım yeterince sorunluydu, ama ikinci asistanlar nadiren bir aydan fazla kalıyor. Ama anladığım kadarıyla, Kiersten işe alındığından beri işleri o yürütüyor. Marie ona her şeyi yaptırıyordu, bu yüzden hayatımı alt üst edecek sinir bozucu bir geçiş dönemi olmayacak. Onu kovmanı istemiyorum, yoksa yeni birini eğitmekle uğraşmak zorunda kalacağım, özellikle de onun yedeği olacak birini henüz işe almadığım için."

"Gerçek adını nasıl öğrendin?"

Cole tabletini kaldırdı. "İnsan Kaynakları'ndan dosyasını göndermelerini istedim." "İçinde ilginç bir şey var mı?"

"Evet. Şimdi git buradan."

"Neden? Ateşli bir randevun mu var?"

"Randevuya çıkacak vaktim yok."

Brooks buna alaycı bir şekilde güldü. "Zaman ayırmaya başlamalısın. Belki biraz rahatlarsın."

Cole onu duymazdan geldi. İhtiyacı olduğunda randevu bulmakta hiç zorlanmazdı

ama ilişkilerini nadiren çok ciddiye alırdı. Bu sistem çok iyi işliyordu. İsteddiği zaman güzel bir kadının eşlik ediyordu ve geri kalan zamanlarda hayatı kendisine aitti. Sorunsuz, geleceği olmayan bir hayat.

Henüz, davranış şeklini değiştirmek isteyeceği bir kadınla tanışmamıştı. Aniden, ona göz kırpan büyük kahverengi gözler gözünün önüne geldi. Ve bir türlü gitmedi. Sinirlenerek başını salladı ve Kiersten'ın görüntüsünü zihninin derinliklerine itmek için elinden geleni yaptı.

"Flört etmek kadınları yapışkan yapar," dedi. "Ben yapışkan değilim. Ben çalışırım."

"Evet, fark ettim," dedi Brooks, sesinde alaycı bir ton vardı. "Peki ya o kadın... Betsy miydi, Becky miydi..."

"Rebecca."

"Evet, o. Bir süre onunla çıkmıştın."

Cole, son kız arkadaşını hatırlatılmasına sinirlenerek kaşlarını çatı. Diğerleri gibi o da işe yaramamıştı. "Evlilik sözleşmesine itiraz etti."

Brooks kaşlarını kaldırdı. "Evlilik sözleşmesi mi vardı? O kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değildi. Ama o ima etmeye başladı, ben de ona evlilik sözleşmesini gösterdim."

Bu genellikle düğün saçmalıklarını bırakmaları için yeterlidir."

"Neden? Evlilik öncesi anlaşma senin konumundaki biri için oldukça standart bir prosedür."

Cole iç geçirdi. "Çünkü benim evlilik sözleşmem standart değil. İkimiz de, evlendiğimizde sahip olduğumuz her şeyi ve evlilik sırasında bireysel olarak kazandıklarımızı ayrılırken de alacağımızı kabul ettik."

Brooks'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani hiçbir şey alamazlar." "Doğru."

"Ayrılma sebebi ne olursa olsun mu? Aldatırsan bile mi?"

"Doğru."

"Peki ya sen ölürsen?"

"O zaman evliliğimiz kesin olarak sona erer." "Tabii, ama..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Brooks uzun bir nefes verdi. "Eh, kalmamalarına şaşmamalı."

Cole yine kaşlarını çatı. Evlilik sözleşmesinin biraz alışılmadık olduğunu biliyordu, ama bunun nedenleri vardı. İlk yüz milyonunu kazandıktan sonra hazırlatmıştı... ve evlilikten çok paraya ilgi duyan ilk kadın tarafından kalbi kırılmıştı.

para ile evlilikten daha çok ilgilendiği ilk kadın tarafından kalbi kırılmıştı. Onun her şeyi anlatan bir kitap yazıp en yüksek teklifi verene satmasını engellemek için birkaç milyon dolar harcamıştı. Artık kız arkadaşları gizlilik anlaşmaları imzalıyordu ve kız arkadaşından daha fazlasını isteyen herkes evlilik sözleşmesini imzalamak zorundaydı. Şimdiye kadar, hiçbiri onu kullanacak kadar uzun süre onunla kalmamıştı.

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," dedi Cole. Brooks güldü.

"Gerçekten mi?"

"Kadın benimle evlenecek, paramla değil. Evlilik sırasında belli bir yaşam tarzının tadını çıkaracak elbette, ama evlilik bittiğinde, benim için çok çalışarak kazandıklarımın tadını neden çıkarmaya devam etsin ki, özellikle de çıktığım kadınlar genellikle kendi başlarına ortalamanın üzerinde bir yaşam sürüyorlar."

"Bunu kabul edecek birini asla bulamazsın." "Beni paramdan daha çok seven biri kabul eder."

Her zaman aynıydı. Hepsi Bayan Harrington olmak istiyordu. Onu sevdikleri için değil, karısı olarak onun servetine daha kolay erişebilecekleri için. İşler yolunda gitmezse yüklü bir tazminat. Uzun süre dayanabilirlerse dul maaşı. Çocukları olursa bonus para.

Bu yüzden evlilik öncesi anlaşma vardı. Muhtemelen bunu asla uygulamayacaktı, ama bunu Brooks'a itiraf etmezdi. Ancak bunun önemi yoktu, çünkü şimdiye kadar kimse onu bunu deneyecek kadar sevmemişti. Hiçbir şey alamayacaklarını belirten bir belge, hepsini kaçırmaya yetiyordu.

"Peki, iyi şanslar," dedi Brooks.

Kadehindeki şarabı son yudumla içti ve ağzını sildi. "Şansa ihtiyacım yok. Sadece işime odaklanmam lazım."

Brooks başını salladı ve Cole'u utandıran o anne bakışını attı. Cole ona sert bir bakış attı ve Brooks yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı.

"Tamam, tamam. Seni rahat bırakayım. Zaten gece geç saatlere kadar planlarım var."

Cole, hoşgörölü bir gülümsemeyi tutamadı. "Ne sürpriz."

"Sadece kıskanıyorsun," dedi. Şarabının son yudumunu içip kalkarak gitmek için ayağa kalktı. "Yarın görüşürüz."

Cole onun gitmesini izledi, sonra dosyalarına geri döndü ve artık tanıdık hale gelen pişmanlık duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Hayatı böyleydi. Ara sıra birinin olmasını diledi, ama hepsi tek bir şey istiyordu ve o da o değildi. Bazen neden uğraştığını bilmiyordu.

Ama lanet olsun, mogullar bile yalnızlık çekiyordu.

İçini çekip eşyalarını topladı, restoranın kasasına birkaç yüzlük sıkıştırdı ve geceye çıktı. Yalnız. Böylesi daha iyiydi. En azından yalnızken incinmez, kullanılmazdı.

Yüzünü buruşturdu ve telefonunu çıkardı. En azından biraz iş yapabilirdi. Kiersten'ı aradı ve ofiste buluşmasını istedi. Saat dokuzda onu işe çağırmasına şaşırmışsa da, hiçbir şey söylemedi. Sadece ofisinde buluşmayı kabul etti. Şu ana kadar her şey mükemmel gidiyordu.

Adımlarında ekstra bir canlılık, yeniden enerji ve çalışmaya hazır bir ruh haliyle ofisine doğru yürüdü.

Üçüncü Bölüm

Cole kahve fincanını alıp bir yudum almak istedi, ama dudakları sadece havayla buluştu.

Boş bardağa baktı. Tamam, kahveyi bitirmek bir yana, bir yudum bile içmediğini hatırlamadığı uzun bir gün olmuştu. Fincanı *yere vurarak* bıraktı ve somurtarak önündeki dosyalara döndü. Hayatını kaplayan evraklar hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

On dakika sonra, yine fincanına uzandı, ama bu sefer fincan yeniden doldurulmuştu. Kiersten'ın geldiğini duymamıştı, ama işe konsantre olduğunda nadiren duyardı. Ayrıca, kadın bir kedi gibi hareket ediyordu. Terfi aldığından beri geçen altı ayda, itiraf etmek istemediği kadar çok kez onu korkutmuştu. Nerede olduğunu bilmek için ona bir zil takmak geliyordu içinden.

Masasından bir yığın dosyayı alıp ofisin köşesindeki dosya dolabına geri koyarken, parfümünün hafif kokusu etrafını sardı. Büyükannesinin bahçesindeki manolya ağacını hatırlatan hafif çiçeksi bir kokuydu. O kokuyu her zaman sevmişti. O koku ona evini hatırlatıyordu. Kiersten bu parfümü kullanmaya yeni başlamıştı ve o bu yeni gelişmeyi onaylayıp onaylamadığından emin değildi. Konsantre olması gerekiyordu, kadın her yanından geçtiğinde bir schnauzer gibi havayı koklayarak.

"Yeni parfüm mü?" diye sordu.

Dosyaları düzenlerken başını kaldırdı ve maun rengi gözleri hafifçe büyüdü. Evet, ona pek kişisel sorular sormazdı. Her şeyin bir ilki vardır.

"Aslında losyon. Banyo setinin bir parçasıydı." "Hediye mi?"

Dudakları seğirdi ve dosyalama işine geri döndü. "Evet. Senden. Geçen

Noel'de."

"Ah. Tabii." Bu, ya kendisinin ya da diğer asistanlardan birinin satın aldığı anlamına geliyordu. Bu tür alışverişleri onun için onlar yapıyordu.

Eh, en azından hoşuna giden bir şey bulmuş.

Telefon çaldı ve o, cevap vermek için yanındaki ofisine koştu.

Bir dakika sonra interkom çaldı.

"Anneniz, efendim."

"Mesajını al," dedi. Annesini başından savmak daha sonra başına bela olacaktı, ama şu anda onunla uğraşacak zamanı yoktu. İşine dönmesi gerekiyordu. Üniversitede ilk uygulamasını sattığından beri, sözleşmeler, konferanslar, birleşmeler ve yönetim kurulu toplantıları arasında sonsuz bir döngü içindeymiş gibi geliyordu. Kazandığı parayla bir geliştirme şirketi kurmuş ve şirket kısa sürede karlı hale gelmişti. O günden beri projeler arka arkaya gelmişti. Ancak sorunlar açısından bakıldığında, istikrarlı ve karlı bir iş o kadar da kötü değildi.

Kiersten elinde başka bir dosya yığınıyla geri geldi. Her şeyi dijital ortamda tutmak muhtemelen daha kolay ve çok fazla ağaç kurtarırdı, ama 24 saat bilgisayar başında olmak gözlerini mahvediyordu. Kağıt onu neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Kupasına uzandı. Bir yudum aldı ve kupayı geri çekti. Yine soğumuştur.

Kiersten hiçbir şey söylemeden fincanı aldı ve dışarı çıktı. Önündeki evrak işlerine geri döndü, ta ki Kiersten yeni doldurduğu fincanla geri gelene kadar. Bu sefer, şekerli sıvı boğazını hoş bir şekilde yaktı, acı tadı iki krema ve dört şekerle gizlenmişti.

"Neden ona kahve veriyorsun ki?" diye bir erkek sesi duyuldu.

Cole başını kaldırıp Brooks'un içeri girip masasının önündeki sandalyeye oturduğunu gördü.

"Şeker kutusuna bir pipet sokup işin içinden çıkarsan daha iyi olur."

"O kadar tatlı değil," dedi Cole.

"Ah, fazla alınma. Sende tatlı bir şeyler olmalı."

Kiersten'den hızla hafif bir öksürüğe dönüşen bir burun çekme sesi geldi ve Cole kaşlarını kaldırdı. Ondan daha önce böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştı. Ama yine de, onunla sadece yarım yıldır yüz yüze çalışıyordu ve o da tamamen profesyonel davranıyordu. Bu, o ayların dikkatini dağıtmamasına engel olmamıştı. Oh, o harika bir asistanydı. Çoğu zaman, o daha kendisi farkına varmadan ihtiyaçlarını önceden tahmin ederdi.

Zeki ve işini çok iyi yapıyordu. Ofisi, onun sayesinde hiç sorun çıkmadan, sorunsuz bir şekilde çalışıyordu.

O, saçmalamayan biriydi. Neredeyse her zaman kalem etek ve düğmeli gömlek giyerdi, sarı saçları genellikle topuz veya at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ancak ne kadar ciddi ve düzgün davranırsa, Cole o kadar ofis aşkı kuralını çiğnemek ve onu kızdırmak için can atıyordu, sırf onun da hesap tabloları ve renk kodlu dosyalar dışında başka bir şeye tutkusu olup olmadığını görmek için. Kadın o kadar gergindi ki, Cole bir gün dikişlerinin söküp dağılacağından korkuyordu.

"Size bir şey getireyim mi, Bay Larson?" diye sordu Brooks.

Brooks başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Şimdilik bir şey yok." Kiersten'a göz kırptı ve kız gülümsedi, yanakları hafifçe kızardı. Cole, Kiersten ofisine dönerken kaşlarını çatı.

"Asistanımla flört etmeyi kes," dedi Cole.

"Neden? Birinin yapması lazım. O kadın sanki biri sallamış şampanya şişesi gibi."

"Ve sen de mantarı patlatmayacaksın."

"Önceden kapıyorum mu?"

Cole'un kaşları daha da çatıldı. "Çok çocukça davranıyorsun."

Brooks, Cole'un kötü ruh halinden hiç etkilenmeden omuz silkti. "Burada birinin olması lazım. İkimiz için de yeterince gergin olan sensin."

"Yoluma çıkan her kadını becermek yerine çalışmayı tercih ediyorum diye gergin olduğum anlamına gelmez."

Brooks alaycı bir şekilde göğsüne vurdu. "Beni nympho gibi gösteriyorsun."

"Sen nympho'sun. Ne işin var burada? Sen..." Cole saatine baktı. "Bir buçuk saat erken geldin."

"Açlıktan ölüyorum. Kiersten sana zorla yemek yediriyor, o yüzden yemek yemediğini biliyorum. Bu akşamki maçtan önce bir şeyler atabiliriz diye düşündüm."

Cole saatine tekrar baktı. O, Brooks ve çeşitli işlerinde tanıştıkları iki arkadaşı her perşembe akşamı düzenli olarak poker oynuyorlardı. Brooks, bunun iş toplantıları için poker suratlarını geliştirmelerine yardımcı olduğunu iddia ediyordu. Cole ise bunun en iyi viskisini içmek ve tüm arkadaşlarından yasal olarak para almak için bir bahane olduğundan emindi. Brooks gerçek bir kart

balıkası olmasa, çok yakındı.

"Önce bakmam gereken birkaç dosya var. Kiersten'a bir şeyler sipariş etmesini söyleyebilirim."

Brooks homurdandı. "Hadi ama Cole. Bir kez olsun ofisten çık."

Cole içini çekti ve masasından kalktı. Brooks, o gitmeyi kabul edene kadar onu rahat bırakmayacaktı. Ve haklıydı. Cole bütün gün ofisten çıkmamıştı. Bir dakikalığına dışarı çıkmak iyi olacaktı.

"Tamam. Bir şey var da..." Kiersten'ı çağırmadan önce, o kapıdan başını içeri soktu.

"Ben çıkıyorum, Bay Harrington. Gitmeden önce başka bir şey var mı?"

İlk haftadan sonra ona Cole demesini sağlamaktan vazgeçmişti. İnatçı kadın. "Evet." Dudaklarını hafifçe sıkması, onun gece için umutlarını yıkmış olabileceğinin tek göstergesiydi. Yaklaşık on beş kalın dosya klasörünü işaret etti. "Bunları eve götür ve bir göz at."

Kadın çenesini sıkarak dosyaları topladı ve adam, kadının itiraz edip etmeyeceğini bekledi. Yapmayı reddedip, hafta sonunu daha da mahvettiği için ona bağırıp, görmediğini sandığı anda dilini çıkaracağını düşündü. Bir şey yapacağını düşündü.

Bunun yerine, dosyaları hızlıca karıştırdı. "Tabii, efendim. Nedir bunlar?" diye sordu.

"Yeni bir proje için arka plan bilgileri. İçinde yararlı bir şey var mı, bana söylemen gerekiyor."

"Belirli bir şey mi arıyorsunuz?"

Adam içini çekip koltuğuna yaslandı. "Henüz bakmadığım için ne aradığımı bilmiyorum. Sen bunun için buradasın."

"Evet, efendim," dedi, sesi gergin ama yine de kontrollüydü. Adam, onun öfkelendiğinden şüphe duymuyordu ama bunu iyi gizliyordu. "Yararlı bir şey bulabilir miyim bakayım."

"Teşekkürler, Crustin. Hepsi bu kadar."

Kiersten'in gözleri parladı ve Cole bir an için o anın sonunda geldiğini düşündü. Dudaklarında titremeyi neredeyse görebiliyordu.

"Her zaman efendim," dedi, sesi soğuktu. Etkileyici bir itidal, kabul etmek zorundaydı. Roller tersine dönseydi, şimdiye kadar kesinlikle sinirini kaybetmiş olurdu.

Sinirli iç çekişini zorlukla bastırdı. Brooks'a iyi geceler dilediğinde yüzü biraz yumuşadı ve Cole yine şikayet etmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. İkisi de en ufak bir uygunsuzluk yapmamıştı. Yapsalar bile, kendisine vereceği rahatsızlık dışında onu ilgilendirmezdi.

Kadın çıkar çıkmaz Brooks ona döndü. "Crustin mi? Cidden mi?"

Cole omuz silkti. "Ona söyleyecek başka şey kalmadı. Bu kadar uzun süre yanlış isimle hitap etmeme izin vereceğini hiç düşünmemiştim. Yaratıcı olmaya başladım."

Brooks güldü ve başını salladı. "Kahveni kafana dökmediğine ya da hak ettiğin başka bir acı verici şey yapmadığına şaşırdım."

"Birkaç kez yapmaya kalktığını sanıyorum. Onun her zamanki buz kraliçesi tavırlarından daha iyidir."

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden onu kovup başka birini bulmuyorsun?"

Cole yine kaşlarını çatı. "Beni sinirlendirdiğini hiç söylemedim. Ayrıca, o mükemmel bir asistan ve böyle insanlar zor bulunur. Ona bulaşma," diye ekledi, istemeden biraz daha sert bir tonla.

Brooks ellerini kaldırdı. "Hey, kuralları biliyorum. Poker kulübü adabı. Kimsenin mürekkebine dalma. Öyle değil mi?" Cole burnunu çekti. "Yaklaştın."

"Eşler, kız arkadaşlar, kız kardeşler ve asistanlar yok.

Anladım." "Ya da anneler."

"Oh, *bir* kez."

Cole güldü. "Hadi yemeğe gidelim."

"Sonunda." Brooks sandalyesinden kalkıp Cole'un ardından ofisten çıktı. Kiersten'in küçük poposunun asansör kapısına kapanmasını görmek için tam zamanında geldiler.

Brooks alçak bir ıslık çaldı. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum dostum, ama sana saygım arttı. Ben olsam onunla çıkabilmek için onu kovardım."

Cole ona sert bir bakış attı. "Sen çıkmazsın ki." "Onun için bir istisna yapardım."

Cole, arkadaşlığını korumak için çenesini kapalı tuttu. Brooks sadece Brooks'tu. Peki neden tüm bu testosteronun Kiersten'a yönelmesi onu bu kadar rahatsız ediyordu?

Dördüncü Bölüm

Kiersten, loto biletini çantasına güvenli bir şekilde koyduktan sonra küçük marketten aceleyle çıktı. Umarım bu küçük kağıt parçası ya da ona benzer bir şey bir gün karşılığını verir. Muhtemelen harika bir emeklilik planı değildi, ama lanet olsun, loto kazanmaktan başka hiçbir şey ona sefil işinden kurtulup hayatında harika bir şey yapma özgürlüğünü veremezdi. Tabii ki henüz ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Cole'un apartmanına doğru aceleyle yürüdü ve kapıcıya başıyla selam verdi, kapıyı ona açtığına minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çoğu gün kalıp sohbet ederdi, ama kızlarla geçireceği gece için geç kalmıştı. Lobiden geçip doğrudan asansöre yöneldi ve anahtar kartıyla Cole'un katına çıktı. Burada işlerini çabucak hallederse, loto numaraları çekilmeden eve gidip bir şeyler atıştırmak için yeterli zamanı olacaktı.

Kapılar, eski dünyanın zarafetiyle modern çizgilerin zevkli bir karışımı olan devasa bir loft alanına açıldı. Bilinen tüm akıllı cihazlar, bir köşeye veya başka bir yere gizlenmişti. Ev tamamen kablolarla donatılmıştı, ama o kadar ustaca gizlenmişti ki, hiç fark edilmiyordu.

Kiersten girişten geçerek mutfak alanına girdi. Cole'un hizmetçisi Linda Rosnizikov mutfağı topluyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Ros," dedi Kiersten, kadına sıcak bir gülümsemeyle.

"Merhaba canım. Birazdan işim biter."

"Acele etmeyin. Ben de birkaç dakika sonra gelirim."

Bayan Ros başını salladı ve işine geri döndü. Kiersten, Cole'un yatak odasına doğru çıktı, gözleri her zamanki gibi onun yatağına kaydı. Evet, bu adam binlerce kez sinir bozucu biriydi. Ama yakışıklıydı ve o yatakta uzanmış hali çok seksi olurdu. Tabii ki,

orada onun haftalık kıyafetlerini hazırlamak için bulunması bu görüntüyü mahvediyordu.

Devasa dolabına girip telefonunu çıkardı ve programını açtı. Bu haftanın tüm kıyafetlerinin kuru temizlemeye verilecek yığın içinde olduğundan emin olduktan sonra, gelecek hafta için kıyafetleri seçmeye başladı. Dolapta her gün için uzun bir bölme vardı. Her gün için yedi takım elbise, gömlek ve kravat seçti ve bunları ilgili bölmelere astı, her rafın üstündeki rafa çorap, ayakkabı ve iç çamaşırları ekledi. Cole her gün ofise giderdi.

Ayrıca salı günü için golf kıyafeti, çarşamba günü için tenis kıyafeti ve kulüpte içki içmek için daha rahat kıyafetler, perşembe günü sanat galerisi açılışı için ikinci bir takım elbise ve cuma günü için kulübe uygun bir kıyafet ekledi. Başını salladı ve her kıyafetin yanına temiz çorap ve iç çamaşırı koydu. Tamam, adam meşguldü, bunu kabul ediyordu. Ve her gün dolabına girip, o günün bölmesine gidip, nereye gideceğine bile düşünmeden ihtiyaç duyduğu kıyafeti çıkarmakla çok zaman kazandığına şüphe yoktu. Anlıyordu. Gerçekten.

Ama cidden, insanlara hayatını yönetmeleri için para ödemenin bir sınırı yok mu? Gerçi, kimsenin onun ihtiyaçlarını yarısı kadar bile karşılarsa çok sevinirdi.

Haftalık kıyafetlerini hazırladıktan sonra, banyoyu hızlıca kontrol etti ve diş macunu, şampuan, sabun ve ihtiyacı olan diğer şeylerin hazır olduğundan emin oldu. Sonra mutfığa geri dönerek iki haftada bir yaptığı toplantı için Bayan Ros'un yanına gitti. Hizmetçi zaten tezgahın başında, tableti ve takvimi hazır, işe başlamaya hazırdı.

"Kuru temizlemeyi göndermeye hazır, diğer her şey de bir hafta kadar idare eder."

Bayan Ros başını salladı ve listesine bir not yazdı. "Randevular?" diye sordu.

"Bu hafta yok. Önümüzdeki ay dişçi randevusu var ama gerekirse tarihi değiştirilebilir diye o gün yaklaşıncaya kadar tekrar konuşuruz."

Bayan Ros burnunu çekti. Randevuları neredeyse her zaman en az bir kez ertelenmek zorunda kalıyordu.

"İşte bu haftaki yemek istekleri," dedi Kiersten, Bayan Ros'a bir liste uzattı.

"Çoğu gece yine evde olmayacak, ama..."

Bayan Ros başını salladı. "Buzdolabında ısıtılacağı yiyecekler olmasını sağlayacağım."

Kiersten gülümsedi. Bu rutini çok iyi öğrenmişlerdi. "Harika. Tamam o zaman, birkaç gün için her şey yolunda. Her gün saat sekizde evden çıkmasını sağla. Herhangi bir sorun olursa, her zamanki gibi sana mesaj atarım."

Bayan Ros başını salladı, sonra başını eğip Kiersten'a baktı. "Acıktın mı? Orada bol bol yemek var," dedi, başparmağıyla buzdolabını işaret ederek. "Sana bir şeyler ısıtabilirim."

"Normal şartlarda kesinlikle derdim. Ama ev arkadaşlarım pizza sipariş etti."

Bayan Ros ona gülümsedi. "Hadi git. Buradaki her şeyi ben hallederim."

Kiersten başını salladı ve eşyalarını topladı. "Çarşamba görüşürüz."

Bayan Ros el sallayarak onu uğurladı. Kiersten zemin katın numarasını tuşladı ve telefonuna baktı. 9:43. Ne uzun bir gün olmuştu.

Metroya koştu, kapılar kapanırken son anda binmeyi başardı ve bir koltuğa çöktü. Birkaç derin nefes aldı ve günün stresini atmaya çalıştı. Gerçekten rahatlamak için muhtemelen irade gücünden çok birkaç içki ve yarım litre Ben & Jerry's dondurma gerekecekti. Çantasını kollarının arasına aldı ve koltuğa yaslandı. En sevdiği eğlenceye, patronu hakkında hayal kurmaya birkaç dakikası vardı.

Bir zamanlar, ateşli ve tutkulu öpücükler sırasında derinlerine bakmayı hayal ettiği, koyu gri halkalı inanılmaz duman gri gözleri hakkında değil. Böylesine rüya gibi gözlerin, böylesine pis bir adama ait olması suç olmalıydı. Hayır, fantezileri bundan daha sapkındı. Mesela, bir dahaki sefere boş bardağıyla ona homurdandığında kahvesini kafasına dökmek gibi. Bu isteğine kapılıp bardağı ters çevirirse, binadan ne kadar çabuk dışarı atılacağını merak etti. Ya da onun çok sevdiği kalemi alıp burnuna sokmak. Ya da neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlamadığı halde, o kadar önemli olan tüm dosyaları ne yapabileceğini tam olarak söylemek.

Tabii ki, bu inanılmaz derecede tatmin edici olsa da, ciddi zarar verebilirdi. Ve o, onu gerçekten incitmek istemiyordu. Çoğu zaman. Ama onu bir dakika kıvranırken izlemek harika olurdu. Bu asla olmayacağına göre, küçük bir intikam hayal etmek zaman geçirmek için yardımcı oluyordu.

Ama yine de, onun verdiği dosyaları incelemek, zamanını daha iyi değerlendirmek için daha iyi bir yol olurdu.

zamanını değerlendirmek için daha iyi olurdu. Belki eve varmadan önce yararlı bir Şey bulursa, hafta sonunun bir kısmını kurtarabilirdi. En azından Cole onu arayıp en sevdiği kalemi bulmasını, yeni bir diş fırçası almasını ya da başka bir eşit derecede sinir bozucu işi yapmasını isteyene kadar.

Dosyaları çıkardı ve ilk ikisini karıştırdı. Arazi lmleri, bina özellikleri, satıŐ geçmiŐleri. Bunlar ne için? Cole genellikle emlakla uęraŐmazdı. Fikirler satın alır ve bunları uygulamalara ve ürünlere dönüŐtürürdü. Ama bunlar eyalet çapında çeşitli mülklerle ilgili dosyalardı. Garip.

Adamın ne istediği hakkında hiçbir fikri olmadığı için, dosyaları en iyi satın alma seçeneğinden en kötüye doğru sıraladı ve sonra çantasına geri koydu. Daha sonra daha ayrıntılı olarak inceleyecekti. Belki. Cumartesi gecesiydi ve on gündür aralıksız çalışıyordu. Adam istese de istemese de ertesini gün izin alacaktı. İŞin yoğun olacağını biliyordu, ama gece yarısı bir kez daha arayıp sabaha kadar bekleyebilecek bir soru sorarsa, saçlarını yolacaktı.

Çenesi zonkluyordu ve yine diŐlerini sıkıttığını fark etti. Bu o kadar sık oluyordu ki, uyurken diŐlerini gıcırdatmamak için gece ağızlığı takmak zorunda kalmıştı. Gözlerini kapattı ve yoga hocasının öğrettiği nefes egzersizlerini yaptı. Nefes al... sakın, huzurlu, hayat güzel... nefes ver... hayal kırıklıklarını uzaklaŐtır. Nefes al... nefes ver...

Diş minelerini bir kez daha aŐındırmamak için yeterince rahatlayana kadar nefes almaya devam etti ve Cole'un hayatını nasıl mahvedebileceğini hayal etmeye geri döndü. Tabii işini kaybetmek istemiyorsa.

İki tren ve dört blokluk hızlı bir yürüyüŐün ardından, arkadaşlarıyla paylaŐtıęı daireye çıkan beş kat merdiveni koşarak ıktı. Aslında binada asansör olmamasından hoşlanıyordu; bu, her gün yaptığı tek egzersizdi. Spor salonuna gitmeye vakti yoktu. Ayrıca, bu yerin eski dünya havasını seviyordu. Cole'un, evine daha yakın olan dairelerinden birine taŐınması için yaptığı teklifleri reddetmesinin birçok nedeninden sadece biri buydu. En son istediği Şey, ona *daha* ulaşılabilir olmaktı. Arayıp durmaktan asla vazgemezdi.

"Geç kaldın," diye bağırdı Izzy, Kiersten kapıdan girer girmez.

Kiersten çantasını yere attı, ayakkabılarını çıkardı ve Cassie'nin minnettar bir iniltiyle uzattığı, pizza ile dolu tabağı aldı.

Cassie'nin minnettar bir iniltiyle uzattığı pizza dolu tabağı kabul etti.

"Yemek," dedi, derin bir nefes alarak. Karnı açlıktan gurulduyordu. Kiersten, kanepeye çökerek bir kadeh şarap uzattı. "Aç mısın?" diye sordu.

Kiersten başını salladı ve bardağı sehpaye bırakarak büyük bir dilimi ağzına tıktırdı. "Kahvaltıda yarım yaban mersinli çörek yedim, öğle yemeğinde de kalan kırıntıları yedim."

Cassie kaşlarını çatı. "Patronun seni yemek yemen için gözünün önünden ayırmadı mı?"

Kiersten omuz silkti. "Adil olmak gerekirse, o da yemek yemedi."

Izzy gözlerini devirdi. "O adama adil davranmana gerek yok. Seni ölümüne çalıştırıyor. Cumartesi günü seni işe çağırmak yasaklanmalı."

"Evet, şey, bu büyük patronun asistanı olmanın avantajlarından biri. O çalışırken ben de çalışırım."

Izzy burnunu çektirdi. "Evet, şanslısın. O *her zaman* çalışır. Ve onun aksine, bizim bu akşam planlarımız var."

"Lafı açılmışken," dedi Cass, "aldın mı?"

Kiersten başını salladı ve çantasını işaret etti. "Orada."

Cassie aceleyle çantaya uzandı ve loto biletini bulana kadar çantayı karıştırdı. Büyük ikramiye yüz milyon doları aştığında, her biri birkaç dolar koyarak üç farklı yerden üç bilet alırlar ve kazandıkları parayı üçe bölmek için anlaşmışlardı. Özgürlük biletleri.

Tabii ki, kendi başına bilet alabilecek yaşa geldiğinden beri ayda en az bir kez bilet alıyordu ve henüz yirmi dolardan fazla kazanamamıştı. Ama umudunu kaybetmemişti.

Cassie biletleri sehpaye koydu. "Lütfen bana gördüğüm dosyaların bu hafta sonu yapman gereken işler olduğunu söyleme."

"Tamam, söylemem."

"Ciddi misin? Seni cumartesi günü çağırıyor ve sonra eve iş mi veriyor? Onun kahvesini güneşin görmediği bir yere sokmamak için kendini nasıl tutuyorsun?"

Kiersten içini çekti. "Bu çok eğlenceli olurdu. Ama kahve lavmanının sağlıklı olduğu ve bu nedenle korkunç bir intikam yöntemi olduğu bir yana, bunu yapamayacağım üç çok iyi nedenim var. Faturalar, kira ve yemek. Mısır gevreği ve barınak gibi lükslere alıştım sayılır. Bu yüzden, ne yazık ki, onun asistanı olarak geçirdiğim her mutsuz saniye için ona ödeyebilmek için işime çok ihtiyacım var."

"Başka bir iş bulabilirsin," dedi Izzy, bir dilim pizza daha kaparak.

"Eminim başka bir iş bulabilirsin," dedi Izzy, bir dilim pizza daha alırken.

Kiersten başını salladı. "Aradım. Cole Harrington gezegendeki en büyük pisliklerden biri olabilir, ama maaşı iyi ve harika sosyal hakları var. Ve dediğim gibi, kira ödemem gerekiyor. Öğrenci kredilerim var. Ve düzenli yemek yemek her zaman iyidir." Bir dilim daha aldı ve selam vererek havaya kaldırdı. "Benim için endişelenme. O bir pislik, ama başa çıkamayacağım biri değil."

"En azından yakışıklı," dedi Cassie.

Izzy ona ters ters baktı ve omuz silkti. "Ne? İçinde ölü olabilir, ama dışı çok seksi."

Kiersten bunu yüksek sesle itiraf etmek istemese de, Izzy haklıydı. Cidden, Cole'un altı yüz dolarlık gömleklerinin altındaki kasları gerçekten çok güzel görünüyordu. Ne yazık ki, o kasların sahibi tam bir pislik olmaya kararlıydı.

"Sen benden daha güçlü bir kadınsın," dedi Izzy. "Ben olsam çoktan ayağımı onun kasıklarına indirirdim."

Kızlar, abur cubur ve şarabın etkisiyle kahkahalara boğuldu ve Kiersten sonunda tamamen rahatladı, günün tüm stresi kayboldu. En azından bir süreliğine ve görünüşe göre uykuya dalacak kadar.

Cassie'nin hafifçe kalçasına tekmelemesiyle uyandı.

"Ah, ne?" Kiersten esneyerek otururken dedi.

"Zamanı geldi. Numaraları çekiyorlar."

"Oh!" Kiersten masadan biletini aldı ve üç kız da biletlerini havaya kaldırarak en iyi *Braveheart* aksanıyla "Özgürlük!" diye bağırdı. Biraz klişe olabilir, ama gelenek gelenektir ve üniversiteden beri özgürlük biletlerine selam veriyorlardı. En azından loto söz konusu olduğunda, şimdi geleneği bozup her şeyi mahvetmek için fazla batıl inançlıydılar.

Kiersten alt dudağını ısırdı. Kazanma şansının, Cole'un aniden adını doğru söyleme şansından biraz daha fazla olduğunu biliyordu, ama adrenalin patlamasının vücudunu sarmasını engelleyemedi. Çünkü "*ya olursa*"lar çok cazipti.

İlk numara çekildi. On üç. "Yaşasın!

Tutuldum," diye bağırdı Cassie.

"Ben de," dedi Kiersten.

Izzy iç geçirdi. "Ben

tutmadım." Sıradaki

numara. Elli altı.

"Bulдум," dedi Kiersten tekrar, nefesi biraz hızlanmıştı. Daha önce hiç iki sayıyı tutturamamıştı. Powerball sayısını da tutturursa, birkaç dolar kazanabilirdi.

"Bana gelmedi," dedi Cassie.

Izzy başını salladı. "Ben de."

Yedi.

Kiersten'in başı döndü. "Bulдум," dedi. Diğer kızlar biletlerini düşürüp onun yanına koştular ve omzuna yaslandılar.

Kırk üç.

"Hay sıçayım," diye mırıldandı Izzy.

"Bir tane daha vurmamız imkansız," dedi

Cassie. Izzy ellerini salladı. "Şşş.

Uğursuzluk getirme." Yirmi iki.

"Aman Tanrım," diye çığlık attı Cassie ve hemen elini ağzına kapattı.

Kiersten'in eli titremeye başladı. Izzy omzunu sıkıca tutuyordu ve Cassie'nin hiperventilasyon yaptığından neredeyse emindi. Powerball numarasını tutturmasalar bile, güzel bir miktar para kazanacaklardı.

Sunucu topu çekti. "Ve Powerball numarası... iki."

Kiersten'in midesi düğümlendi. Hiçbiri ses çıkarmadı. Hala nefes alıp almadıklarından bile emin değildi.

Sonra Cassie düzensiz bir nefes aldı ve Izzy ayağa fırladı, gözleri Cinnabon çörekleri kadar açılmıştı. Kiersten ayağa kalktı ve Cassie'yi de kendisiyle birlikte kaldırdı. Birbirlerine baktılar, Izzy'ye baktılar, sonra Kiersten'in elinde duran bilete baktılar.

"Affedersiniz," dedi Izzy, "az önce lanet olası *piyangoyu* mu kazandık?" Kiersten'in eli titriyordu. "Ben... evet... numaraları tekrar kontrol et."

Ekranın üzerinde yanıp sönen numaralara, bilete, sonra birbirlerine baktılar.

"Kazandık," dedi Cassie, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. Ellerini ağzına kapattı ve sonra Amerikan Kız Bebek mağazasında serbest bırakılmış altı yaşındaki bir kız çocuğu gibi çığlık attı. "Az önce beş yüz seksen beş milyon dolar kazandık!"

Kiersten kanepeye çöktü ve kafasında hesap yapmaya başladı. "Aman Tanrım. Toplu ödemeyi alırsak, üçte bölüp vergileri ödesek bile, her birimize... altmış dokuz milyon düşer. Ya da daha fazla. Şu anda

düşünemiyorum."

"69. Benim uğurlu sayım," dedi Izzy göz kırparak. Kiersten gözlerini devirdi. "Sen tam ergenlik çağındaki bir çocuk gibisin."

"*Zengin* bir ergen çocuk de. Çünkü bebeğim, az önce lanet olası piyangoyu kazandık!"

Kızlar birbirlerine baktılar, sırttılar ve sonra muhteşem şanslı ciğerlerinin tüm gücüyle bağıldılar.

Beşinci Bölüm

Kiersten, ısınan cildine biraz serin hava almak için boynundaki saçlarını kaldırdı. Ama dans pistinde twerking ve grind yapan kalabalığın arasında serin hava yoktu.

"Bir tur daha şampanya," diye bağırdı Cassie, bardağını başının üzerine kaldırarak.

Kulübün strobe ışıkları, bardağının kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşan kehribar rengi sıvının üzerinde parıltıyordu.

Izzy ve Kiersten güldü ve onu koltuğuna geri çekti. "Sakin ol prenses. Henüz zengin değiliz. Hala bu bebeği almamız gerekiyor." Kiersten, plastik bir poşete sarılmış ve sütyeninin içinde rahatça duran biletin bulunduğu sol göğsünü okşadı. O küçük kağıt parçası bir saniye bile ondan ayrılmayacaktı.

"Ah, hadi ama. Biraz hayatın tadını çıkaralım. Az önce kazandık..."

"Şşş." Kiersten eğildi. "Unutma, bu iş bitene kadar kimseye söyleme. Deliler çılgına döner."

Bu sonunda Cassie'nin aklına geldi. "Ugh. Haklısın. Peki," dedi, tekrar neşelenerek, "insanlar nedenini bilmeden yine de deli gibi eğlenebiliriz."

"Tabii ki yapabiliriz." Izzy, kadehini kaldırarak dedi. "Özgürlüğe."

"Özgürlüğe," diye bağırdılar hep birlikte, kadehlerini tokuşturarak.

Kiersten'in telefonu çaldı. Hepsi, sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi telefona baktılar.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Izzy. "Ne, adamın, onun için canını dişine takıp çalışmadığın anda çalan bir eğlence radarı mı var?"

Kiersten telefonu aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cass.

"Ne istediğini bakıyorum." Kiersten ekranı açtı ama Izzy telefonu elinden kaptı.

"Artık onun emrinde olmak zorunda değilsin, unuttun mu?"

Kiersten'ın midesinde, mesajı görmekten kaynaklanan düğüm biraz gevşedi. "Ben... Aman Tanrım," dedi gülerek. "Gerçekten unutmuşum. Telefonu alıp ne yazdığını görmek tamamen refleks oldu. Haklısın. Ama ona henüz söylemedim ve bana güvenirken bu ona haksızlık olur..."

Izzy inledi. "Ona adil mi? O sana ne zaman adil davrandı ki?"

Izzy haklıydı, ama işini yapamama endişesi bir kat daha arttı ve Kiersten bunu bastırmaya çalıştı. Artık Cole'un emrinde olmak zorunda değildi. Onun için çalışmak zorunda değildi, bir daha asla. Ya da başka biri için.

Yine de, o saatte onu neden aradığını merak etmekten kendini alamıyordu. Eğlenceli bir şey olmadığı kesindi. Izzy'den telefonu geri aldı. "Bakalım patron bu gece benden ne istiyor."

Mesajı açıp okudu. "Ee?" dedi

Cass.

Kiersten başını salladı. "Bu adam inanılmaz. Cumartesi gecesi neredeyse yarısı oldu ve benim hemen ofise gidip bıraktığı bir dosyayı kontrol etmemi istiyor."

Cole'un istediği şeyi yapmak için kutlamayı bırakmak istemiyordu. Ama hayır demek düşüncesi midesinin düğümlenmesini engelleyemedi. Cole'a hiç hayır dememişti. Kimse dememişti.

"Ona kışını öpmesi gerektiğini söyle ve dans pistine geri dönelim," diye bağırdı Cass, müzikle birlikte koltuğunda zıplamaya başlamıştı bile.

"Bunu yapamam," dedi Kiersten gergin bir kahkaha atarak. Bunu söylemek isterdi, ama artık işine ihtiyacı olmasa bile, bu çok... kaba gelirdi.

"Ben yaparım," dedi Izzy, Kiersten bir şey söylemeden telefonu tekrar elinden aldı. Izzy'nin parmakları ekranın üzerinde uçarak, Kiersten cihazı geri almadan önce gönder düğmesine bastı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, Izzy'nin az önce gönderdiği mesajı okurken. Mesajın öz

"Kahretsin," diye mırıldandı, Izzy'nin az önce gönderdiği mesajı okurken. Mesajın özü, Cole'a ne yapabileceğini söylüyordu. "Beni kesin kovacak."

"İyi kurtuldun." Izzy şampanyasından bir yudum daha aldı. "Aslında, bu mükemmel olacak. Seni kovabilir, sonra Cass ve ben dayanışma içinde oradan çıkıp gideriz. Gerçek bir Hallmark anı olur."

Telefonu yine titredi. "O."

"Ee," diye sordu Cass. "Ne dedi?"

Sarhoş musun?

Kiersten güldü. "Henüz kovmadı." diye yazdı.

Evet. Ben de çok eğleniyorum.

Izzy kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım, kovulacaksın." Birkaç saniye bekledikten sonra bir sonraki mesaj geldi.

Anladığım kadarıyla bu, ihtiyacım olan dosyayı getiremeyeceğin anlamına geliyor.

Kiersten başını salladı.

Hayır. Üzgünüm. Groove thang'ımı yapıyorum.

"Groove thang?" diye sordu Izzy. Cassie masanın üzerine neredeyse iki katına katlanarak gülüyordu.

Kiersten kocaman bir gülümseme attı. "Bana bir şans ver. Bu asi işlerinde yeniyim."

Cass burnunu çekti. "Belli oluyor."

Üçü başlarını bir araya getirip, telefonun tekrar titreyene kadar ona baktılar.

Eve git ve uyu. Yarın ofiste görüşürüz.

"Vay canına. Düşündüğümde daha zor birisi," dedi Kiersten.

Üzgünüm, patron. Hala parti yapacağım çok şey var ve zamanım çok az. Uyumakla zaman kaybetmeyeceğim.

Tekrar beklediler, ama cevap gelmedi.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Cass. "Kovuldun mu, kovulmadın mı?"

Kiersten omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Partiyi devam ettirmek için ona siktir git dediğim için beni affedeceğini sanmıyorum."

"Belki yüz yüze konuşmak istiyordur," dedi Izzy.

Kiersten'in midesi düğümlendi. Telefonla kovulmayı tercih ederdi. Mesajla kovulmak, Cole'un yüzüne bakarak kovulmaktan çok daha iyiydi.

"Bilmiyorum," dedi Cass. "Senin işe alım sözleşmeni ben yaptım, unuttun mu? Seni kovarsa, harika bir tazminat alırsın. Belki de ona biraz müsamaha göstererek paradan tasarruf etmeye çalışıyordur. Ya da belki de onu seviyordur," dedi ve Kiersten'a göz kırptı. "Çünkü başka birinin

onunla bu şekilde konuşmasına izin vermezdi."

"Oh, lütfen. Sadece ben gidersem, o hayatına devam edemez diye. Ya da belki o da sarhoştur."

Hep birlikte olan Cole'un sarhoş olduğunu düşünerek hep birlikte güldüler.

"Eminim eninde sonunda ben de kovulurum. Her şeyin sırrını bildiğim için bana biraz müsamaha gösterebilir..."

"Cesetler mi?" diye sordu Cass.

"Mecazi anlamda," dedi Kiersten. "Ama ben bile fazla kaçamam."

Izzy omuz silkti. "Bilmiyorum, Kiersten. Sen şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla şeyden paçayı kurtarıyorsun gibi görünüyor."

"O zaman neden denemiyoruz?" diye sordu Cass, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kiersten.

Cass omuz silkti. "Seni kovmadan önce ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum."

Kiersten arkadaşlarına baktı ve hayır demek için ağzını açtı... ama bunun yerine gülümsedi. Izzy telefonunu çıkardı ve takvimi açtı. "Tarihi seç."

Kiersten güldü. "Pazartesi kapısından girdiğim saniye beni kovar."

Izzy sırtıttı ve Pazartesi gününün tarihine adını yazdı: Mayıs

1

Cass başını salladı. "Bilmiyorum. Sen onun için *her şeyi* yapıyorsun. Artık sensiz yapamaz. Muhtemelen sarhoşken gece geç saatte attığın bir mesajdan çok daha fazlasını yapabilirsin ve yine de işini kaybetmezsin. İki hafta içinde patlayacağını düşünüyorum."

"Yarı yarıya bölelim, hafta sonuna kadar işin biter," dedi Izzy, adını kareye yazarak.

"Ve bunu gerçekten ilginç hale getirmek için..." Izzy bir dakika boyunca telefonuyla oynadı, sonra Cass ve Kiersten'in telefonları aynı anda çaldı.

Kiersten bildirime baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asistanların e-posta grubuna mı gönderdin?"

"Neden olmasın? Madem buradayız, tam gaz devam edelim ve biraz eğlenelim." "Nedenini merak edecekler."

Cass güldü. "Nedenini söyledi, gördün mü?" Açıklamayı işaret etti.

*Kiersten yeterince sabretti ve patronuyla biraz eğlenmeye karar verdi.
Ne kadar süre sonra kovulacak?*

O konuşurken, paylaşılan Google Doküman'a tarihler yazılmaya başladı.

"Bu kesin kovulmamı sağlar," dedi Kiersten. "IT'nin şirket bilgisayarlarındaki her şeyi izlediğini biliyorsun."

Izzy burnunu çekti. "Hadi ama. Kendi işlerini bile zar zor kontrol ediyor, 'asistan' kelimesi geçen şeyleri kontrol etmez. Senin için var o."

"Uzun sürmez," dedi Cass.

Kiersten tekrar sırtıttı, heyecanı artıyordu. Cole'un yanında her zaman yüzde yüz profesyonel davranmıştı. Hatta, Cole onu ilk adıyla çağırması için defalarca uğraşmasına rağmen, hala onu ilk adıyla çağırmayı reddediyordu. Ayrıca, Cole tanıdığı en düzenli insandı. Düzeni severdi ve bunu sağlamak için titiz bir şekilde çalışırdı. Asistanının gelip işleri karıştırması, kesinlikle sorun yaratacaktı.

Izzy kadehini tekrar kaldırdı. "Loto havuzuna."

Kiersten ve Cass birbirlerine hafifçe başlarını sallayarak kadehlerini tokuşturdular ve içkilerini bir dikişte içtiler.

"Durun, öyle diyemeyiz, yoksa herkes anlar," dedi Izzy. "Ah

evet, haklısın. Tamam, İşten Çıkarma Havuzuna," dedi Cass.

Hepsi tekrar kadehlerini tokuşturduktan sonra alkolün etkisiyle kahkahalara boğuldu.

"Peki," dedi Kiersten, boş bardağını masaya bırakıp ayağa kalkarak elbisesini düzeltti. "Bu gece çalışmıyorum, biraz dans etsek nasıl olur?"

Gülerek, diğer iki kız da ayağa kalkıp Kiersten'ı dans pistine takip ettiler. Sabah olunca, Kiersten patronunun gerçekte nasıl biri olduğunu görecekti. Sadece bunu başarabileceğini umuyordu. O zamana kadar, deli gibi eğlenecekti.

Altıncı Bölüm

Cole, kulübün girişinde durmuş, ritimle birlikte yanıp sönen, nöbet geçirecek kadar parlak stroboskop ışıklarına gözlerinin alışmasını bekliyordu.

"Onu burada asla bulamazsın," dedi Brooks, Cole'un kulağına bağırarak için yaklaşarak.

Cole onu duymazdan geldi ve iç mekânı taramaya devam etti. Kiersten'ın şirket telefonundaki GPS'i takip edip onu kulübe kadar izlemenin ürkütücü bir hal almaya başladığını fark etti, ama o daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. En azından onun için çalışmaya başladığından beri. Ve içinden bir şeylerin döndüğü hissini bir türlü atamıyordu. O mesajlar... Başka birinden gelseydi çok sinirlenirdi. Gönderilmeden önce kovulurlardı. Ama Kiersten'dan mı gelmişti? Şokun etkisini atlatınca gülmüştü. Sonra sınırı aşmaya ve başını belaya sokmadan onu bulmaya karar vermişti.

Sonunda onu arkadaşlarıyla dans ederken gördü ve Brooks'a dirsek attı. Brooks ona "delisin" bakışı attı ve geri çekilip izlemeye başladı. Cole onu görmezden geldi ve asi asistanını almaya gitti. Dönen kalabalık, donmuş denizi kesen bir buz kırıcı gibi onun önünde ikiye ayrıldı. Kiersten ve arkadaşlarının birkaç adım önünde durdu. Kendine hiç benzemiyordu. Ağzının açık kalmadığından emin olmak için neredeyse elini kaldırdı. Kalın saçları bal rengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve sıkı vücudu her kıvrımını saran parlak siyah bir elbiseyle kaplıydı. Müzik ritmine göre hareket ederken kıvrımları inanılmaz bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Onun kendisini fark ettiği anı tam olarak biliyordu. Dans pistinde donakaldı, yanında dans ettiği arkadaşı ona çarptı. Arkadaşı da ona baktı, onu gördü ve Kiersten'in kulağına bir şey söylemek için eğildi. Kiersten'in dolgun, baştan çıkarıcı dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Kalabalığın arasından ona doğru ilerlerken gözlerini ondan ayırmadı. Orada durup onun kendisine doğru gelmesini izledi. O, normalde durduğu yerden birkaç

, normalde durduğu mesafeden çok daha yakın, onun kişisel alanına girmişti. Gözlerini kapatıp onun kokusunu kaliteli bir şarap gibi içmekten kendini alkoymak için nefesini tutmak zorunda kaldı.

"Bay Harrington, sizi bu gece burada görmeyi beklemiyordum," dedi, sözleri gürültülü müzikte neredeyse kayboldu.

Alnı kırışarak kaşlarını çatı ve kız, onu daha iyi duyabilmesi için parmak uçlarına yükseldi. "Bensiz yaşayamadın, ha? Beni nasıl buldun?"

Başını yana eğdi, görünüşünü ve tavırlarını inceleyerek her şeyi içine çekti. Başka biriyle konuşurken olağan dışı bir şey söylememişti. Ama tüm tavırları değişmiş gibiydi. Onda daha açık, daha gerçek bir şey vardı. Ona patronu değil, bir erkekmiş gibi konuşuyordu. Bu baştan çıkarıcı, muhtemelen uygunsuz ve tamamen sarhoş ediciydi.

"Şirket telefonunu takip ettim," dedi, onu duyabilmesi için ona doğru eğildi. Ve ona daha yakın olabilmek için. Ona uzanıp, ellerini onun çekici kıvrımlarına dolamak için duyduğu istek neredeyse dayanılmazdı.

Kadın ona baktı, gözleri büyüdü. "Bu, Christian Grey'in yaptığı türden bir stalkerlik."

Bu, onu güldürdü. "*Fifty Shades* hayranı mısın?"

Ona yavaş, şehvetli bir gülümseme attı ve bu gülümseme damarlarında havai fişekler patlamasına neden oldu. "Bu referansı anlamış olman beni çok meraklandırdı."

Omuz silkti. "Eski Christian ve benim pek çok ortak yanımız var. Para. Helikopter." Onu baştan aşağı süzdü, sadece onu görmek bile vücudunu ateşle doldurdu. "Bizim gibi insanların yanına yaklaşmaması gereken masum asistanlara olan düşkünlüğümüz."

Kızın gülümsemesi daha da genişledi. "Bir sırrım var, *efendim*." Kulağına fısıldamak için yaklaştı. "Bazen görüldüğümüz kadar masum değiliz."

Elini tuttu ve diğer eliyle parmağını ona doğru kıvrarak onu dans pistine çekti. "Hadi, Bay Grey. Benimle dans edin."

Oh, bu o kadar kötü bir fikirdi ki, bunun başına nasıl bela açacağını saymaya bile vakti yoktu. Önemli değildi, çünkü o anda tek istediğı, asistanının vücudunu ele geçiren kişiyle dans etmektir. Belki alkolün etkisindendi. Onu daha önce içerken görmemişti. Ama onu sadece iş yerinde görüyordu. Aslında, onu günün neredeyse her anında görüyordu. Onunla herkesten daha fazla zaman geçiriyordu. Ama... hepsi iş

bağlamındaydı. Bunu çok daha fazla seviyordu.

Brooks'a kısa bir bakış attı, Brooks ona neredeyse karikatürize bir ifadeyle, saf şok içinde bakıyordu. Evet. Olağan dışı ve tamamen akıl dışı bir şey yapmak üzereydi. Ve hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Elini Kiersten'in beline doladı ve onu kendine çekti. O zaten müziğin ritmine göre sallanıyordu ve onun vücudu da onu takip etti. Bir buçuk saniye içinde, büyük bir hata yaptığını anladı, ama artık geri dönüş yoktu, istese bile.

Kız kolunu onun boynuna doladı ve geriye yaslandı, vücudunun alt kısmı ona bastırırken, geri kalan kısmı baştan çıkarıcı bir manzara sunuyordu. Adam onu tekrar kendine çekti ve onunla birlikte hareket etti, vücutları birbirine sürtünüyor ve sallanıyordu. Müziğin ritmi onu sarsıyor, daha da heyecanlandırıyordu. İnsanların dans pistinde sevişmeden nasıl böyle dans edebildiklerini anlamıyordu. Etrafına bakınca, birkaç kişinin neredeyse sevişecek gibi *olduğunu* gördü. Şanslı herifler.

Kiersten döndü ve sırtını ona dayadı; saçları bir yana dökülerek boynunu ortaya çıkardı. Kolunu beline doladı, onu kendine sabitleyerek eğildi ve kokusunu içine çekmek için eğildi. Omzunun zarif boynuna uzanan çizgisi, hayatında gördüğü en güzel şeylerden biri olabilirdi.

Kiersten'in kolu başını okşamak için yukarı kalktı ve dudakları, onun kremsi boynuna çok yaklaştı. Bir milim bile eğilip onu tatmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Belki de onun mücadelesini hissetti, çünkü durdu ve yavaşça kollarının içinde döndü. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerinin içine baktı. Elleri göğsüne geldi, onu itmedi, yaklaştırmadı. Ne yapmasını istediğini bilmiyordu. Öpmesi mi? Onu bırakması mı? Belki de kendisi de bilmiyordu. O hissi bilirdi. Sonra gözleri büyüdü. Arzu, şaşkınlık ya da öfke değil. O muhteşem kahverengi gözlerin derinliklerinde gördüğü tek şey, saf panikti.

Ne olduğunu kızla aynı anda anladı ve onu dans pistinden çekip en yakın saksıya doğru çekti. Oraya bir saniye geç kaldılar ve kızın kusmuğu, onu saksıya yöneltemeden gömleğine sıçradı. Kızın saçlarını kenara çekip onu tutarken, kız sekiz yaşından beri yediği her şeyi kustu.

Eh, gecenin böyle biteceğini hiç tahmin etmemişti.

Birkaç saniye içinde, kızın arkadaşları etrafına toplandı. Onu daha yetenekli ellerine teslim etti, ancak onu bırakmak istemediğini fark etti. Az önce olanların kokusu burnunu tırmalıyor ve en sevdiği gömleğinin neredeyse mahvolduğu halde, en büyük arzusu kızın iyi olduğundan emin olmaktı.

"Bay Harrington," dedi kız, eliyle ağzını kapatarak. "Çok üzgünüm."

O, eliyle onu uzaklaştırdı. "Önemli değil."

Telefonunu çıkardı ve şoförüne kapıda buluşmak için hızlıca mesaj attı. "Sen... Izzy, değil mi?" diye sordu, Kiersten'ı mendille silmeye çalışan kadınlardan birini işaret ederek.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, efendim?"

Kiersten burnunu çekti. "Tabii, adını hatırlıyorsun."

O anda ona gülümsemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Demek kadının adını sürekli yanlış telaffuz ettiğini fark etmişti. Dikkatini Izzy'ye verdi. "Şoförüm sizi eve bırakmak için ön kapıda bekliyor. Ona iyi bakın."

Izzy'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Tabii ki ona bakacağız. O bizim arkadaşımız."

Onu kırmıştı, ama niyeti bu değildi. Ancak yıllar boyunca "pis patron" tavrının işine yaradığını fark etmişti, bu yüzden özür dilemek yerine kaşlarını kaldırdı ve göz teması kopana kadar ona baktı.

"Ona iyi bakacağız," diye araya girdi diğer kadın, Cassandra, doğru hatırlıyorsa.

"İyi," dedi ve ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onları kapıya kadar geçirdi ve neredeyse bekleyen arabasına itti. Kendisi de arabaya binip onu kucağına alıp eve kadar sarılmak için duyduğu dürtü çok cazipti. Ve sinir bozucuydu. Kafasında dönen saçmalıklar için ne zamanı ne de enerjisi vardı. En iyisi eski alışkanlıklarına dönmekti. Artık ortalığı karıştırmak yoktu.

"Pazartesi sabahına kadar onu çalışır hale getirmelisin."

Kiersten bu söz üzerine canlandı, yüzü öfkeyle kızardı. Karşılık vermek için doğruldu, ama o bir şey söylemeden kapıyı kapattı. Kapı onun sözlerini boğdu, ama sözlerinin ardındaki öfke belliydi ve araba uzaklaşırken o gülümsedi.

Onda neler olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama sergilediği yeni ruh hali, içinde uzun zamandır öldüğünü sandığı bir şeyi uyandırmıştı. Onu değiştiren şey her neyse, umarım yakında geçmezdi. Eski Kiersten'i takdir ediyor ve ona güveniyordu. Onun tutkulu, cesur bir tarafı olduğunu keşfetmek, onu neredeyse mükemmel bir kadın yapıyordu.

Asla dokunamayacağı bir şeydi.

Eğlencesi sona erdi, ama onu kollarında hissettiği anı asla unutmayacaktı. Kiersten, gardını indirdiği çok az kişiden biriydi ve ciddi bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Kulüpteki davranışları bunun en iyi örneğiydi. Soğuk duş ve uykusuz bir geceye neden olan kadın, son altı aydır her gün ofisine gelen kadın değildi.

Peki gerçek Kiersten kimdi? Son birkaç aydır hayatını kusursuzca yöneten, son derece güvenilir asistan mı? Yoksa önümüzdeki kırk ya da elli yıl boyunca ıslak rüyalarında başrolü oynayacak olan baştan çıkarıcı bomba mı? Yoksa tamamen başka biri miydi?

Bunu bilmek zorundaydı. Şirketi ve kendi akıl sağlığı için.

Yedinci Bölüm

Kiersten, midesinin bulantısını kontrol etmeye çalışarak Cass'in masasına yaslandı.

Cole henüz gelmemiştir, ama her an gelebilir. Cumartesi gecesinden sonra... onunla yüzleşmek, masasının altına saklanıp kaçmak istemesine neden oluyordu. Dün bir kez bile aramamıştı, bu çok sıra dışı bir durumdu. Belki de onunla flört etmeye çalışırken çizgiyi aşmıştı. En azından bu şekilde kovulması kolay olurdu.

"Sakin ol," dedi Cass. "Her şey yoluna girecek."

"Onu benimle dans ettirmeden önce de öyle demiştin. Sonra beni kovmak yerine, o da dansa katıldı."

Izzy burnunu çekti. "Sen de oyuna girmiştin, eminim."

Kiersten son bagelini Izzy'ye fırlattı, Izzy ise eğilip güldü. "Üzgünüm, senin de bu kadar hevesli olduğunu fark etmemiştim."

Kiersten arkadaşına atacak başka bir şey olsaydı, atardı. Ne yazık ki bageli bitmişti. "Bütün amaç, hevesli görünerek onun bana ilgi duyduğunu düşünmesini ve bana asıldığım için beni kovmasını sağlamak değil miydi?"

Izzy başını salladı. "Gerçekten çok iyi iş çıkardın."

Kiersten'in çenesi düştü ve bulabildiği en yakın şeyi, bir bardak dolusu ataları kaparak Izzy'nin kafasına fırlatmaya başladı. Arkadaşı ise bir dosya klasörünün arkasına saklanarak atılan nesnelerden kaçarken gülüyordu.

"Hey, onlara ihtiyacım var," dedi Cass, ataları elinden alarak. Kiersten'i baştan aşağı süzdü. "Biraz fazla kendine çeki düzen vermedin mi? Bugün tam bir çılgın kedi kadını olacaksın sanmıştım."

"Bay Meyer ile randevum vardı, hatırladın mı?"

Izzy dosya klasörünün arkasından çıktı. "Bugün daha sonra olduğunu sanıyordum." Kiersten başını salladı. "Arayıp randevuyu değiştirdi."

"Peki, ne dedi?"

"Eğer benimle gelseydiniz, bilirdiniz."

Izzy ona bir ataş fırlattı. "Üçümüz de önemli bir avukatla konuştuğumuz için işe geç kalırsak, insanlar fark eder. Hepimiz böyle garip şeyler yaparsak, bu işi gizli tutmak zor olur. Sen Bay Harrington için sürekli içeri girip çıkıyorsun, seni gören kimse şüphelenmez."

"Ee?" diye sordu Cass. "Ne dedi?"

Kimsenin onlara dikkat etmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Parayı aldığımızda her şey hazır olsun diye bizim için her şeyi ayarlayacak. Mali danışmanlar, paranın farklı hesaplara aktarılması falan. Yani, bankaya gidip devasa bir çek veremeyiz. Her şeyi bizim için halledecek."

"Hala tüm parayı kazandığımıza inanamıyorum," dedi Cass.

Kiersten sırtıttı. "Ve," dedi, Cass ve Izzy'nin hala dikkatlerini verdiğinden emin olarak. "O zamana kadar bileti bir kasa dairesinde saklamamı önerdi, biz de ayarladık."

Hepsi el ele tutuşup küçük bir çığlık attılar, ancak Cass'in bilgisayarından gelen bir bip sesi bu çığlığı kesintiye uğrattı. Cass, şirket içi mesajı açtı.

"Harrington yukarı geliyor," diye fısıldadı.

Etraflarında insanlar dağılıyor, kahvelerini kaldırıyor, konuşmalarını kesiyor, evraklarını çıkarıyor, bilgisayar dosyalarını açıyor ve meşgul görünmek için ellerinden geleni yapıyordu.

"Gösteri zamanı," diye mırıldandı Kiersten, Cole ile karşı karşıya geleceği düşüncesiyle midesi kıpır kıpır oluyordu.

Normalde, onun ihtiyaç duyacağı her şeyin hazır olduğundan emin olmak için hemen ofisine koşardı. Ama bugün olduğu yerde kaldı. Gergin olmakla birlikte, içinde heyecan da vardı. Son altı ayını, onun her ihtiyacını önceden tahmin edip, o sormadan yerine getirerek geçirmişti. Cumartesi gecesi dans ettikten sonra onun neye ihtiyacı olabileceğini düşünmek, yanaklarını kızarttı ve midesini alt üst etti. Çünkü onunki gibi bir şeyse, ikisinin de soğuk bir duşa ihtiyacı olacaktı. Bir tane daha. Cole'un en azından kulüpteki davranışına itiraz eder gibi davranacağından emindi. Ofis ilişkilerine karşı olduğu biliniyordu. Bunun yerine, o büyük ellerini onun etrafına dolamış ve...

Asansör kapısı çaldı ve adamın kendisi ortaya çıktı. Her zamanki gibi yüzü telefonuna gömülü, işini

. Onu geçerken başını kaldırdı, kaşlarını hafifçe kaldırması, onu ofisinde değil de arkadaşlarıyla sohbet ederken bulduğuna řařırđının tek göstergesiydi. Ceketini çıkardı ve ona doğru fırlattı. Onu yakalama içgüdüsünü bastırmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı ve ceketin yere düşmesine izin verdi.

Ceket yere düştüğünde, sessiz ama toplu bir hayret nidası kübik odalarda yankılandı ve bu Kiersten'in kararlılığını pekiştirdi. Bu eğlenceli olacaktı. Dans pistinde işler biraz tuhaflaşana kadar da yleydi. Ama o normal davranıyordu, belki de bundan bahsetmek istemiyordu. Bu onun işine geliyordu. Görünüşe göre hayatın normale dönmesini istiyordu. Eh, onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacaktı.

Glmsemesini bastırdı ve Cole'un ceketinin üzerinden atlayarak onun ardından ofisine girdi. Cole masasına yöneldi. O ise her zamanki gibi kahveye doğru gitti. Ancak Cole'un mide bulandırıcı derecede tatlı kahvesini yapmak yerine, kendine istediği gibi bir fincan kahve hazırladı. Bir krema, bir şeker. Kahveyi Cole'un masasına götürdü. Cole elini uzattı. Kız fincanı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. O anda Cole nihayet ona baktı ve tüm dikkatini ona verdi.

"Kahve?" diye sordu.

"Oh," dedi, ona yapabildiği en parlak gülümsemeyi göstererek. "Hayır, teşekkürler, içtim zaten." Cole'un masasının önündeki sandalyeye oturdu ve ayaklarını masanın üzerine koydu.

Kapının yanındaki askıya baktı ve kaşlarını çattı. "Ceketim nerede?"

Kiersten omuz silkti. "Sanırım arkada düşürdün." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve iini çekti. "Ee, bugün yapmam gerekenler neler?"

Adam birkaç saniye ona baktı ve Kiersten, kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyordu. Bir şey söylemeden önce, telefonu tekrar çaldı ve adam telefonu aldı. Alnı kırıştı ve dudakları seğirdi. Gözleri kadına kaydı ve tekrar telefonuna döndü, parmağını ağzına götürdü ama gülümsemek üzere olduğunu gizleyemedi.

Telefonu yavaşça masasına bıraktı. "Ee, Krispin..."

"Tamam, artık dayanamıyorum." Ayaklarını yere indirdi ve kahve fincanını sertçe masaya vurdu, kahve fincanının kenarlarından biraz döküldü. Cole kaşlarını kaldırdı ama onu kesmedi.

"Adım Kiersten, Kear-sten. *Sear* ile kafiyeli. Kristen ya da

Kursten, Kestin, Kasen, Kessen, Krestin, Christine, Crustin ya da bana taktığın diğer isimler. Altı aydır seninle doğrudan çalışıyorum ve şirkette daha da uzun süredir çalışıyorum. Doktor randevularını ayarladım, iç çamaşır çekmecende dirseklerime kadar boğuldum ve cumartesi gecesi, en değerli eşyanın birkaç santim uzağında ellerim vardı, ama sen *hala* adımı doğru söyleyemiyorsun. Senin için çalışan herkesin adını biliyorsun. Yılda sadece iki hafta burada çalışan sezonluk çalışanların bile. Neden adımı doğru söyleyemiyorsun?

O, yüzünde yarı eğlenceli, yarı ciddi bir gülümsemeyle sandalyesine geri yaslandı. Kiersten kendini hazırladı. Böyle bir patlamayı asla geçiştirmeyecekti. Kutularını toplayıp, tazminatını alıp, aklını kaçırmadan bu sinir bozucu ahmağın yanından uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Adam ağzını açtı ve Kiersten derin bir nefes aldı. Ama onu kovmak yerine, sadece "Neden hiç beni düzeltmedin?" dedi.

Kiersten hafifçe kaşlarını çatarak nefesini verdi. Onun böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordu. "Çoğu insan düzeltmez."

"Sen çoğu insan değilsin."

Sesi alçaktı, neredeyse şehvetliydi. Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve aniden kendini dans pistinde, kollarının içinde, nefesinin boynunda hissetti. Dünyayı parmaklarının ucunda tutan bir adamın, onun için özel olduğunu söylemesi, bu... çok etkileyiciydi.

"Adını hep biliyordum. Sen hiç düzeltmedin, ben de ne kadar süreyle böyle devam edebileceğimi görmek istedim."

Ve o sıcak hisler bir anda yok oldu. Aptal.

Omuz silkti ve kahvesini aldı, bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturup geri koydu. "Düşündüğümde daha uzun dayandın. Bahis açmalıydım."

O donakaldı, bakışları tekrar ona döndüğünde gözlerine bakmaya cesaret edemedi. O biliyor muydu? Eğer bilmiyorsa, bu oldukça isabetli bir sözdü, değil mi?

"Şimdi, bugüne gelince..." Masasının etrafına bakındı, gözleri büyük bir dosya yığınının takıldı. Ayağa kalktı, dosyaları topladı ve masanın etrafından dolaşarak kızın kucağına bıraktı. "Müşteri dosyalarını gözden geçirip yeniden zımbalamayı istiyorum."

Ona baktı, doğru duyduğundan emin değildi. "Anlamadım?"

"Yeniden zımbalayın." Birini açtı ve içindeki belgeleri gösterdi.

Genellikle otuz veya daha fazla sayfadan oluşan yığınlar, sol üst köşeden endüstriyel zimba ile düzgünce zımbalanmıştı. "Bu şekilde köşeye zımbalanmaları gerçek bir sorun haline geldi. Kağıtlar çok sık yırtılıyor ve okurken ve kağıtları geri katlarken yığın çok hantal oluyor. Buraya dik olarak zımbalanırsa," dedi, köşeden yaklaşık bir buçuk inç aşağıdaki bir yeri göstererek, "sayfaları bir kitap gibi katlayabilirim. Böylece bilgileri incelemek çok daha kolay olur. Yani, yeniden zımbalanmaları gerekiyor."

Şaka yapıyor olmalıydı. Ama orada durmuş, bekleyerek ona bakıyordu. "Sadece mevcut dosyalar mı?"

"Hayır. Hepsini yapın. Şey... Arşivlenmiş dosyalara ihtiyacımız yok sanırım."

"Oh, iyi," dedi hafifçe gülerek. Kolayca birkaç bin eski müşteri dosyası vardı.

"Ama son beş yıldan itibaren her şey yapılmalı. Eski bir dosyaya bakmam gerekirse köşe zımbalarıyla uğraşmak istemiyorum. Hepsini yapın gitsin."

Kucağındaki yığına baktı, sonra tekrar ona. Son beş yıl mı? En az birkaç yüz dosya ederdi.

Ona sıkı bir gülümseme attı ve masadan telefonunu almak için ona doğru uzandı, bu sırada tamamen onun alanını ihlal etti. O geçerken onun kokusunu derinlemesine almamaya çalıştı. Adam bir pislikti, ama kokusu muhteşemdi.

"Birkaç saat sonra dönerim. O dosyaları çabuk bitirmeye çalış. Sana başka işlerim var."

"Eminim vardır," diye mırıldandı kız, adamın uzaklaşan sırtına bakarak.

Açık kapıdan, asansöre girene kadar onu izledi, sonra dosyaları masasına bırakıp küfürler mırıldandı.

"Ee?"

Kiersten, Cass ve Izzy'nin kapıdan başlarını uzattığını görmek için arkasını döndü.

"Son beş yılın tüm dosyalarını yeniden zımbalamamı istiyor," dedi, elini uzatarak bağlantılı ofisindeki dosya duvarını işaret etti. "O deli. Cidden, ne oluyor? Beni delirtmeye mi çalışıyor?" Konuşmasını aniden kesti. "Durun. Evet. Beni delirtmeye çalışıyor. İstifa etmemi istiyor. Bahse girerim."

"Neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Cass.

"Ne yaptığımı anlamış olmalı. Nedenini bilmiyor olabilir, çünkü kimseye söylemedik. Ama ayrılmayı planladığımı fark etmiş olmalı ve istifa etmemi istiyor."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Izzy, alaycı bir gülümsemeyle. "Oh, oyun başladı," dedi Kiersten gülerek. "Beni yakaladığını sanıyor, beni alt edebileceğini mi sanıyor? İmkanı yok. Hayatını kimin yönettiğini unutmuş galiba." Cass ve Izzy ona sırtarak baktılar.

"Hadi," dedi ve ofisine açılan kapıdan aceleyle geçti. "Muhasebe ile toplantısı var. Bir saat kadar sonra döner." Bilgisayarının başına oturdu ve onun takvimini açtı. İşleri biraz daha ilginç hale getirmenin zamanı gelmişti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Cass.

"Takvimde birkaç şeyi değiştiriyorum," dedi Kiersten, Cole'un programında uygun birkaç aday ararken. Fareyi Cole'un projelerinden birinin mimarıyla olan toplantının üzerine getirdi, ama bunu mahvetmeye cesaret edemedi. Çok fazla insanın işi bu projelerin sorunsuz yürümesi üzerine kurulu. Cole'un hayatına biraz karışmaktan çekinmiyordu, o da sürekli ve mantıksız talepleriyle onun hayatına yeterince karışmıştı. Ama bunu yaparken masum insanları olumsuz etkilemeyecekti.

Sonra gelecek Cuma günkü girişi gördü ve gülümsedi. "Oh, bu mükemmel olacak." Birkaç düzeltme yaptı ve geriye yaslanarak, kötü bir dahi gibi kahkahalar atma isteğine direndi. Bir hafta arayla aynı yerde iki etkinlik, biri resmi, diğeri kostümlü. Cole'un hayatı çok ilginç hale gelmek üzereydi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Izzy.

"Bulabildiğiniz kadar stajyer toplayın ve şu anda hiçbir işi olmayanları da buraya çağırın. Zimba makinelerini de getirsinler. Bir randevum var." En yakın iki arkadaşıyla gülümsedi ve telefonu eline aldı.

Sekizinci Bölüm

Cole asansörün duvarına yaslandı. Güvenilir çalışanın haftasını mahvetmeye kararlı gibi görünmesine rağmen, ruh hali şaşırtıcı derecede iyiydi. Kahve içmek iyi gelmişti. Damardan kahve alabilseydi, hayatı çok daha kolay olurdu. Güne başlamak için iyi bir kafein patlamasından daha iyi bir şey yoktu. Ayrıca muhasebe departmanı ile verimli bir toplantı yapmıştı, bu da onu her zaman iyi bir ruh haline sokardı.

Ama yüzüne gülümsemeyi asıl neden olan, şu anda yaramaz asistanıyla verdiği mücadeleydi. BT uzmanı Trevor'dan aldığı bilgiler gerçekten aydınlatıcı olmuştu. Cole, Trevor'ın şirket sunucularında bulduğu belgeyi açtı ve tekrar gözden geçirdi. İşten Çıkarma Havuzu. Neden kovulmaya çalışıldığını hiç anlamıyordu. En olası senaryo, daha iyi bir iş teklifi almış ve istifa etmek yerine önce onun pahasına biraz eğlenmeye karar vermişti. Sözleşmesindeki madde, haklı bir neden olmadan istifa etmesi durumunda ne olacağı konusunda oldukça açıktı. Ve onu kovarsa ne olacağı da. İstifa etmesi ona paraya mal olacaktı. Onu kovması ise ona mal olacaktı.

Başını hafifçe sallayarak gülümsedi ve ekranı tıklayarak Brooks'u aradı. Brooks cevap verince, Cole onun bundan çok hoşlanacağını bildiği için hızlıca durumu anlattı.

"Vay canına. Bu kadının intikamı gerçekten çok kararlı. Etkilendim bile."

Cole burnundan soludu. "Sen hangi taraftasın?" "Henüz emin değilim."

"Vay canına, teşekkürler."

Brooks güldü. "Üzgünüm dostum. Yani, erkekler arasında sır saklamalıyız biliyorum, ama söylemeliyim ki, bizim tatlı kütüphanecimizin böyle bir tarafı olduğunu hiç bilmiyordum."

Cole de öyle düşünmüştü. Daha önce hiç kimse ona bu kadar açıkça karşı gelmemişti

Bu gereksizdi. Sinir bozucuydu. Ve Kiersten'dan gelince, beklenmedik bir şekilde çok sekiyd. Aylardır onun kişiliğinin bir parçasını görmeye çalışıyordu. Diğer asistanlar ve sekreterlerle sohbet ederken ve ofisinde ailesi ve arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğraflarında bunu biraz görmüştü. Ama onunla birlikteyken, her zaman iş konuşuyordu, ki bu da olması gerektiği gibiydi elbette. Yine de, yüzeyin altında kaynayan o ateşi daha fazla görmek istiyordu. O sabahki gibi. Ofisine girip az önce yaptığı şeyi yapmak için ciddi cesaret gerekiyordu.

"Yaratıcı, bunu kabul etmeliyim."

Brooks tekrar güldü. "Öyle de denebilir. Peki, neden yaptı? Neden istifa etmedi?"

"Tahminimce, çünkü istifa ederse hiçbir şey alamaz. Ben onu kovarsam, çok iyi bir tazminat alır. Marie ile olan fiyaskonun ardından, ikimizin de kışını kurtaracak yeni iş sözleşmeleri hazırladık. Yüksek eğitimli asistanımın beni terk etmesini istemedim, o da beklenmedik bir şekilde kovulma riskini almak istemedi. Sözleşmeler, onu burada tutmanın ikimiz için de avantajlı olmasını sağlıyor. O halde kovulmaya çalışıyor olmalı. Nedenini öğrenmem lazım."

"Belki de senin çekici kişiliğin sonunda onu uzaklaştırmıştır."

Cole kaşlarını çatı ama aynı şeyden korktuğunu itiraf etmeyecekti. "Ya da başka bir yerde kazançlı bir iş teklifi almıştır. Onu benden almak isteyen birkaç firma biliyorum. Hem benim işimi çok iyi bilen harika bir asistan kazanırlar, hem de beni kızdırırlar, hepsi bir taşla iki kuş."

"Sence bunu yapar mı?"

Cole'un kaşları daha da çatıldı. "Herkesin bir fiyatı vardır. Belki biri onun fiyatını bulmuştur. Bunu öğrenene kadar, onu önemli projelerimizden uzak tutmak en iyisi. Yapabileceği başka işler var."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Aslında, onu saçma sapan işlerle o kadar meşgul edeceğim ki, beni kovdurmadan çok önce istifa edecek. Biraz uygunsuz davranışların işine son vereceğini sanıyorsa, bir daha düşünsün. Onun küçük oyununu iki kişi oynayabilir. Ve ben kazanacağım, çünkü her zaman kazanırım."

Brooks kahkahayla güldü. "İkiniz de kimin önce diğerini deli edeceğini görmek için kapışıyor musunuz? Oh, bunu görmeliyim. Ve herkes bu işin içinde mi?"

"Şu ana kadar, kattaki neredeyse tüm çalışanlar buna katıldı."

"Hepiniz, senin sonunda sinirlenip Kiersten'ı kovacağını görmek için bahis mi oynuyorsunuz?"

“Evet. Ama artık onunla neyle uğraştığımı bildiğim için, benim ne kadar sabırlı olacağıma şaşıracaklar.” O kadar da şaşırmayacaklardı. Kiersten'ı intikamcı bir tip olarak görmemişti.

"Bay Asla Pes Etmeyen. Ha! İkiniz birbirinizle işiniz bittiğinde bina hala ayakta kalırsa şanslıyız."

Cole başını salladı. "O kadar da kötü olmaz. Bir hafta dayanırsa şaşıırım. Aslında, neden bu kadar sinirlendiğini de tam olarak anlamadım."

"Ciddi misin?"

"Ne? Evet, ben sert bir patronum. İşleri halletmek için öyle olmak zorundayım. Bu intikam almayı haklı kılar mı?"

"Görünüşe göre. Kesinlikle işleri daha ilginç hale getiriyor. Kaç kare kaldı? Ben de aksiyona katılmalıyım."

"Ve neler olduğunu bildiğimizi belli mi edelim? Hayır, olmaz. Ayrıca, fazla kalmadı. Ayın sonuna kadar sadece birkaç gün var. Diğerleri çoktan doldu. Bu hafta için boş olan yerler son bir saat içinde doldu."

Cole'un alnı kırıştı. "Bu ilginç. Kiersten ne yapıyor da insanlar onun yakında işten ayrılacağını düşünüyor? Şu anda dosya ve zimba teli içinde boğulmuş olması gerekirdi."

"Neden?"

Cole sırttı ve Brooks'a anlattı. "Ona ne yapmasını istediğimi söylediğimde yüzünün halini görmeliydin."

“Keşke görseydim,” dedi Brooks, Cole'un anlattıklarını dinledikten sonra gülerek. “Kahretsin, dostum, bu çok soğuk. Bu, akla gelebilecek en sıradan, en önemsiz, en anlamsız iş olmalı.”

"En azından o anda öyle geldi. Ama hadi ama. Bu dahice. Çarpık, anal bir mantığı var, bu yüzden bana karşı çıkamaz, zaten bana karşı çıkmaz."

"En azından bugüne kadar."

"Doğru. Şansımız varsa, benim onun meydan okumasına hazır olduğumu anlayacak ve vazgeçip çekip gidecektir. O dosyalara başladıktan beş dakika sonra saçını yolmaya hazırdı herhalde."

"Bu işe yararsa çok yazık olacak. Etrafta olması eğlenceli birisi."

Cole'un gülümsemesi kayboldu. Onun gitmesi gerçekten istediği şey miydi? Güvenebileceği birine ihtiyacı vardı ve onun gemiyi terk etmesi, düşündüğünden daha fazla canını yakmıştı. Ona güvenmeye başlamıştı, belki biraz fazla. Ama onu her gün göremeyeceği düşüncesi...

Bu düşünceleri kafasından attı. O bir çalışandı. Hepsi bu kadar. Duygusal ilişkilere ayıracak zamanı ve enerjisi yoktu, özellikle de daha iyi bir fırsat çıkınca onu terk eden bir kadına. Hayatında bunu sık sık yapan yeterince kadın vardı. Onu asıl kızdıran, onun ihanetine şaşırmasıydı. Artık farklı bir şey beklememesi gerektiğini bilmeliydi. O, hayatındaki diğer herkes gibiydi; ondan alabileceklerini alıp, artık bir çıkar kalmadığında hemen çekip gidenlerden biriydi.

Asansör onun katına ulaştı ve sarsılarak durdu. "Gitmeliyim. Gösteri zamanı."

"Beni haberdar et," dedi Brooks.

Cole telefonu kapattı ve asansörden çıktı, kalbi heyecandan çarpıyordu. Nadiren böyle çaresiz kalırdı. Her zaman durumu kontrol altında tutardı, neredeyse her sonucu tahmin edebilirdi. Her zaman neye girdiğini ve neyden uzaklaşacağını bilirdi. Şu an hariç.

Kiersten, dünyasını alt üst etmişti, Brooks'la üniversitenin üçüncü yılında şirketlerini kurduğundan beri ilk kez kendini kontrolsüz hissetmişti. Bir yandan bu duygudan nefret ediyordu. Her zaman kontrolü elinde tutmak, onun gurur kaynağıydı. Ama diğer yandan... bu heyecan vericiydi. Yaklaşan savaşın yarattığı beklenti, onu heyecanla doldurmuştu. Ona karşı her şeye hazırды.

Yanılmıştı.

Önce onun ofisinin önünden geçti ve içeriye baktı, dosyaların arasında boğulmuş, kafasına zımba makinesini fırlatmaya hazır bir Kiersten bulmayı bekliyordu. Bunun yerine, ofis şirketin üç stajyeriyle doluydu. Bir tür zincir oluşturmışlardı, bir kadın dosyaları çekip zımbayı çıkaran kadına veriyordu, o da dosyaları yeniden zımbalayan kadına veriyordu, o da dosyaları çeken kadına veriyordu, o da dosyaları dosyaya koyup başka bir dosya çekiyordu. Düzenli, organize, inanılmaz verimli. Her şey Kiersten'in tarzıydı, ama o ortalıkta yoktu.

Cole kaşlarını çattı ve ofisine doğru ilerledi. Karşılaştığı manzaraya hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. Işıklar loşlaştırılmıştı, biri aromaterapi saçmalığı gibi bir şey yakıyordu ve odanın ortasında Kiersten yüzüstü bir masaj masasına uzanmış, üzerinde sadece bir çarşaf vardı, Viking kökenli olduğu belli olan iri sarışın bir adam ise parlak yağlarla onu özenle ovuyordu.

Cole bir anlığına donakaldı. Ne halt ediyordu bu kız?

Eğer kovulmak istiyorsan, patronun ofisinde masaj yaptırırken stajyerlere işini yaptırmak iyi bir yoldur. Bu, arkasındaki ofisteki herkesin, kabinlerinin üzerinden en iyi şekilde gösterisi izlemeye çalışmasının nedenini açıklıyordu.

Masöz ona bir göz attı ve Cole, adamın ağzını kapalı tutmasını umarak parmağını ağzına götürdü ve sonra başparmağıyla kapıyı işaret etti.

Adam başını salladı. "Bir dakika lütfen," dedi Kiersten'a. Sonra onları yalnız bıraktı.

Cole sessizce kapıyı kapattı, ceketini çıkardı ve masözün yerine geçti. Kiersten'ın sıcak yağla parıldayan sırtının sivrilen hatlarına baktı. Gece kulübündeki görüntüler zihnini doldurdu. Oh, bu çok kötü bir fikirdi. Ama yine de, masaj için kendi ofisinde isteyerek soyunmuştu. O zaman masaj alacaktı.

Yağ şişelerinden birini aldı ve ellerine bolca sürdü. Masöz omuzlarına masaj yapıyordu, o yüzden oradan başladı. Sadece bir an tereddüt etti, elleri onun cildinin üzerinde durdu. Sonra kararını verdi. Parmaklarını kaslarına bastırdı. Tanrım, porselen gibi cildinin altında kaya gibi sert düğümler vardı.

Peki bunun suçu kimin?

Bu düşünceyi kafasından silip masaja devam etti, omuzlarını masaj yapmaya devam etti, kasları gevşeyip esnekleşene ve parmaklarının altında inleyene kadar. Gözlerini kapattı ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Bu, tahmin ettiğinden çok daha erotik bir şeye dönüşüyordu.

Kız yine küçük bir inilti çıkardı. "Oh, bu harika."

Cole'un başı, kanının sınırın güneyine akma hızıyla neredeyse dönüyordu. Ellerini aşağıya doğru kaydırды, sırtındaki kasları çalıştırdı, parmakları omurgası boyunca ilerledi. Tekrar tekrar. Yanlarından aşağıya doğru. Onun o baştan çıkarıcı göğüslerine çok yakın bir şekilde.

Bu çok kötü bir fikirdi. Onu vazgeçirmeye çalışması gerekiyordu, yatağa atmaya değil. Bu çok kötü olurdu. Aslında, bu harika olurdu. Ama sonrası kabus gibi olurdu.

Ve bunların hiçbirisi bir fark yaratmadı çünkü hayatı pahasına bile kendini durduramıyordu.

Nefesi hızlandı ve o da boynuna geri döndü, ellerini

saçlarının altına kaydırđı. Hafif bir manolya kokusu burnuna geldi ve o kokuyu iyice alabilmek için öne eğildi, ellerini kollarından aşağı kaydırđı.

Sonra masanın başına geçti, böylece onu tekrar kendine çekebilirdi. Öne eğilerek vücuduna bastırđı, elleri havlunun altına kaydı ve kalçalarının üst kısmının hemen önünde durdu. Pozisyonunun tehlikeli olduğunu fark etmişti. Kafası, onu çok isteyen vücut kısmından sadece birkaç santim uzaktaydı. Kendini kontrol etmeye çalışarak geriye eğildi. Ama vücudu ellerinin altında sıcak ve kaygandı ve ona dokunduğunda yumuşak inlemeler çıkıyordu, kendini affettirmek için saniyeler kalmıştı.

Elleri yine yanlarından yukarı doğru kaydı ve kız titreyerek nefes aldı. Sonra başını kaldırdı. O, sırtına ulaşmak için eğilmişti, bu da kızın yüzünü ona sadece birkaç santim uzaklıkta, yüz yüze getirdi. Gözleri doğrudan onun gözlerine bakıyordu. Gözleri büyümüşü. Bakışları tam yarım saniye boyunca kilitlendi.

Sonra kız hızla ayağı kalktı, çarşafı göğsüne sıkıca bastırđı, sanki çarşaf onu ateşli bir akrep çukurundan ayıran son engelmış gibi.

Dokuzuncu Bölüm

"Ne yapıyorsun?" Kiersten neredeyse ona bağırdı.

Kalbi göğsüne o kadar sert çarpıyordu ki, zarar veriyor olmalıydı. Ancak vücudunun geri kalanı, onun dokunduğu yerlerde hala karıncalanıyordu. Titreyen bacaklarının, onu masaj yapan kişinin kim olduğunu öğrenmenin şokundan mı, yoksa onun ellerinin gerçekten de kendi vücudunda olduğunu öğrendiğinde hayalini kurduğu şeyin gerçekleşmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Her halükarda, düşmeden önce oturması gerekiyordu.

Kanepeye çöktü ve dizlerini göğsüne çekerek kendini olabildiğince küçük ve ulaşılmaz hale getirmeye çalıştı. Neyse ki çarşaf her şeyi örtecek kadar büyüktü ve omuzlarına mümkün olduğunca çok kısmını örttü, ama önemli yerlerini örtmek için yeterince çarşaf bıraktı.

Cole, lanet olsun, hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu. Masözün eşyalarını bıraktığı sehpadan sakince bir havlu aldı ve ellerindeki yağı sildi. "Bence oldukça açıktı. Sana masaj yapıyordum, sen de açıkça zevk alıyordun."

"Zevk almıyordum."

Lanet olası kaşı yukarı kalktı. "Çıkardığın inlemeler aksini söylüyordu."

Ona sert bir bakış attı ve buna iyi bir cevap bulmaya çalıştı. Ama gerçekte tartışmak zordu. "Sen olduğunu bilmiyordum. Toby'nin bana masaj yaptığını sanıyordum."

"Toby mi?"

"Evet, Toby, ve o inlemeler onun içindi."

Diğer kaşı da yukarı kalktı.

"Öyle değil," dedi. Başını dizlerinin üzerine düşürdü ve bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hatırlamaya çalıştı.

Onun savunması olarak, onun gelip katılacağını beklemiyordu.

Onun içeri girip, şirketin zamanını, varlıklarını ve ofisini bu kadar kişisel bir şey için kullandığı için sinirlenip onu kovması gerekiyordu. *Katılmamalıydı.* O, hiç beklemediği şekilde tepki vermeye devam ederse, nasıl kovulabilirdi ki?

"Yanlış kişiye inlediğin için üzgünüm. Ama gerçekten, bir adam ofisine girip asistanını çıplak ve yağlanmış halde gördüğünde başka ne düşünebilir ki?"

"Belki de dışarı çıkıp ona biraz mahremiyet vermesi gerektiğini düşünmeliydi."

"Sen benim ofisimdeydin. Mahremiyet istiyorsan, bunu kendi ofisinde yapabilirdin. Ya da daha iyisi, evinde."

Bu noktaya karşı çıkmak zor, ama evden kovulmak da zor. "Toplantıdaydınız. Yeterince zamanım olacağını düşündüm."

"Yanılmışsın. Toby'nin yerini aldığım için üzöldünse özür dilerim, ama savunmam gerekirse, zavallı adam omuzlarındaki düğümleri çözmek için kendini yormuştu."

"Evet, o düğümler kimin suçu peki?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim suçum olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Bacaklarını açtı, utangaçlığı yerini öfkeye bıraktı. "Tabii ki senin suçun. Beni yirmi dört saat koşturup duran, beş kişinin işini yapan sensin ve..."

"Bu işi kabul ederken bunun böyle olacağını biliyordun."

Durdu ve derin bir nefes aldı, ona bu şekilde cesaretle konuşabildiğine şaşırmıştı. "Evet, biliyorum. Ama bir şeyi bilmekle onu yaşamak tamamen farklı şeyler."

Adamın bakışları üzerinde dolaştı. "Bu çok doğru."

O ince titreme yine vücudunu sardı ve o lezzetli hissi bastırmak için kaslarını sıktı. Oh, o çok iyiydi. Ama o, sıkıldığında oynayıp bir kenara atabileceği mankenlerinden biri değildi. Patronun tavrını tersine çevirme zamanı gelmişti.

"Tamam, haklısın. Ofisini kullanmam yanlıştı." Ayağa kalktı ve çarşafı omuzlarından düşürdü, ancak geri kalanını göğsüne sıkıca tuttu, yumruğu göğüslerinin arasında. Kendisi söyleseydi, seksi bir alçakgönüllülüğün mükemmel bir örneği olurdu. Yanaklarının aniden kızarması, muhtemelen haklı olduğunu düşündürdü. "Bunun protokol ihlali olduğunu biliyorum. Artık benimle çalışmak istemiyorsan tamamen anlarım." Tamam, bu biraz fazla sert bir giriş olabilirdi, ama hadi ama, adam imkansız davranıyordu.

Bir kız burada kovulmak için ne yapmalıydı?

?

O, onun rahat hissedemeyeceği kadar yakın duruyordu, ama geri adım atıp bunu ona belli edecek değildi.

"Katılıyorum. Bu tamamen uygunsuz bir davranıştı." Nefesini tuttu. İşte bu. *Sonunda*.

"Ama Toby'nin yerine benim geçmem de tamamen uygun değildi."

Ciddi misin? Nefesini verdi. "Tamamen uygunsuz değil mi? Bence yaptığın şeyin daha kötü olduğunu başarıyla savunabilirim."

"Kimininki daha büyük diye mi oynuyoruz?"

Bu söz üzerine dudaklarından gülümsemeyi engelleyemedi. "Hayır, sadece senin ofis alanını kullandım demek istedim. Sen benim... alanımı kullandın."

Sözler ağzından çıkıverdi ve yanaklarının kızarmasını engelleyemedi. Söylemek istediği bu değildi.

Onun yoğun bakışları yine onu taradı ve nefesi boğazında takıldı. "Ben öyle ifade etmezdim."

"Hayır mı?"

Kafasını salladı ve alt dudağını dişleriyle çok kısa bir süre ısırarak delicesine seksi bir hareket yaptı. Böyle hareketleri nereden öğrenmişti? "Bence sana tam da ihtiyacın olan şeyi verdim."

Dünyadaki kadınların onun yanında ipek tangalarını çıkaramadıklarını anlamaya başlamıştı. Sertçe yutkundu ve kendini tutmaya çalıştı. Birkaç gün önce bu adamı trenin önüne itmek için can atardı, ama şimdi elinde tuttuğu çarşafı düşürmemek için kendini zor tutuyordu, yoksa ona tırmanıp ağaç gibi sarılacaktı. Ne zaman bu kadar değişmişti?

Muhtemelen üçüncü ve dördüncü tekilalarından sonra, kulüpte dans pistinde ateşli bir ritimle dans ederken.

"Kiersten?"

Gözlerini kırıp bakışlarını tekrar odakladı ve onun ne dediğini dinlemeden onun dolgun dudaklarına bakakaldığını çok geç fark etti.

"Ne?"

O, ona aşırı eğlenceli bir yarım gülümseme attı ve tekrar etti. "Bu şartlar altında, *benimle* çalışmak istememenizi tamamen anlayabilirim dedim."

Evet. O da öyle düşünmüyordu. Birbirlerine baktılar, tamamen çıkmaza girmişlerdi.

O işten ayrılmayacaktı ve adam da onu kovmaya niyeti yoktu. Gözlerini kısarak ona daha dikkatli baktı. Adam, birden fazla takım elbiseli varisi saklanmaya zorlayan o hesapçı, stoik bakışıyla öylece duruyordu.

Sonunda gözlerini kırptı. Kahretsin. Hiçbir zaman cesaret oyunlarında iyi olmamıştı. "Neden unutmuyoruz?" dedi.

Adam başını salladı. "Sen öyle istiyorsan."

Adam döndü ve masasının diğer tarafına yürüdü, aralarındaki büyüğü bozdu ve onu ofisinin ortasında bir çarşafı çıplak halde bırakarak, kendini tam bir aptal gibi hissettirdi.

"Ben, şey... gidip giyineyim."

"İyi fikir," dedi adam, sanki hiç olağan dışı bir şey olmamış gibi, bilgisayarında bir şeyle meşgul.

Gözlerini devirmeyi saklamaya bile tenezzül etmedi. Zaten onu izlemiyordu. Çarşafını yukarı çekip banyoya sürükledi ve mümkün olduğunca çabuk giyindi.

Hazır olduğunda, kapıya bakarak durdu, olanlardan sonra onunla tekrar yüzleşmek istemiyordu. Başını kapıya yaslayıp derin bir nefes aldı. Ne yapıyordu? İşten kovulması gerekiyordu. Bunun yerine, patronu tarafından fena halde kazıklanmak için kendini sürekli harika pozisyonlara sokuyordu, hem de istediği şekilde değil.

Onunla ilişkilendirmeye başladığı o titreme yine tüm vücudunu sardı ve derin bir nefes daha aldı.

"Sakin ol, Abbott," diye mırıldandı. "Bu kadar zor olmamalı."

"Kiersten?"

Ciyaklayarak kapıdan geri atladı, sesinin yakınlığı onu ürküttü. Aylardır ona kendi adı dışında her türlü isimle hitap ettikten sonra, ondan kendi adını duymak garipti. Ve beklediğinden çok daha hoştu.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi, boğazını temizleyerek boğuk sesi çıkarmaya çalıştı. "Hemen çıkıyorum."

Aklını kaçırmadan önce acele edip kovulması gerekiyordu. O Cuma gecesi için planladıklarını düşününce dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Evet. Herkesin önünde rezil olmak. Yapacağı "aptallık"tan sonra onu kovmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

"Bu sefer sen kazandın, Harrington. Ama savaş henüz bitmedi," diye

fısıldadı.

Eteğini düzeltti, aynada saçlarına hızlıca bir kontrol yaptı ve düşmanı ile yüzleşmek için geri çıktı.

Onun için bu, iş hayatında bir dönüm noktasıydı

Kiersten şampanyasından bir yudum daha aldı, köpüren sıvının midesindeki kargaşayı yatıştırmasını umuyordu.

Cole her an kapıdan girebilirdi ve işler iyice sarpa saracaktı. Bir parçası o akşam evde, güvende kalmayı diledi. Ama diğer kısmı bunu hayatta kaçırmazdı. O akşamki yardım balosu kostümlü bir etkinlikti, ama onun için seçtiği kıyafet, etkinlik organizatörlerinin aklındaki gibi değildi, bundan emindi. Eğer onu giyerse, fotoğraflar paha biçilemez olacaktı. Ve kesinlikle giyecekti. Onun için seçtiği kıyafetleri asla sorgulamıyordu.

Zevkli siyah-beyaz puantiyeli kokteyl elbisesinin eteğinden ve kalp yakasından görünmez tüyleri silkeledi ve 1940'lar tarzı buklelerine hafifçe dokunarak saçlarının hala yerinde olduğundan emin oldu. Sonra telefonuna tekrar baktı. Dokuz kırk beşti. Yıllık Henry ve George Balosu neredeyse bir saattir tüm hızıyla devam ediyordu. "Swing" kelimesi çok yerindeydi. Swing Kings sahnede idi ve balo salonu dansla dolmuştu. Cole'un gelmesini sabırsızlıkla bekliyor olmasına rağmen, ayak parmaklarıyla ritmi tutarak vücudunu hafifçe sallamaktan kendini alamadı. Müzik çok bulaşıcıydı. En yakınındaki erkeği yakalayıp, *Dancing with the Stars*'da olduğu gibi onu dans pistinde döndürmesini istiyordu. Ama gözleri girişe kilitlenmişti.

Beş dakika sonra, ödülünü aldı. Cole her zamanki gibi telefonuna bakarak odaya girdiğinde, şampanyasından bir yudum daha aldı. Boğulmadan önce şampanyayı bardağına tükürdü. Oh, bu, hayal bile edemeyeceği kadar iyiydi.

O, kıvrımlı peruk, aşırı süslü kadife ceket, saten pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılarla, tıpkı bir Barok kralı gibi giyinmişti. Adam başını kaldırdı ve kadın, onun bir terslik olduğunu fark ettiği anı tam olarak anladı. Adamın onu gördüğü anı da tam olarak biliyordu. Adamın

Yüzündeki ifade şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. En azından o öfke olduğunu düşündü. Belki de aşırı şaşkınlıktı. Her halükarda, adam ona doğru hızla ilerliyordu ve gözleri onu olduğu yere çivilemişti, her içgüdüğü ona kaçmasını söylüyordu. Böyle anlarda savaş ya da kaç içgüdüğü devreye girmemeli miydi? Bilim, Cole'un neden olduğu felç hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Onun önünde durdu. Orkestra hala çalışıyordu, ama etraflarındaki mutlak sessizlik Kiersten'e, çılgın Kral Louis kostümü giymiş adamdan başka kimseye dikkat etmediğinden emin olmasını sağladı.

"Kiersten," dedi, adını yaramaz bir çocuğa seslenir gibi uzattı.

Gösteri zamanı.

Kiersten öne eğildi. "Mesajımı almadın mı?"

"Ne mesajı?"

Telefonunda mesaj geçmişini açtı ve inandırıcı olmasını umduğu bir hayret nidası çıkardı. "Aman Tanrım, ben göndermedim. Yani, gönderdim sanmıştım, ama düğmeye yeterince basmamış olmalıyım."

Telefonunu ona gösterdi. O gün bu anı beklerken yazdığı mesajı okudu. Mesajda temayı yanlış anladığını ve kostüm olarak çizgili takım elbiselerinden birini giyebileceğini yazmıştı.

Adam gözlerini kadının gözlerine dikti. "Demek tema Swing Kings: King of the World yerine Give it a Twirl, ha?"

"Sana haber vermeye çalıştım," dedi, en pişman ses tonuyla.

Cole'un bakışları hiç kaymadı. Eğer yakında bu yoğunluğu azaltmazsa, kız terlemeye başlayacaktı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama daha sözünü bitiremeden, parlak kırmızı zoot takım elbise, siyah gömlek ve beyaz kravat giymiş bir adam omzuna vurdu.

"Harrington! Sanırım notu kaçırdın. Tema 1940'lar, 1740'lar değil." Kendi şakasına güldü ve Cole ona zoraki bir gülümseme attı.

"Beni bilirsin Perry. Ara sıra ortalığı karıştırmayı severim. Eski Kral Louis eskiden çok çapkınmış, anlarsın ya."

Şehrin en büyük finans danışmanlık şirketlerinden birinin CEO'su olan Perry Michaels, Cole'un müstehcen imasına kahkahalarla gülerek sırtına tekrar vurdu.

ima üzerine kahkahalarla güldü. "Ah, seni yaşlı kurt. Dikkatli ol, genç bayan," dedi Kiersten'e.

"Oh, dikkat ederim," dedi kız. Cole'un bakışları tekrar ona döndü ve kız, alkolün çabuk kafasına gitmesi için dua ederek bardağını aceleyle boşalttı.

"Bu genç hanımı bir tur attırayım," dedi Cole, elinden bardağı alıp şaşkın Perry'ye uzattı.

İkisi de başka bir şey söyleyemeden, Cole Kiersten'in elini tutup onu dans pistine çekti.

"Bay Harrington, gerçekten nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Beni izle. Her şey yolunda gidecek." Kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. "Bu saçma kıyafetle bile yapabiliyorsam, ki bunu daha sonra konuşuruz, eminim sen de yapabilirsin."

O itiraz etmeden önce belinden tutup onu kendinden uzaklaştırdı, ama Kiersten hala sosyal medyada muhtemelen çoktan yayılmış olan fotoğraf ve videolar için ne tür bir intikam alacağını merak ediyordu. Müzik inanılmazdı, o geceye kadar varlığından bile haberi olmadığı swing ve elektronik müziğin bir karışımıydı. Kendini müziğin ritmine kaptırmaktan alıkoyamadı.

Ve Cole de başka bir büyük sürprizdi.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu, müzik bir ara durduğunda, onu kendine çekip hızlı ve sıkı bir daire çizerek dans ederken.

"Çocukken dans dersleri aldım."

Onu tekrar döndürdü ve o yetismeye çalışırken birkaç gösterişli ayak hareketi yaptı.

"Neden, etkilendin mi?" diye sordu, kibirli gülümsemesi onun cevabını çoktan biliyordu.

Etlenmişti. Ama bunu ona söylemeyecekti. Sonra onu kaldırdı, bir kolunu sırtına, diğerini bacaklarının altına koydu ve döndü. O, boynuna yapışarak çılgılık atmamak için dudaklarını ısırıldı.

"Sıkı tutun," dedi. Bacaklarını çevirdi, böylece kız onun kolunun üzerinden takla attı ve şarkı biterken titrek bacakları üzerinde, kollarını sıkıca ona sarılmış olarak yere indi. Kız, dengesi yerine gelene kadar ona tutunarak güldü. Diğer dansçılar alkışladı. Kiersten etrafına baktı, yanakları kızardı, etraflarında bir daire oluştuğunu ve şu anda tüm dikkatlerin kendilerinde olduğunu fark etti. Cole'un ön planda ve spot ışıklarının altında olmasını istemişti, ama ona katılmak planının bir parçası değildi.

Cole, hala elini tutarken, ona da aynısını yapması için kollarını uzattı ve abartılı, nazik bir reverans yaptı. Kiersten hızlıca başını salladı ve kaçmaya çalıştı, ama Cole elini sıkıca tutarak onu kendine yaklaştırdı ve kolunu koluna doladı.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedi ve onu çıkışa doğru yönlendirdi.

"Ne? Ama daha yeni geldin. Parti daha yeni başlıyor. Biraz daha kalalım mı?" Onunla yalnız kalmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ama öte yandan, eğer kızarsa onu kovabilir ve bu da onun istediği şey değil miydi? İşinde kendinden mutlak mükemmellik beklemek o kadar alışkanlık haline gelmişti ki, patronunu kovdurmak için ona işkence etmenin tüm bu saçmalıkların amacı olduğunu hatırlamak zordu.

"Geldik. Dans ettik. Sabah çekini gönderebilirsin. Bence yeterince görünmüş olduk."

"Evet, ama..."

Telefonunu çıkardı, şoförüne mesaj atmak için, diye düşündü. "Elektro swing'i bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmeye başladım," dedi Kiersten zayıf bir sesle. Bu doğrudu, ama partide kalmak istemesinin nedeni bu değildi. İşten kovulma anı geldiğinde, bunun düşündüğü kadar tatmin edici olmadığını fark etti. Hayatında hiç işten kovulmamıştı ve bunu istemiş olsa da, mükemmeliyetçilik duygusu onu rahatsız ediyordu.

Cole yine telefonuna bakıyordu ve Kiersten sinirli bir iç çekişi bastırdı. O şeyi defalarca fırlatmak istedi...

Neyse. Kovulmaya çalışıyordu.

Telefonu elinden aldı ve omzunun üzerinden sokağa doğru fırlattı. Cole ağzı açık bir şekilde telefonun peşinden baktı. O da aynısını yaptı. Az önce yaptığının inanamıyordu. Bu... *harikaydı*. Adrenalin vücudunu sardı. Aklını kaçırmış olmalıydı, ama ne heyecan ama!

Sokağa doğru bir adım attı, ama artık çok geçti. Büyük bir kamyon tam üzerine çarptı, ardından birkaç araba, bir çekici ve neon yeşili bir moped geldi. Cole'un cep telefonu yanmıştı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Cole. Ses tonundan kızgın mı, eğlenmiş mi yoksa sadece ciddi bir şekilde kafası karışmış mı olduğunu anlayamadı. Muhtemelen hepsi birden.

"Bunu yapmayı çok istiyordum. Sen hep o şeyin başındasın. Biraz hayat yaşa."

Araba durdu ve Luke, şoförü ve güvenlik şefi, kapıyı açmak için dışarı atladı. Cole, ona önce içeri girmesini işaret etti. Cole içeri girdi ve ondan olabildiğince uzaklaştı. Her ihtimale karşı. Luke, kapı kapanır kapanmaz kafasındaki peruğu çıkarıp, karşılarındaki koltuğa attı.

"Ahhh," dedi, başını ovuşturarak. "Şu şeyi çıkarmak iyi geldi." Luke'a Kiersten'in evine gitmesini söyledi, sonra paltosunu çıkardı, işlemeli yeleğinin düğmelerini açtı ve boynundaki özenle bağlanmış keten ipi çözdü. İşini bitirdiğinde, süpermarket romanlarının kapaklarındaki erkek mankenlere benziyordu, dar pantolonları ve göğüs kolları rüzgarda dalgalanıyordu. Kapakları her zaman biraz ucuz bulmuştu, ama gerçek hayatta, canlı olarak karşısına çıkınca... Vay canına. Romantik roman yayıncıları işlerini iyi biliyorlardı. Ağzı sulandı, elleri gömleğinin açık V yakasına sokma isteğiyle kaşınıyordu.

Adam içini çekip geriye yaslandı, sonunda rahatlamıştı, en azından bir limuzinin arkasında olabileceği kadar rahat. Kız onu dikkatle izledi. Az önce adamın telefonunu gelen trafiğin ortasına atmıştı. Elbette bunu görmezden gelmezdi.

Konsol dolabını açtı ve başka bir telefon çıkardı.

Kızın ağzı açık kaldı. "Oh, dalga geçiyorsun. Ne zamandan beri arabada yedek telefon saklıyorsun?"

"Birkaç yıl önce bir toplantıya giderken bir tanesini su birikintisine düşürdüğümünden beri. Yedeğin olması her zaman iyidir." Luke'u arayabilmek için biraz ortaya doğru eğildi. "Yedek hatta Luke. Herkese haber ver. Ve eski numaradan gelen aramaları bu numaraya yönlendirin, değiştirilene kadar."

"Peki efendim," dedi Luke. Elini ağzına götürüp diğer uça dinleyen kişiye sessizce konuştu.

"Zaten aktif mi?" diye sordu Kiersten.

"Tabii ki. Etkinleştirilmezse bir faydası olmaz."

"Ama... SIM kartın, tüm rehberin ne olacak?"

"Her şey Google hesabına kaydedildi ve otomatik olarak senkronize ediliyor. Bilgilerimi geri yüklemek çok kolay. Ayrıca, her ihtimale karşı genellikle haftada bir kez her şeyi hafıza kartına yedekliyorum. Sorun yok."

Kız başını salladı. Tipik. Her şeyin yedeğini alıyor. Kollarını kavuşturup pencereden dışarı baktı, ama görececek pek bir şey yoktu. Konuşma yakında başlayacaktı. Belki de beklentiyi artırmak için garip bir ceza olarak böyle yapıyordu.

Birkaç dakika daha sadece telefonuyla oynadıktan sonra, sonunda dayanamadı. "Gerçekten hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Adamın bakışları ona kaydı. "Benden tam olarak ne söylememi bekliyorsun?" "Bilmiyorum, ama... bir şey. Kostümleri tamamen mahvettim. Seni yılın en büyük bağış toplama etkinliklerinden birine "

"Bir soytarı gibi. Evet. Normal şartlarda, özellikle de telefonla yaptığın şakadan sonra, seni hemen kovardım. Ama haklısın. O lanet şeye çok fazla zaman ayırıyorum. Ancak," dedi ve kadının gördüğü şeyi görebilmesi için telefonu ona doğru çevirdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Twitter, Facebook, Snapchat, Instagram ve daha önce hiç duymadığı birkaç sosyal medya sitesinde birbiri ardına görüntüleri kaydırı. "New York'un Kralı"; Bekar Cole Harrington Zenginliği Sallıyor; #SexyinSatin; Breeches'i Geri Getirin; ve bir sürü başka manşet, hashtag ve dans eden gif'ler, hepsi her kadının tarihsel fantezisi gibi giyinmiş yakışıklı prenze hayran hayran bakıyordu.

"İnterneti seviyorum. Bu tür şeylerin bu kadar hızlı yayılması hala beni şaşırtıyor. Bu küçük numarayla benim için inanılmaz bir PR çalışması yaptın. Hayır işlerime dikkat çekti, en iyi yanlarımı gösterdi ve son yarım saatte üç bin yeni Twitter takipçisi kazandım. Üstelik pazarlama için tek kuruş bile harcamadık. Sana zam yapmalıyım."

Kiersten ellerini yüzüne kapatarak inlemekten zorlukla kendini alıkoydu. Cole'un kulakları kanayana kadar onu azarlaması gerekirdi. Cole Harrington, Cole'un bebek bezleri giydiği zamandan beri dünyayı yöneten erkeklerin hakim olduğu bir dünyada yaşayan genç bir adamdı. İtibar ve görünüş onun için son derece önemliydi. Kiersten'ın yaptığı şey, her ikisini de zedelemiş olmalıydı, ama Cole'un toparlanamayacağı kadar da değil. Yine de, patolojik bir özgüvene sahip olmayan diğer insanların zaman zaman hissettiklerini ona biraz olsun tattırmaya yetmişti. Ama en azından Cole'un ona gösterdiği e-postaya göre, dergilerden tam sayfa fotoğraf çekimi için talepler geliyordu ve mücevherlerle süslenmiş kral imajını kullanarak bunu devam ettiriyorlardı.

"Ama telefonunu sokağa attım."

Cole omuz silkti. "Zaten yenisine ihtiyacım vardı, ama bunu alışkanlık haline getirmezsene sevinirim."

Neredeyse ellerini havaya kaldırıyordu. Ciddi olamazdı.

Tabi ki hayır.

Bu arada, arabada gülünç bir sessizlik hakimdi.

"Çocukken dans dersleri mi aldın?" diye sordu.

Ona küçük bir gülümseme attı. "Küçük bir kasabada büyüdüm. Çok *Gilmore Girls* gibi."

"*Gilmore Girls*'ü izledin mi?"

"Bir gece evrak işleriyle uğraşırken rastladım. Yargılama." Kız ellerini kaldırdı ama gülümsemesini saklayamadı.

"Her neyse, o tür yerleri bilirsin. Herkes herkesi tanır. Yapacak pek bir şey yoktur."

Kiersten başını salladı ve o devam etti. "Bir yaz, annem dans stüdyosunda birkaç ders vererek yardım ediyordu. Bilirsin, çocuklara her şeyi biraz tattırmak için tasarlanmış deneme dersleri. Annem, bütün gün evde tek başıma sıkılıp durmamı ya da stüdyoda sıkılmamı istemiyordu. Ayrıca, derslere kaydolan erkek çocukların sayısı da çok fazla değildi. Ben de birkaç ders aldım."

Kiersten, Cole'un annesi tarafından stüdyoda sürükleyerek götürüldüğünü hayal ederek güldü. "Eminim çok eğlenceliydi."

Cole omuz silkti. "O kadar da kötü değildi. Dansçılarla dolu bir sınıfta tek erkek çocuk olmak? Arkadaşlarım da katılmayı düşünmedikleri için kendilerine kızıyorlardı."

Kiersten gözlerini devirdi ve abartılı bir iç çekişle, "Tipik erkek," dedi.

O güldü. "Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Ama buna alışkındım. Kız kardeşim dans ederdi ve onu izlemeyi hep sevmişimdir."

Gözleri uzaklaştı, hüznüldü. Daha önce yüzünde böyle bir ifade görmemişti ve bunun nedenini merak etti. Ailesi hakkında pek konuşmazdı. Aslında, kız kardeşinden bahsettiği ikinci seferdi. Kiersten ısrarcı olmayı düşündü. Rahatsız edici. Ondan biraz daha bilgi almaya çalışmak. Ama bu, yapmak istediği son şeydi. Kahvesini unutmak ya da tanıdığı herkesin önünde onu giyinmeye ikna etmek bir şeydi. Ama onun açıkça hissettiği kişisel acısını kurcalamak başka bir şeydi.

Konuyu değiştirdi. "Ayakların nasıl?"

Yüzündeki üzüntü kayboldu ve burnunu çekti. "Bunları icat eden her kimse vurulmalı. Kadınlar neden bunları sürekli giyiyor ki?"

Kiersten güldü. "Kıçımızı güzel gösteriyorlar."

Kiersten, onunkine bakmaya çalışır gibi eğildi. Ona sert bir bakış attı ve Kiersten ellerini kaldırarak teslim oldu.

"Hey. Sadece doğru mu diye bakıyordum. İddialarını her zaman kanıtlayabilmelisin."

"Not aldım. Şimdi kendi tarafında kal," dedi. Yirmi üç buçuk saniye içinde kişisel itiraflardan sıradan sohbetlere ve flört etmeye nasıl geçtiler? Flört mü? Hayır, olamaz. O flört etmiyordu. Ya da... en azından çok fazla değil. Hemen kesecekti.

Sıradan sohbete dönelim. Hayır, onu da unut. Belki biraz uygunsuz *olmak* daha iyi *olur*. Sonuçta hala kovulmaya çalışıyordu ve adam bu konuda inatçı davranıyordu.

"Topuklar bir yana, şaşırtıcı derecede iyi dans ediyorsun. Eminim bu, kadınların peşinde koşan bir adam olarak işine yarıyordur."

Adam hafifçe kaşlarını çatı. "Tabloid gazeteler bana kadınların erkeği diyor. Bu benim öyle olduğum anlamına gelmez."

Ona en *ciddi* bakışını attı. "Kadınların geçit törenini gördüm. Ertesi sabah birkaçını taksiye bindirdim. Aynı kadını iki kez gördüğümü sanmıyorum. Bana tipik kadın avcısı davranışı gibi geldi."

"Burada suçlu olanın ben olmadığımı hiç düşündün mü?" "Hayır, pek değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kız omuz silkti. "Tüm o kadınlarla olan ilişkilerine ve bunların nasıl bittiğine bak, ortak nokta sensin. Yani..."

Cole güldü ve başını salladı. "Kimse bana bunu daha önce böyle söylememişti."

Omuzlarını silkti. "Muhtemelen seni kızdırmaktan korkuyorlar." "Sen korkmuyor musun?"

Gözlerine baktı ve ne kadar dürüst olması gerektiğini düşündü. Ama neyse, artık fikrini söylememesi için bir neden yoktu. "Artık değil."

O biraz daha yaklaştı. "Ama eskiden korkuyordun, değil mi?"

Herhangi bir zayıflığını itiraf etmek Kiersten'in sık yaptığı veya kolayca yaptığı bir şey değildi ve şimdi de yapmayacaktı.

"Sanırım senin ve senin bağıllık korkun hakkında konuşuyorduk."

"Bağlanmaktan korkmuyorum."

Kiersten bunu duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Korkmuyorum. Sadece bana bağlanmak isteyen bir kadın bulamadım." O burun kıvırdı. "Dünyadaki tüm bağlanma korkusu olan erkekler böyle der."

"Belki de hepsi doğru olduğu için söylüyorlardır."

"Bundan çok şüpheliyim. Üç yıl üst üste People dergisinin En Seksi Erkekler listesinde yer aldın. Kadınlar resmen sana atlıyor, evlenmen için yalvarıyor."

"Aynen öyle. Beni tanımıyorlar bile. İlk randevuya çıkıyorum ve bu kadınlar şimdiden balayı yerleri ve bebek isimleri konuşuyorlar. *Bana* bağlanmak istemiyorlar. Benim banka hesabıma bağlanmak istiyorlar."

Kiersten bir an için cevap vermedi, şaşkınlıktan sessiz kaldı. "Ben... Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi.

Ona, açık kitap sınavında en bariz soruyu kaçırmış gibi baktı. "Bir kadının benden gerçekten hoşlandığını kesin olarak bilmek mümkün mü, bilmiyorum."

O da gerçekten hiç bu şekilde düşünmemişti ve şimdi bu, onun da karşılaşacağı bir sorun olmuştu. Kızlarla birlikte o parayı aldıklarında ve herkes kim olduklarını öğrendiğinde, eskiden alay ettikleri insanlarla aynı sorunları yaşayacaklardı. Bir erkeğin onu kendisi için mi sevdiğini, yoksa ondan ne elde edebileceği için mi sevdiğini nasıl anlayabilirdi?

"Bu biraz iç karartıcı."

Sesinde pek eğlence yoktu ama güldü. "Evet, öyle."

"Eh, bu arada, artık Twitter ve Instagram'da bir hashtag oldun. Hashtag MrSexyPants. En azından bununla gurur duyabilirsin."

Bu seferki kahkahası eğlenceliydi. "Bunu yansıtmak için e-posta imzamda değişiklik yapabilirim," dedi.

Kız gülümsedi. "Pazartesi sabahı ilk iş olarak güncelleyeceğim."

"Bunu bir kampanya haline getirebiliriz. Belki pantolonumu çıkarmamalıyım, fotoğraf çekilebiliriz. Tam bir fotoğraf çekimi yaparız."

Flörtü bir adım daha ileriye götürme zamanı. Uygunsuz iş ortamı becerileri çok eksikti. Ona, umduğu gibi seksi bir gülümseme attı. "Sadece gömleğini çıkarırsan."

Bakışları yüzünde dolaştı, bir an dudaklarına odaklandı. Aniden kuruyan dudaklarını ıslatmak için alt dudağını ağzına çekti.

ağzını ıslatmak için dudaklarını emdi, ama ikisi için de işe yararsa, ne mutlu ona.

"Biliyorsun, senin için istediğin zaman gömleğimi çıkarabilirim. Sadece istemen yeter. Bu manzarayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Oh evet, dedi. Bekle. Hafifçe kaşlarını çattı. "Ne demek, manzarayı sevdiğimi biliyor musun?"

"Sen benim ilk asistanım olduğun gün," dedi, yaklaşarak. "Ofisime girdin ve ben koşu bandındaydım. Terliydim. Gömleksizdim." Daha da yaklaştı ve parmaklarıyla çenesini tuttu. "Gözlerini benden ayıramadın." Sesi, karnını sıkıştıran boğuk, alçak bir tona ulaşmıştı.

"Korkarım yanıliyorsun," dedi, ama patronundan etkilenmemesi gereken biri için sesi çok nefes nefese çıkmıştı. "Sadece susuz kalacağından endişelendim. O kadar terlediğini görünce, hamamböceği gibi kuruyup öleceksin diye korktum."

Ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. Adam henüz yüzünü bırakmamıştı. Elini açarak parmaklarını kadının çene hattında gezdirdi ve yanağını avuçladı. "Endişelenmen çok hoş. Ama merak etme. Benim dayanıklılığım müthiş."

Yüzü o kadar sıcaktı ki, elinde alev alev yandığını hissedebiliyordu.

"Eminim öyledir," dedi, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak. Zihin gücüyle bedeni kontrol altına almaya çalışıyordu. Ancak zihni, vücudunun geri kalanı gibi, kontrolünü kaybetmişti.

Araba bir ışıktaki durdu. Cole ona yavaş, seksi bir gülümseme attı ve bu gülümseme, onun 10 cm'lik topuklu ayakkabılarında ayak parmaklarını kıvrılmaya başladı. Yürümemesi çok iyi olmuştu. Yine de arabadan inip kapısına kadar yürümesi gerekecekti ve o da onun kıvrımlı kalçalarını izleyecekti.

Cole, kendini ona doğru eğdi ve yanağına tatlı, nazik bir öpücük kondurdu. Gözleri yine onunla buluştu. Bu, hiç de beklediği bir şey değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, hiç de istediği şey değildi. Onun onu koltuk minderine yaslayıp, giydiği kabarık eteğinden yararlanmasını istiyordu. Hatta jartiyer ve ipek çoraplarla tamamlanmış otantik iç çamaşırları giymek için zahmet bile etmişti. Bunları boşa harcamak yazık olurdu.

Ama bu çok kötü bir fikir olurdu. Korkunç. Felaket. Değil mi?

Ona doğru eğildi, yüzü o kadar yakındı ki nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bunu istiyor muydu?

Bunu hayal etmişti, elbette. Ama gerçek hayatta bunun bazı sonuçları olacaktı. Büyük sonuçlar.

Ve o arabada daha fazla kalırsa, olacakları engellemenin hiçbir yolu yoktu, çünkü bunu çok istiyordu.

Arkasına uzandı, kapıyı açtı ve kaçmaya başladı.

On Birinci Bölüm

Kiersten, Cole'un arkasından seslendiğini duyabiliyordu, ama koşmaya devam etti.

"Kiersten." Cole arabadan dışarı sarkmış, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. Açıkçası, muhtemelen aklını kaçırmıştı.

"Üzgünüm! Bir yere gitmem gerektiğini unuttum."

Parkın yakınındaydılar, bu yüzden bir patıkaya daldı ve alkış seslerini takip ederek, Elizabeth dönemi kostümleri giymiş aktörlerin, Heath Ledger'ın şövalye filmindeki bir sahne gibi, rock müziğe eşlik eden tuhaf bir Tudor tarzı dans sergiledikleri küçük bir sahneye ulaştı. Bölgenin yakınında asılı birkaç afiş, gösterinin yerel bir tiyatro kulübünün eseri olduğunu ve kulübün neyse ki oldukça kalabalık bir seyirci topladığını duyuruyordu.

Kalabalığın arasından geçerek ilerledi, ara sıra omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Elbette, o rahatsız etmezdi...

Biri kolunu tuttu ve o nefesini tutarak çekilmeye çalıştı.

"Merhaba, muhteşem retro kadın. Sen mükemmel olacaksın."

Oyunculardan biri onu tutmuş ve sahneye doğru çekiyordu. "Hayır, teşekkürler," dedi, kibarca kurtulmaya çalışarak. Etrafında diğer seyirciler de sahneye çekiliyordu. Harika. Seyirci katılımlı bir prodüksiyona girmeyi başarmıştı.

Onu öne çeken aktörün kolundan kurtulmaya çalıştı, ta ki Cole'un kalabalığın arasından ona doğru ilerlediğini görene kadar.

"Aslında, ben de size katılacağım," dedi, aktörü şaşırtarak onu çekmeyi bırakıp onun yerine onu peşinden çekmeye başladı.

Cole onlara yetiştiğinde sahneye neredeyse varmışlardı.

"Bekle, Kiersten," dedi, kolunu tutmak için uzanarak.

"Onu bırakın, efendim!" dedi aktör, görünüşe göre durumu sonuna kadar kullanmaya karar vermiş

Durumu sonuna kadar kullanmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Onu arkasına itti ve tahta kılıcını çekti. "Bu hanımefendi benim!"

Cole bir an ağzı açık ona baktı ve Kiersten'in şaşkınlığı yerini açıkça eğlenceye bıraktı. Hiçbir kibirli patron tavrı onu bu durumdan kurtaramayacaktı. Ona yarım bir gülümseme attı, kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. Onun seçeneklerini düşündüğünü neredeyse görebiliyordu. O da gülümsedi ve kalbi hızla attı. Ne yapıyordu bu adam?

Sahnede tam olarak yerini aldı ve yakınında duran bir aktörün kılıcını kaptı. "Hanımefendi benimdir."

Kiersten çenesinin yere düştüğünden emindi.

Cole klasik bir eskrim pozunu aldı ve kalabalığın çılgın tezahüratları eşliğinde talihsiz aktörle düelloya başladı. Kiersten, önünde "şok ve hayranlık" kelimelerinin tam anlamıyla yaşandığını düşünerek ellerini ağzına kapattı.

"Hadi bakalım, Bay Seksi Pantolon," diye bağırdı seyircilerden biri.

Demek biri onu tanımıştı. Herkes cep telefonlarını kaldırmış, flaşlar patlayarak seyircileri aydınlatıyordu. O hashtag daha önce trend olmamışsa, artık kesinlikle trend olmuştu. Kiersten, Cole'un hamlelerini savuştururken zavallı aktörün etrafında daireler çizerek dans etmesini izlerken kahkahasını zorla bastırdı. Cole sonunda ileri atıldı ve kılıcını aktörün koltuk altına sapladı. Aktör, aşırı dramatik ve büyük alkışlarla karşılanan bir ölüm sahnesi sergileyerek sahneye düştü.

Cole ona doğru yürüdü, kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. Kalabalık, "öp onu" diye bağırarak tezahürat yaptı.

Cole ona kötü bir gülümseme attı, gözleri parlıyordu. "Kalabalığı hayal kırıklığına uğratmamalıyız."

O bir şey söylemeden, adam eğildi; dudaklarını dudaklarına bastırarak onu koluna yasladı. Onu itmek istedi, onu itmek için kararlıydı. Ama ellerini ona doğru uzattığında, ellerini onun omuzlarına doladı ve vücudunu eriyen kıvılcımlar sararken ona tutundu. Tam da bunun olmaması için arabadan atlamıştı ve şimdi tek istediği, anneye sarılan bir maymun gibi ona sarılmaktı. Tanrım, bu adam öpüşmeyi biliyordu.

Başı dönüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, bu yarı baş aşağı asılı kalmaktan da olabilirdi. Nedense buna pek inanmıyordu. Yoksa kalbi bu kadar şiddetle çarpmazdı

bu kadar şiddetle çarpmazdı ve vücudundaki her sinir ucu yanmaz ve onun dokunmasını istemezdi. Hoşuna gitse de gitmese de, bunun sadece *onun sayesinde* olduğunu kabul etmek zorundaydı. O, tüm dünyanın önünde onu baş döndürücü bir şekilde öpüyordu ve o da bunu yapmaya devam ettiği sürece umurunda bile değildi.

Başka bir aktör sırtına vurarak eğildi ve "Harikaydın dostum. Seyirciler seni seviyor" dedi, sonra sahnenin önüne geçip repliklerini söylemeye başladı.

Cole geri çekildi ve ona baktı, ateşli bakışları vücudunda ince bir titreme yarattı. Tekrar eğildi, ama bir başka yuhalama sesi ona nerede olduklarını hatırlattı. Onu ayağa kaldırdı, kollarının arasına aldı ve alkışlar eşliğinde sahneden indi. Kiersten, sahneden iner inmez onu yere indireceğini sandı, ama o yürümeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen ne yapıyordun?" diye sordu o. "Trafığın ortasında hareket halindeki arabadan atlayıp öylece kaçmak aklına ne girdi?"

Dudaklarını ısırды, cevabını tarttı. Arabasının arkasında onunla öpüşmek üzere olduğunu söylemek, ona gerçekten vermek istediği bir ipucu değildi.

"Teknik olarak araba hareket etmiyordu. Ve yapma ama. Burası New York. Trafığın geçmesini bekleyip karşıya geçseydim, sonsuza kadar karşıya bakmak zorunda kalırdım."

Adam burnunu çekti ama onu hala yere indirmedi.

"Yürüye bilirim, Bay Harrington. Lütfen beni indirin."

Ona kaşlarını çatı, ama dediğini yaptı, ancak Luke'un arabasını çift park ettiği yere varana kadar elini sıkıca tuttu. Arabaya bindiler ve Luke trafiğe geri döndü, Kiersten ve Cole arka koltukta sessizce oturdular.

Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Sonunda sessizliğe dayanamayıp boğazını temizledi. "Sen de çocukken eskrim dersleri mi almıştın?"

"Hayır." O sırtı. "Geçen yıl, kulüpte. Sınıfımın en iyisiydim."

"Belli oluyor. Düelloyu kazandığın için teşekkürler."

Bu sözler ona bir gülümseme kazandırdı. "Rica ederim. Neden hayatınızı riske atarak bu kadar çaresizce kaçmak zorunda hissettiniz, bana anlatmak ister misiniz?"

Oh. Demek ciddiye alacaktı, ha? Tam da konuşmak istediği şey değildi.

konuşmak istediği şey değildi. "Kaçmıyordum.

Sadece... biraz havaya ihtiyacım vardı." "Bunun için havalandırma ve pencereler var."

Telefonu çaldı ve minnetle baktı. Bu konuşmayı bitirmek için her türlü bahane hoşuna giderdi.

Ya da belki de değildi. Izzy'den gelen mesaj, Izzy'nin Twitter feed'inden bir ekran görüntüsüydü... Cole'un Kiersten'ı öperkenki bir fotoğrafı vardı. Ve ardından *WTF???* Evet. Bunu iyi bir şekilde açıklayabileceği bir şey değildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cole.

Kiersten iç geçirdi. Zaten herhangi bir hesabına giriş yaptığı anda öğrenecekti. Ona fotoğrafı gösterdi.

"Görünüşe göre #MrSexyPants trend olmuş."

Cole burnundan hava üfledi. "PR departmanı çok sevindi herhalde."

"Sen mutlu musun?" diye sordu, sözler ağzından çıkmadan önce. "Tabii ki. İyi haberler beni her zaman mutlu eder. Ve bu kesinlikle en keyifli yollardan biriydi."

Ona kaşlarını çattı ve o da güldü. O başka bir şey söyleyemeden araba binasının önüne geldi.

"Araba tamamen durdu. Artık arabadan inebilirsiniz," dedi, hem midesini altüst eden hem de koluna yumruk atmak istemesine neden olan muzip bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler," dedi, olabildiğince alaycı bir sesle. "İyi geceler, Kiersten."

"İyi geceler, Bay Harrington."

"Bay Seksi Pantolon," dedi, o cevap veremeden kapıyı kapatarak.

Gözlerini devirdi ve içeri girdi, saklayamadığı gülümsemesini görmediğine sevindi.

...

Cole bir avuç daha fiş attı ve Brooks'a bakarak blöfüne kanıp kanmayacağını bekledi. Brooks ona dik dik baktı ve bahsini eşitledi. Christopher Lachlan, arkadaşı, meslektaşı ve milyarder poker kulübünün en yeni üyesi, ikisi arasında bakışlarını gezdirip pas geçti.

"İkinizin de o güzel kaplı dişlerinize yalan söylediğinize eminim. Ama elimde hiçbir şey yok, ben pas geçiyorum."

Harrison Troy, üniversite günlerinden bir başka arkadaşları, ilk hamlesini yapmıştı.

İkinci sınıfa geldiklerinde milyoner olmuştu. Mezun olduklarında Harrison, ülkedeki tüm büyük teknoloji firmalarından teklif almıştı. Hatta birkaç ülkeden. Şimdi özel bir uzay firması için çok gizli bir iş yapıyordu. Ve pota eklemek için fazlasıyla yeterli parası ve cesareti vardı.

Brooks ve Cole aradı ve kartlarını gösterdi. Onlar inlerken, Christopher sadece güldü.

"Sizin için kötü bir gece."

"Ah, bu Cole'un suçu değil. Eminim Kiersten, o bakmıyorken kahvesini kafeinsizle değiştirmiştir."

Bu, Cole'u güldürdü. Gerçekten de öyle yapmış olabilirdi. Bu, onun bütün gün neden bu kadar kötü davrandığını açıklardı.

"Ya da belki de... neydi... hashtag MrSexyPants'tan yorgun düşmüştür?" dedi Chris.

"Hey, bu kirli bir iş..."

Harrison başını salladı. "Ortaçağ kostümü giyip ortaya çıkmak gibi bir şeyi, ya da her ne giyiyorsan onu, çoğu insanın canını vereceği bir PR hamlesine çevirmeyi sana bırakıyorum."

"Ben XIV. Louis'dim. Ortaçağ'la alakası bile yok."

"Bunu bilmen beni korkutuyor," dedi Chris.

Cole sadece güldü.

"Demek hala kovulmaya çalışıyor, ha?" Harrison sordu. "Görünüşe göre. Mükemmel asistanımın birdenbire aklını kaçırmamasının tek açıklaması bu olabilir."

mükemmel asistanımın birdenbire aklını kaçırmamasının tek açıklaması bu."

"Bir de şu var," dedi Brooks, telefonunda havuzun hesap tablosunu açıp masaya attı. "Ofisteki hemen hemen herkes kimin önce pes edeceğini bahse giriyor. Ben ona bahse giriyorum."

"Teşekkürler," dedi Cole.

Brooks güldü ve kartları karıştırmaya başladı. "Üzgünüm dostum. O senden daha akıllı, daha sevimli ve daha fazla nedeni var."

"Motivasyon mu?" diye sordu Cole.

"Hiç senin için çalışmayı denedin mi? Tüm çalışanlarının işten ayrılmadan önce intikam almaya kalkışmamasına şaşıyorum."

Cole burnundan soludu. "Kartları dağıt."

Cole'un telefonu çaldı. Annesi arıyordu. Masadan kalkıp telefonu açtı.

"Merhaba anne."

"Cole, nasılsın?"

"İyiyim. Ama şu anda arkadaşlarla poker gecesi yapıyoruz."

"Yarın şehre geleceğimi hatırlatmak istedim." Biraz kaşlarını çatı.

"Unutmayacaktım."

"Evet, ama sen hep çok meşgulsün. Hatırlatmamda bir sakınca olmaz diye düşündüm." "Unutmadım anne. Ama unutma, öğleden sonra çoğu zaman toplantıda olacağım

, bu yüzden havaalanına araba göndereceğim. Toplantılarımdan sonra geç bir akşam yemeğinde buluşabiliriz diye düşündüm. Ertesi gün ise tamamen seninim."

"Tamam, canım. Kendimi oyalamak için bir şeyler bulurum herhalde. Tamam, oyuna dön. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum. "Ben de seni seviyorum anne."

Telefonu kapattı ve oyuna geri döndü, ama kafası kartlarda değildi.

"Annen birkaç günlüğüne ziyarete geliyor mu?" diye sordu Brooks.

Cole başını salladı. "Bütün gün toplantıdayım. Onu bütün gün yalnız bırakmak istemiyorum."

Brooks burnunu çekti. "Evet. Bu iyi bir fikir olmayabilir. En son benim dairemde yalnız kaldığında, tüm evi feng shui'ye göre düzenlemiş. Hala eşyalarımın yarısını bulamıyorum."

Cole buna gülmek zorunda kaldı. Yine de annesinin çok uzun süre kendi başına kalmasını istemiyordu. Annesi tek başına kalamayacağı için değil, sıkıldığında burnunu her şeye sokmaya başladığı için. Ve o, müthiş bir burnunu sokan kadındı. Her şeye eleştirel yaklaşırdı ve Cole bunun sevgisinden kaynaklandığından emindi, ama toplantısından çıkıp annesinin herkesin çok çalıştığını düşünerek herkese izin verdiğini ya da daha kötüsü, gelin adayı olarak uygun bulabileceği bir dizi genç kadın bulduğunu görmek istemiyordu. Onu meşgul edecek bir şey bulması gerekiyordu.

Sonunda bir fikir geldi ve gülümsemeden edemedi.

"Yine o şeytani gülümsemesi var," dedi Harrison, Cole'a başını sallayarak.

"Dahi kısmını kabul ederim, ama şeytani tamamen öznel bir terim."

"Tabii tabii. Yüzüne o sırtışı getiren o kurnaz fikir ne?" "Bir taşla iki kuş vuracağım."

Brooks'a bir bakış attı ve tekrar sırtıttı. "Sanırım Kiersten kendine denk birini bulmak üzere."

...

Cole, Kiersten'in yüzünde beliren duyguları izliyordu. İnanamama. Şaşkınlık. Belki de endişe. Bu karışık duyguların en üstünde şüphe vardı.

"Bütün gün annenle takılmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Toplantılarım var ve onun bütün gün otel odasında yalnız kalmasını istemiyorum. Ona eşlik etmeni, müzeye falan götürmeni istiyorum. Güzel bir yere öğle yemeğine çıkar. Şirket kartı sende var. Ne isterse alabilirsin."

"Tamam," dedi, ses tonunda bir bit yeniği olduğunu ima ediyordu. Ve vardı da. Annesi ile daha önce hiç tanışmamıştı. Annesi onu çok seviyordu, ama o kadın papayı bile cinayete sürükleyebilecek biriydi.

Cole'un interkomu çaldı, resepsiyon annesinin geldiğini haber verdi. Gülümsedi ve telefon görüşmesini sonlandırdı, annesi ofise girerken ayağa kalktı. Kiersten de ayağa kalktı ve annesi ona ihtiyaç duyana kadar kenara çekildi.

"Anne," dedi, kollarını açarak annesinin yanına geldi. Annesi en iyi günlerinde bile onu deliye çevirebilirdi, ama yine de annesiydi. Onu her kucakladığında, bir parçası başarı ve paradan önceki çocukluğuna geri dönüyordu. Hayatlarının bu kadar kökünden değişmeden önceki günlere.

Piper hastalanmadan önce.

Bu düşünceyle irkildi. On yıl ayrı kalmış olsalar da, kız kardeşi ile çok yakındı. O, onun için ikinci bir anne gibiydi ve onu çok severdi. Hâlâ onu özliyordu.

Annesi'ne son bir kez sarıldı ve geri çekildi. "Uçuşun nasıldı?"

Omuz silkti. "Uçak düşmedi, o yüzden çok şikayet edemem." Ama şikayet edecekti.

"Uçak kalkalı on dakika sonra havalandırma çalışmadı, koltuk değiştirmeme izin vermediler ve bugünkü yemekleri bir kuşu bile doyurmazdı. Açlıktan ölüyorum."

O, hoşgörülü bir gülümsemeyle masasının önündeki koltuğu işaret etti.

"Demek," dedi kadın, çantasını kucağına koyarak. "Bu şehirdeki ilk gecemde beni yine terk edeceksin."

"Tabii ki hayır."

Kızın kaşları, onun da kendisinde gördüğü bir hareketle kalktı.

"Hayal bile edilemeyecek bir şey yapıp toplantılarını iptal ettin mi?"

"Yapabilseydim yapardım. Ama yapamadım. Ancak senin için daha iyi bir şeyim var." Elini uzattı ve Kiersten, odayı aydınlatan gülümsemesiyle öne doğru geldi.

Annesinin kaşları yine kalktı. "Bana birini mi veriyorsun? Sanırım bu yasadışı, canım."

Cole güldü. "Hayır, anne. Bu benim asistanım, Kiersten."

"Diğerine ne oldu... Mary... Maria... adı neydi?"

"O ayrıldı. Kiersten birkaç aydır benim asistanım."

Kiersten'e bir göz attı. "Dik dur canım." Cole'a dönerek, "Beni asistanına mı yıkıyorsun?" dedi.

"Bir an bile senin için sıkıcı olacağını düşünseydim, bunu önermezdim. Ama Kiersten, tanıdığım en zeki ve eğlenceli insanlardan biri. İkinizin çok iyi vakit geçireceğinden eminim."

"Gerçekten mi?" Annesi, Cole'un hoşuna gitmeyen şüpheli bir bakışla Kiersten'i baştan aşağı süzdü. "İnternette dolaşan o fotoğraflarda onunla öpüşen sen misin?"

Kiersten'ın ağzı açık kaldı ve Cole bile bir an için ne söyleyeceğini bilemedi.

"Evet, hanımefendi," dedi Kiersten, sesi biraz tereddütlüydü. "Sadece bir PR numarasıydı."

"Hmm," dedi, ikisine de bakarak. "Pazarlama kampanyası için ilginç bir seçim. Eh, bütün gün otel odasında oturmaktan iyidir herhalde."

Cole gülümsemesini saklamaya çalıştı. Kiersten, annesiyle geçirdiği bir günün ardından istifa etmezse, onu istifaya zorlayacak hiçbir şey yoktu.

"Peki," dedi, masasının etrafından dolaşarak annesine yardım etmek için. "Siz iki bayan iyi eğlenin."

Kiersten zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Birkaç fikrim var Bayan Harrington, ama özellikle yapmak istediğiniz bir şey varsa bana haber verin."

"Peki, karar vermeden önce planlarınızı bir görelim, olur mu?"

Kiersten başını salladı, Cole'a belirsiz bir bakış attı ve annesinin ardından kapıdan çıktı. Onlar gidene kadar bekledi, sonra güldü. Oh, bu

ilginç olacaktı. Sadece gösteriyi izlemek için onlarla birlikte gitmeyi neredeyse diledi.

On ikinci bölüm

Kiersten, Cole'un ofisinden çıktıktan yaklaşık otuz saniye sonra başlayan baş ağrısından kurtulmak için burnunun köprüsünü ovuşturdu. Onu annesiyle baş başa bıraktığına inanamıyordu. Yine de hakkını vermek gerekiyordu. Bu kadın onu pes ettirebilirdi.

Kadın dayanılmazdı.

Kiersten Met'i denedi, ama Bayan Harrington her şeyi görmüştü. Her zamanki turistik yerleri önerdi, ama elbette bu onun şehre ilk gelişi değildi, bu yüzden hiçbirisi işe yaramadı. Tiyatrodaki şirket locasını yeni gösteriyi izlemek için kullanmak istemiyordu. Hiçbir şey kabul edilebilir değildi.

Kiersten, kadına yemek yedirmenin işe yarayacağını ummuştu. Belki kan şekeri düşmüştü. Cole yemek yemesi gerektiğinde kesinlikle sinirlenirdi. Bu yüzden şu anda Bayan Harrington'ın en sevdiği restoranda oturuyorlardı ve kadın hala her şeyde kusur buluyordu. Masayı beğenmedi, bu yüzden değiştirmek zorunda kaldılar. Menüden de memnun değildi ve özel bir yemek istedi, ama tabii ki bunu kabul etmediler, bu da başka bir tiradın başlangıcı oldu. O anda tuvaletteydi, muhtemelen tuvalet kağıdının kalitesinden ya da başka bir şeyden dolayı orada bulunma talihsizliğine uğrayan zavallı görevliye küfrediyordu.

Kiersten, kadının sadece sıkıldığından ve ziyarete geldiği oğlunun onunla vakit geçirememesinden dolayı üzüldüğünden ve Kiersten'in onun kötü ruh halinin kurbanı olduğundan emindi. Ne güzel.

Garson geldi ve Kiersten bir şişe daha şarap sipariş etti. "Pahalı olsun."

"O kadar mı kötü?" diye sordu Bayan Harrington.

Kiersten, Bayan Harrington'ın yerine otururken başını kaldırdı. "Hayır, tabii ki değil," demeye başladı, ama Bayan Harrington eliyle onu susturdu.

"Her zaman birlikte olması kolay bir insan olmadığımı biliyorum," dedi.

"Oh, hiç de değil. Siz... iyisiniz."

Bayan Harrington hafifçe burnunu çekti ve Kiersten kendini tekmelemek istedi. "*İyiyim*"den daha iyi bir cevap bulabilmeliydi.

Garson şarapla geri döndü ve şarabı doldurdu.

Bayan Harrington kadehini ona doğru kaldırdı. "Oğlum ödüyor, değil mi?" "Evet."

"Öyleyse." Garsona baktı. "Şişeyi bırak."

Kiersten gülümsedi, o gün ilk kez gerçekten eğleniyordu. Bayan Harrington derin bir yudum aldı ve içini çekti. Artık gerçekçi olmanın zamanı gelmişti. Bunun için bir neden yoktu. Bayan Harrington'ı kızdırırsa Cole ne yapacaktı? Onu kovacak mıydı? Kesinlikle öyle olmasını umuyordu.

"Tamam, Bayan H."

Kadın ona şaşkınlıkla baktı.

Kiersten dirseklerini masaya koydu ve eğildi. "Gerçekten ne yapmak istiyorsunuz?"

Bayan Harrington ona birkaç kez göz kırptı. Kiersten, cevaplarını tarttığını neredeyse görebiliyordu.

"Genellikle şehre geldiğimde bir gösteriye giderim, birkaç müzeyi ziyaret ederim.

Çay içerim."

Kiersten başını salladı. "Ve ses tonunuzdan tüm bunları ne kadar sevdiğinizi anlayabiliyorum. Şimdi bana gerçekten ne yapmak istediğinizi söyleyin."

Birkaç saniye daha geçti, ama sonunda Bayan Harrington ona bakıp gülümsedi. "Şehirdeki gizli speakeasy kulüpleri hakkında bir makale okudum. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Tamam. Başka?"

Bayan Harrington'ın gülümsemesi genişledi. "Şehirde bir grup hoş Avustralyalı erkeklerin oynadığı bir gösteri olduğunu duydum."

Kiersten ona gülümsedi ve hemen Google'da Thunder from Down Under'ı aradı. "Tam benim tarzım. Tamam," dedi ve telefonu ona gösterdi. "Hadi gidelim."

Kiersten garsona hesabı ödeyerek işaret etti ve Bayan Harrington ile birlikte dışarı çıktı.

"Biliyorsun, gösteri birkaç saat sonra başlayacak ve kulüpler akşam geç saatlere kadar açılmıyor. Bloomingdale's'e gidip, şehirde geçireceğimiz gece için giyecek bir şeyler alsak nasıl olur?"

"Canım, bu şimdiye kadar senden duyduğum en iyi fikir olabilir."

Öğleden sonranın büyük bir kısmını Bloomingdale's'te geçirdikten sonra, bir kuaföre gidip baştan aşağı süslandiler.

Saç kurutma makinelerinin altında otururken, Kiersten'in telefonundan yaklaşık otuz saniye önce Bayan Harrington'ın telefonu çaldı. Cole özür diliyordu.

"Toplantıları uzamış galiba," dedi Kiersten. "Her zamanki gibi. O çocuk hep çok çalışır."

"Çocukken de mi?"

Cole hakkında doğrudan kaynaktan bilgi. Kiersten bunu kaçıramazdı.

"Oh evet. Altı yaşında limonata standı açarak başladı. Tüm arkadaşlarına alt yüklenici olarak verdi," dedi gülerek. "Onları işe başlattı, kurulumlarına yardım etti, tabelaları yaptı, her şeyi yaptı. Sonra kazançlarının yüzde onunu aldı. Hiç gerçek bir iş yapmadan yeni bir kaykay alacak kadar para kazandı."

Gülümsedi ve başını salladı. "Çim biçmeye başladı, sonra gazete dağıtımına geçti. Her zaman bir işi vardı ve genellikle daha fazla para kazanmak için verimliliğini en üst düzeye çıkarmak için yollar bulurdu. Gazeteler gibi. Gazeteleri katlamak, dağıtmaktan daha uzun sürüyordu. Bu yüzden birkaç arkadaşına gazete hazırlamaları için para verdi ve sonra bisikletine atlayıp dağıtımını yapıyordu."

"Çalışkan bir çocukmuş."

"Her zaman öyleydi. Bazen onun için endişeleniyorum. Sağlam bir iş ahlakı iyidir, ama o bunu çok abartıyor. Sen bilirsin."

Kiersten başını salladı. Adamın hiç durmadığını gerçekten doğrulayabilirdi. "Her zaman bir gün iyi bir kızla tanışıp yuva kurmasını umdum."

Kiersten, başka bir kadının onunla birlikte olduğunu düşününce hissettiği ani kıskançlığı bir kenara itti.

"Ama son birkaç kız arkadaşı, onun kalbini kıran para düşkün kadınlardı. Bu yüzden biriyle çıkması zor."

Kiersten kaşlarını çatı. Cole de benzer bir şey söylemişti ve bir kez daha, onun hakkında yaptığı yargıların çoğunun asılsız varsayımlara dayandığını fark etti.

Kırk beş dakika sonra, Kiersten'in bulduğu "süper gizli" speakeasy'ye giden bir Uber'deydiler. İçeri girmek için kapıyı çalmak ve şifreli bir kelime söylemek zorunda kaldılar. Kiersten, sahnenin hemen önündeki bir masayı alabilmek için hostese cömert bir bahşış verdi.

Bayan Harrington kulübü etrafına bakındı. "İşte, ben bundan bahsediyordum."

."

Dekorasyon kesinlikle 1920'lerin art deco tarzındaydı. "Oh, bakın," dedi Kiersten, garsonun onlara verdiği menüyü göstererek. "Yirmili yılların kokteylleri konusunda uzmanlar."

"Bees Knees'i deneyeceğim," dedi Bayan Harrington.

Kiersten bir Mary Pickford sipariş etti. Ve zaman kazanmak için ikisi için ikinci tur da sipariş etti.

Bayan Harrington'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, ama bal ve narenciye ile hazırlanan cin kokteyli içmeye tereddüt etmedi. "Oh," dedi, gözleri biraz yaşardı. "Oldukça ferahlatıcı."

Kiersten ona gülümsedi ve kendi narenciyeli rom karışımından bir yudum aldı. İçkisini yarıya bile gelmeden, hoş bir sarhoşluk hissi başını sardı.

"Peki, sahne ne için?" diye sordu Bayan Harrington.

"Şey, Google'da araştırırken, bu kulübün bir sahne gösterisi olduğunu gördüm." Telefonunu kontrol etti. "Şu anda başlamış olmalı."

"Şov mu?"

Kiersten başını salladı. "Eminim çok seveceksiniz."

Sözünü bitirmeden, kulüpteki müzik biraz daha ritmik bir parçaya geçti ve spot ışıkları alçak sahneye çevrildi. Kaslı birkaç adam, dar çizgili takım elbiseler giymiş ve ellerinde tommy gunlar ile sahneye çıktı. Küçük bir polis ve kaçakçı sahnesi canlandırdılar. Ve sonra... kıyafetleri çıkmaya başladı.

Bayan Harrington'ın ağzı açık kaldı ve Kiersten'a döndü. Kiersten, onun yüzündeki ifadeye gülmekten kendini alamadı.

"Bir taşla iki kuş vurmak iyi olur diye düşündüm," dedi, müziğin ritmini bastırarak.

"Çok verimli bir fikir, canım," dedi Bayan Harrington, bardağını Kiersten'e kaldırıp içindeki likörü bir dikişte içti.

Sahnedeki erkekler rutinlerine iyice girmeye başladılar. Ve... Oh. Aman Tanrım.

"Woou!" diye bağırdı Kiersten, havada yirmi dolarlık banknotu sallayarak.

Bayan Harrington, parıldayan, yakışıklı erkeklerden biri onlara doğru dans ederek yaklaşırken büyülenmiş bir şekilde izledi.

"Yirmi dolar çıkar," dedi Kiersten ona.

"O kadar mı? Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Para biterse ATM'den çekeriz," dedi gülümseyerek, Cole'un kredi kartını göstererek.

Bayan Harrington güldü ve her iki elinde birer yirmi dolarlık banknot salladı. "Alın bakalım," dedi Kiersten.

Parayı adamın tangasına sıkıştırdılar ve o başka bir masaya doğru dans ederken ona ıslık aldılar. Kiersten Bayan Harrington'a bir içki daha uzattı ve ikisi içkilerini yudumlamadan önce kadehlerini tokuşturdular.

Bayan Harrington titreyerek bardağı masaya vurdu. "Oda dönüyor galiba."

Kiersten güldü. "Benim de." Bilincinin derinliklerinde, patronunun annesini yarı çıplak erkeklere salya akıtarak sarhoş etmenin, kovulmak istese bile dünyadaki en iyi fikir olmadığını düşündü. Ama önündeki dans eden yakışıklı erkekler ve vücudunda dolaşan alkol, bu tür mantığa odaklanmasını biraz zorlaştırıyordu. Bu durumdan oldukça hoşlanıyordu. Bir kez olsun mantığa dikkat etmemek hoştu. İkisine de iki içki daha sipariş etti.

şarkı bitti ve erkekler kaslı bir şekilde selam verdiler. Kiersten ve Bayan Harrington diğer kadınlarla birlikte alkışladı ve yeni bir grup erkek sahneye çıktığında alkışları daha da şiddetlendirdi.

 şarkı ve... kaç içki içtiğini saymayı unutmuştu, Harrington'ın müziğin sesini duyabilmesi için eğildi. "Ee. Gizli bir bara ve striptiz şovuna gittin. şimdi ne yapmak istersin?"

Bayan Harrington bir içki daha içti ve gülümsedi. "Onlarla birlikte sahneye çıkmak istiyorum."

Kiersten bir şey söyleyemeden, Bayan Harrington ayağa kalktı ve alçak sahneye tırmandı. Kiersten güldü. İçinde bir ses onu durdurması gerektiğini söylüyordu, ama geri kalanı bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Erkekler hiç şaşırmamış gibi görünüyordu, muhtemelen her gün olan bir şeydi, ama belki de Chanel takım elbise giymiş 60'lı yaşlarında bir kadınla değil.

Hiç aldırış etmediler. İçlerinden biri Bayan Harrington'ı belinden tuttu ve kalabalık çılgına dönerken onu yere yatırıp taciz etmeye başladı. Kiersten boğazı ağrıyana kadar bağırdı.

Sonra güvenlik görevlilerinin sahneye doğru geldiğini fark etti. "Uh oh."

Kadın kendi başına sahneye sendeleyerek çıktı ve Bayan Harrington'ın dikkatini çekmeye çalıştı.

Dikkatini çekmek zordu, çünkü kadın şu anda hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, yaşının üçte biri kadar genç bir Viking tanrısıyla dans ediyordu.

"Bayan H! Gitmeliyiz," dedi, güvenlik görevlilerini işaret ederek. "Uh oh," dedi Bayan Harrington, sonunda dikkatini vererek.

"Evet, ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Kiersten.

Ne yazık ki, sahneye çıkmak, tüm dünya dönüyorken aşağı inmeye çalışmaktan çok daha kolaydı. Güvenlik görevlileri, onlar kalabalığın güvenli bölgesine ulaşmadan onlara yetişti.

Aynı derecede talihsiz bir şekilde, Bayan Harrington, yırtılabilir kıyafetler giymemiş herhangi bir otorite figürü tarafından itilip kakılmaktan hoşlanmıyordu.

Kiersten, Bayan Harrington'ı sakinleştirmeye ve güvenlik görevlilerinden uzaklaştırmaya çalışarak onu sahneden indirmeyi başardılar.

Her şey yolunda gidebilirdi, ancak Bayan Harrington, onu kapıya kadar eşlik eden güvenlik görevlisinin çok yakışıklı olduğunu düşündü. Kolunu onun boynuna doladı ve yeni öğrendiği dans hareketlerinden birkaçını denedi. Kiersten de yeni öğrendiği kaçma tekniklerini denedi. Ancak ikisi de bunu deneyecek kadar ayık değildi.

Birkaç dakika her şey bulanıklaştı. Daha fazla adam geldi. Daha fazla üniformalı adam. Daha fazla bulanık anlar. Bayan Harrington'ın erkekler tarafından çevrili, hayatının en güzel anlarını yaşadığı anlar gözlemlendi.

Sonra arabanın kapıları çarptı ve Kiersten polis arabasının arkasında olduklarını fark etti.

Birbirlerine baktılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra ikisi de kıkırdamaya başladı. Birbirlerine yaslanarak, yanları ağrıyana kadar güldüler. Sonunda nefeslerini toplayınca, Bayan Harrington etraflarına tekrar baktı.

"Sanırım az önce tutuklandık."

Kiersten başını salladı. "Sanırım haklısın." "Vay... bu yeni bir şey."

Bu Kiersten'ı tekrar kıkırdamaya başladı. "Hey," dedi birkaç kahkaha daha attıktan sonra. "Adın ne? Bayan Harrylon... Harriestown..." Durdu ve gözlerini kısarak, doğru ismi beyninden çıkarmaya çalıştı. "Harrington... uzun bir isim."

"Harriet," dedi, başını sallayarak ve kendini işaret ederek. "Adın Harriet Harrington mu?"

"Evet. Bu isim biraz uzun değil mi?"

Kiersten yine kıkırdadı. "Sana Harry diyeceğim, olur mu?" "Harry. Hoşuma gitti. Sana ne diyeyim?"

Kiersten omuz silkti. "Oğluna sormalısın. Bana bir sürü isim takıyor."

Bayan Harrington'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne gibi?" diye sordu, yedi yaşındaki bir çocuğun bir yetişkin ona Noel Baba'nın sırrını söylerken kullanacağı ses tonuyla.

"Oh, bir sürü şey. Kristy gibi. Kesty gibi. Krispin gibi." "Ooo, bunu sevdim. Ben de sana Krispin diyeceğim."

"Anlaştık," dedi Kiersten, hıçkırarak gülerken. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Bayan Harrington.

"Sana bir sır vereceğim," dedi Kiersten, diğer kadının kulağına fısıldayacakmış gibi eğilerek. "Bilmiyorum. Daha önce hiç tutuklanmadım."

"Ben de," diye fısıldayarak bağırdı Bayan Harrington, sanki insanların bilmesini istemediği büyük bir sırmış gibi.

kimsenin bilmesini istemediği.

"Sanırım telefon hakkımız var," dedi Kiersten.

"Oh, iyi. Cole'u arayabiliriz. Bizi almaya gelir."

"İyi fikir," dedi Kiersten. Sonra donakaldı, farkına vardığı bir şey onu biraz ayıltmıştı.

"Um, bekle. Kötü fikir. Çok kötü fikir."

Bayan Harrington ona baktı, Kiersten'ı net olarak görmek için gözlerini kısarak.

"Neden?"

Kiersten bir saniye önce nedenini biliyordu. Ama şimdi nedenini tam olarak anlayamıyordu.

"Bilmiyorum. Onu arayalım."

"İyi fikir," dedi Bayan Harrington. "Önce kustumam lazım."

"Merak etme. Ben ararım," dedi Kiersten. Kendini yokladı ve telefonunun yanında olmadığını fark etti. "Telefonum nerede?"

Bayan H inledi ve çantasına baktı. "Onu yediğimi hatırlamıyorum."

"Telefonum sende mi?" diye sordu Kiersten.

Bayan H çantasını tekrar karıştırdı ve sonra çantayı Kiersten'e uzattı. Emin değildi, ama Bayan H'nin öğle yemeğinin altındaki siyah şeyin telefonu olduğuna oldukça emindi. "Ah, lanet olsun. Sanırım yeni bir telefona ihtiyacım var."

On Üçüncü Bölüm

Cole telefonundaki tanıdık olmayan numaraya baktı. "Onlar mı?" diye sordu Brooks.

Cole başını salladı. İçinde kötü bir his vardı. Son bir saattir Kiersten ve annesine mesaj atıyordu ama ikisi de cevap vermemişti. Kiersten işsizlik maaşı veya yeni bir iş bulmak için uğraşıyor olabilirdi, ama özellikle annesi yanındayken onu kasten endişelendireceğini sanmıyordu. Annesinin de onun aramalarını görmezden gelmeyeceğini *biliyordu*.

Onların, oynayan yeni Broadway oyununu izlemek için onun loca koltuklarını kullandıklarını ummuştu. Ama cevap vermedikçe endişesi artıyordu.

"Hayır, kim olduğunu bilmiyorum."

Cevap vermek için ekranı kaydıldı. "Cole Harrington."

Telefonun diğer ucundaki adamı dinledi, polis memuru olanları anlatırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Brooks ona baktı ve "Ne oluyor?" diye sordu. "Evet, o benim annem. Evet, memur bey."

Brooks'un gözleri daha da büyüdü.

"Özür dilerim, tekrar eder misiniz?"

Cole gülmeli mi yoksa avazı çıktığı kadar bağırmalı mıydı, emin olamadı. Yani, bir adam annesinin tutuklandığını duyduğunda nasıl tepki vermesi gerekir ki? Hem de bir striptiz kulübünde. Sanatçıları taciz etmek, polislere saldırmak, tutuklanmaya direnmek ve... polis aracını kirletmek suçlarından mı?

"Evet, anlıyorum. Hemen aşağı iniyorum."

Telefonu kapattı, başı dönüyordu. En çılgın hayallerinde bile... "Ne oluyor?" Brooks tekrar sordu.

"Polis memuru, annem ve asistanımın tutuklandığını söyledi. Striptiz kulübünde. Dansçıları taciz ettikleri için."

Brooks'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı.

"Evet. Ben de aynen öyle düşündüm."

İçini çekip kapıya yöneldi. Annesini hapisten çıkarmak için. Bunu ona asla unutturmayacaktı.

Hapishaneye vardığında, tüm evrakları doldurdu ve annesini ve Kiersten'ı hapisten çıkarmak için cezayı ödedi. Yaptıkları şeyden pişman ve utanmış olarak çıkacaklarını düşündü. İnsanların bir şey varsaydıklarında ne olduğunu unutmuş olmalıydı.

Kollarını birbirlerine dolamış, kahkahalarla dışarı çıktılar. Ta ki başlarını kaldırıp onu görene kadar.

"İşte orada," dedi Kiersten. Ona doğru yürüdü, yüzünü tuttu ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. O kadar şaşkın olmasaydı ve annesi ile birkaç eğlenen memurun izlediği bir hapishanede durmasaydı, böyle bir fırsatı biraz daha iyi değerlendirebilirdi. Ama o kadar sarhoştı ki, kokusu gözlerini yaşartıyordu. Muhtemelen, yoldan sapmış asistanına asılmak için en uygun zaman değildi.

"Yapacağımı söylemişim, Harry," diye bağırdı Kiersten annesine. "Devam et, Krispin!" dedi annesi.

Tamam, ne oluyor lan?

Bir şey söylemek için ağzını açtı, pijama partisinde 12 yaşındaki çocuklar gibi kıkırdayan "Harry" ve "Krispin"e bir kez daha baktı ve başını salladı. Kiersten ayıldığında, annesinin uygun eğlenceleri hakkında bir konuşma yapacaklardı. O zamana kadar... İçini çekti. Umarım ikisi de arabaya kusmadan eve varabilirlerdi.

Lafi açılmışken...

"Polis aracını kimin kirletmiş?"

Annesi elini kaldırdı. "Üzgünüm. Çantam doluydu." Çantasını ona uzattı, ama o elini kaldırdı.

"Sözüne güveniyorum."

"Ah, ve yeni bir telefona ihtiyacım var," dedi Kiersten, kolunu onun koluna dolayarak.

"Seninkine ne oldu?"

"Çantasında." Annesi, ona şaşkın bir gülümsemeyle başını salladı.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra sadece başını salladı. "Gidelim."

Luke'un şaşkın ifadesini görmezden gelerek onları arabaya götürdü. Luke'un yardımıyla bile, onları kendi koltuklarına oturtup, iki ayağını yere basarak, öne bakacak şekilde yerleştirmek birkaç dakikasını aldı.

"Emniyet kemerleri," dedi Cole, sonunda hepsini yerleştirdiğinde. Annesi yüzünü buruşturdu ama kemerini takmayı başardı.

Kiersten ise omuz kemerini tuttu ve sanki hayatında ilk kez görmüş gibi ona bakakaldı. Cole iç geçirdi, kemeri ondan aldı ve onu bağladıktan sonra yanına oturup kendi kemerini bağladı. Luke arka aynadan bu süreci izledi, gözleri o kadar büyümüştü ki kaşları saç çizgisine kadar kaybolmuştu. Cole kaşlarını çattı. "Sür şunu."

"Evet, efendim," dedi Luke, dudakları titreyerek.

Cole iç geçirdi ama adamı suçlayamadı. Kendisi de sabrını kaybetmek üzereydi. Hayatında annesini hiç bu kadar kontrolünü kaybetmiş görmemişti. Kız kardeşinin cenazesinde bile, o ağlayarak perişan haldeyken, annesinin kederi kontrol altında, vakur bir şekilde kalmıştı. Ama Kiersten'la birkaç saat geçirdikten sonra, annesi birdenbire rock turuna çıkmış sarhoş bir hayran gibi davranmaya başlamıştı.

"İkinizden biri kusmak isterse, camı açın."

"Ben iyiyim," dedi annesi. "Ama yeni bir çanta almam gerekecek."

"Evet, söylemiştin," dedi o kuru bir şekilde. "Sen nasılsın?" diye sordu Kiersten'e, ki o hala koluna tutunuyordu.

"Ben iyiyim. Çantamı evde unuttum."

Dudaklarını ısırdı. "Hayır, nasıl hissediyorsun demek istedim?"

"Ben kusmadım, teşekkürler." Omzuna sokuldu. "Biliyor musun, pislik gibi davranmadığın zamanlar yakışıklısın."

Ağzı açık kaldı.

"Sana söylemiştim," dedi annesi. "O her zaman iyi bir çocuktur. Gözleri de çok güzel."

Kiersten'in başının üzerinden annesine baktı, tamamen susak kalmıştı. Kiersten yüzünü eliyle tutup ona döndürdü. "Gerçekten güzel gözleri var. Her zaman sevmişimdir."

Ne. Oluyor. Ne. Gülsün mü, ambulans mı çağırırsın, yoksa daha sonra koz olarak kullanmak için onları filme mi alsın?

"İyi bir kızla evlenmelisin, Cole," dedi annesi, gözlerini kısarak. Ya o sabah kontakt lenslerini unutmuştu ya da alkol yüzünden çift görüyordu. O, ikincisine bahse girerdi.

"Krispin iyi bir kız," dedi annesi.

"Evet, ben iyiyim," dedi Kiersten. "Ama zengin değilim. O zengin kızları sever." "Bu doğru değil..." dedi.

"Tabii ki doğru. Ama sorun değil. Anlıyorum. Dur biraz. Ben artık zenginim."

"İşte böyle," dedi annesi, onlara el sallayarak. "Güzel ve zengin. Sana çok yakışır."

Cole derin bir nefes aldı. "Öncelikle, ben sadece zengin kadınları sevmiyorum."

Kiersten tartışmak için ağzını açtı ama o elini kaldırdı. Kiersten somurtarak geriye yaslandı.

"İkincisi, sana ne kadar ödediğimi biliyorum, yani zimmetine para geçirmediğin sürece seni zengin olarak sınıflandırmam. Gerçi bunun bir önemi yok. Üçüncüsü..." Annesine baktı. "Hayatımdan gayet memnunum. Evlenmeye ihtiyacım yok."

"Sorun değil," dedi Kiersten annesine. "Her gün iç çamaşırı giydiğinden emin olacağım."

Annesi ona sert bir bakış attı. "Ben de gençleşmiyorum ve torunlarımı görmek istiyorum!"

"Taco mu?" diye sordu Kiersten, pencereden dışarı bakarak.

Cole kaşlarını çattı, başındaki ağrı zonklamaya başladı. "Büyük tacolar mı istiyorsun?"

Annesi öne doğru eğildi. "Kenara çekin, şoför bey."

Luke dikiz aynasına bakıp Cole'un gözlerine baktı. "Kenara çekme," dedi Cole.

Luke başını salladı, ancak birkaç saniye içinde trafik nedeniyle hızları yavaşladı.

"Teşekkürler," dedi annesi, kısa süreli durmayı fırsat bilerek. Emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açtı.

"Arabaya geri bin," dedi Cole, Kiersten'ın üzerinden eğilerek sarhoş annesini tutmaya çalıştı.

"Ben hallederim," dedi Kiersten, o da kaçmaya çalışarak.

"Kahretsin. Kenara çek," dedi Cole, ancak Luke arabayı yolun kenarına çekmeye çoktan başlamıştı.

Cole arabadan atladı, arabasında çocuk emniyet kilidi olmadığı için küfrederken, annesinin az önce büyük bir taco aldığı köşedeki yiyecek standına koştu. Annesi taco'yu hemen ağzına tıktı.

"Hey, beş dolar bayan," dedi satıcı.

"Öde ona, Cole," dedi annesi, ağzında baharatlı etle konuşarak.

Çıtır tortilla.

"Benim de," dedi Kiersten, her iki elinde birer taco tutarak.

Cole sessizce inledi ve cüzdanından elli dolarlık bir banknot çıkarıp adama uzattı.

"Çok fazla," dedi.

Cole omzunun üzerinden "Alın bakalım" diye bağırdı ve kalabalığın arasında dolaşan Topsy Twins'i yakalamak için acele etti. İkisi de taco suyu çenelerinden damlarken taco'larını munching yapıyordu. Cole ikisini de dirseklerinden tutup, geçtikleri binanın önündeki saksı kutusuna doğru yönlendirdi.

"İkiniz de oturun." Onları oturtup, kollarını kavuşturarak onlara bakakaldı. Kiersten'e hakkını vermek gerekiyordu. İşten kovulacak suçlar arasında bu oldukça dikkat çekiciydi. Gerçekten etkileyiciydi. "İkiniz de kıpırdamayın."

"O çok otoriter," diye Kiersten alaycı bir şekilde fısıldadı.

Onu duymazdan geldi ve annesine odaklandı. "Hasta olduğunu sanıyordum."

"Artık değil. Şimdi acıktım."

Tanrı yardım etsin. O da ergenlik çağında böyle miydi? "Tamam. Peki. Sana bir şeyler yiyecek alırdım. Neden arabadan atladın? Çok tehlikeliydi."

Kiersten ve annesi birbirlerine baktılar, sırttılar ve ellerindeki yiyecekleri kaldırarak aynı anda "Taco!" dediler ve yine kahkahalara boğuldular.

Elini yüzüne sürerek telefonunu çıkardı ve Luke'u aradı. Ona yerlerini söyledi ve annesi ile yeni en iyi arkadaşının yemeklerini tıkınırken onları izlemek için geri çekildi. O tacolar daha sonra başlarına bela olacaktı. Tek umudu, tacoların geri ortaya çıktığında arabada olmamasıydı.

On Dördüncü Bölüm

Cole masasında oturmuş, elindeki telefona bakıyordu.

10:13.

Kiersten saat dokuzda işte olacağına söz vermişti. Ama onu eve getirdiğinde bayılmak üzereydi. Muhtemelen ikisinin de söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Ya da yaptıklarını. Sarhoş cesaretinden öptüğü dudakları hâlâ dudaklarında hissediyordu.

Hâlâ vücudunun kendisine yapıştığını hissedebiliyordu.

Gömleğinde hala manolya kokusu vardı, bu koku onu o lanet gömlekle yatmaya teşvik etmiş olabilir ya da olmayabilirdi. Ama o öpücük... O öpücük, tekrar yaşamak isteyeceği başka bir şeydi. Neden annesini striptiz kulübüne götürüp sarhoş ettiğini öğrendikten ve onu kazanmasına izin verip kovup kovmayacağına karar verdikten sonra. Kovmalıydı. Bunu hak etmişti. Gerçi, gerçek bir zarar verilmemişti. Yine de, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaları gerekiyordu.

Ama kız gelmezse onunla konuşamazdı. Ve şu ana kadar ortalarda yoktu. Bir saatten fazla geç kalmıştı. En azından annesi, bildiği kadarıyla o yerden ayrılmaya niyeti olmadan, otelde güvenli bir şekilde sızmış haldeydi. Ama Kiersten...

"Belki polisi aramalısın."

Cole, Brooks'a sert bir bakış attı. Brooks sadece omuz silkti. "Ne? Geçen sefer onu yakaladılar."

"Komik."

Brooks her zamanki gibi kendi kendine gülerek sırıttı. "Daha önce hiç gelmemişliği yok, değil mi? İkinizin arasında bu saçma sapan durum varken bile."

Cole bunu duymazdan geldi. "Hayır, gelmedi."

"O zaman belki bir şey olmuştur. Ya da hastadır. Öyle içip ertesi gün bedelini ödemedi olmaz. Hatta belki hala baygındır."

. Ama öyleyse, muhtemelen iyi bir şey değildir."

Cole, onunla aynı fikirde olduğunu kabul etmekten nefret ederek elini salladı. Cole, düşünceleri hemen en kötü senaryoya giden felaketçi bir adam değildi, ama gerçekten... Kiersten daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve endişesi tam bir kaygıya dönüşmeye başlamıştı.

Bir karar veremedi, Kiersten ofise girdi. En azından onun olduğunu sandı. Onu baştan aşağı süzdü, gördükçe gözleri büyüdü. Her zamanki kalem eteğini giymişti, ama normalde giydiği yüksek topuklu ayakkabılar yerine, eskimiş bir çift Converse giymişti ve özel dikim gömleğinin yerine bol bir sweatshirt giymişti. Saçları, resimdeki yataktan yeni kalkmış gibi, omuzlarına hafif dalgalar halinde dökülüyordu. Ve genellikle tüm gizli sırlarıyla onu izleyen büyük kahverengi gözleri, büyük bir güneş gözlüğüyle örtülmüştü.

Cole, Brooks'un sesi onu şaşkınlığından uyandırana kadar, kızın içeri girdiğinden beri kimsenin sesini çıkarmadığını fark etmemişti.

"Merhaba Kiersten. Zor bir gece geçirmişsin galiba."

"Hayal bile edemezsin," diye mırıldandı. Cole'un masasına doğru geldi ve kahve fincanını aldı.

"Benim var..." diye başladı ama, Kiersten fincanı dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldığı anda sözünü keserek sustu.

"İğg. Bunu nasıl içebiliyorsun bilmiyorum," dedi ve bir yudum daha aldı. Sonra içini çekip masasının önündeki sandalyeye çöktü.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Brooks'un yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı ve bu gülümseme her an kahkahaya dönüşebilirdi. Cole başını kapıya doğru çevirdi. Eskiden mükemmel olan asistanının ne sorunu olduğunu anlamaya çalışırken, arkadan gelen yorumlara ihtiyacı yoktu. Aslında, ona ne olduğunu biliyordu. Ama onun bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordu. Bazen sinir bozucu derecede ileri, evet. Ama bu noktada, onun ne kadar ileri gideceğini görmek için her şeye katlanmaya hazırdı. Ayrıca, o lanet havuzu kaybetmesi söz konusu bile olamazdı.

Brooks içini çekip sandalyesinden kalktı. "Peki. Ben gidiyorum o zaman."

Kiersten elini kaldırıp el salladı. "Hoşça kal, Brooksy. Görüşürüz."

Brooks aniden durdu, çenesi yere düştü. "Brooksy?" diye mırıldandı. "Bir daha düşündüm de, biraz daha burada kalacağım."

Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve yüzüne kalıcı bir gülümseme yapıştı.

"Tamam, sen kal. Ben gidiyorum," dedi Kiersten, sandalyesinden kalkarak. Cole'un bardağından bir yudum daha aldı ve bardağı masasına geri koydu. "Ofisimde olacağım."

Tek kelime etmeden dönüp çıktı, iki adam da şaşkın bir sessizlik içinde onun arkasından bakakaldı. Cole'un ofisini onun ofisinden ayıran cam duvardan, doğrudan masasına gidip sandalyesine çöküp masanın üstüne hafifçe kafasını vurmaya başladığını izlediler.

"O da neydi öyle?" Brooks, kahkahalarla boğulmuş bir sesle sordu. "O iyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kiersten kafasını vurmaya bıraktı ve yüzünü masaya koydu, kollarını başının etrafına doladı.

Cole ayağa kalktı, içindeki duygular o kadar karışık ki, bir tanesine karar verip ona sadık kalamıyordu. Hâlâ onu keyifli bir gülümsemeyle izleyen Brooks'a kaşlarını çatı. "Şu anda yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Brooks burnunu çektirdi. "Kiersten'ın patlamak üzere olan sinir krizini izlemekten daha mı iyi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Cole yüzünü buruşturdu. "Burada kal."

Sinir bozucu arkadaşının yanından geçerek Kiersten'ın ofisine girdi. Masasının önünde tam beş saniye durdu, onun başını kaldırmasını bekledi. Kiersten başını kaldırmadı.

Cole içini çekti. "Kiersten. Kiersten," ilk seferinde işe yaramayınca daha yüksek sesle söyledi.

Hâlâ cevap yoktu. Omzunu sarsmak için eğildiğinde, kolunun arkasından hafif bir horlama sesi geldi.

"Uyuyor mu?" Brooks, kahkahayı bastı.

Cole'un bakışları Brooks'un ellerini kaldırıp kapıdan geri çekilmesine yetti.

Cole masasındaki büyük dosya yığını ald ve gürültüyle yere bıraktı. Kiersten birden doğruldu, gözlükleri şimdi eğri duruyordu ve kan çanağına dönmüş gözleri görünüyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Kız elini başına koydu ve acı içinde yüzünü buruşturdu. "Hayır, pek sayılmaz." Gözlüklerini düzeltti ve ellerini önündeki masanın üzerine düz bir şekilde koydu. "Aslında, bugün işten çıkmam gerekecek galiba."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Çekip gitmek mi zorundasın?" Hayatında hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti. Hayatı iyi yağlanmış bir makine gibi işliyordu ve onu bu şekilde çalıştıran kadın ciddi bir şekilde çıldırmıştı.

"Evet. Üzgünüm."

"Kalman lazım. Yapman gereken çok iş var..."

Kiersten elini kaldırdı. "Olmaz patron. Yarın görüşürüz. Sanırım."

"Octagon Tech ile birleşme toplantısı beş dakika sonra başlıyor ve senin orada olman gerekiyor."

O inledi. "Peki. Uygulamadaki bilgiler masamdaki klasörde. Bir yerlerde. Konferans odasında görüşürüz."

Onun ve Brooks'un yanından geçip gitti. Brooks, sanki bir ayın tüm mutluluğu o gün ona gelmiş gibi görünüyordu. Asansöre ulaşana kadar durmadı.

Cole ofisine geri dönüp güvenlik kameralarını açtı. Brooks, Kiersten'in ekranda bir sonraki katta asansörden çıktığını izledi. Durmadan doğrudan konferans odasına gitti, içeriye sendeleyerek girdi ve bir sandalyeye çöktü. Emin olamadı ama yine horluyor gibi görünüyordu.

"Ne. Lan. Bu," dedi Brooks.

"Bu kadar ileri gidip kovulmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim." "Bu da insanları hafife almamayı öğretir." Cole burnundan soludu.

"Peki, onu kovacak mısın?" diye sordu Brooks.

"Hayatta olmaz. İşler yeni ilginçleşmeye başladı."

Brooks başını salladı. "Bilmiyorum. Sanırım sana denk birini buldun. Bu sefer kazanamayacağını hiç düşündün mü? Yani, onu bütün gün annene bıraktın ve görünüşe göre hayatının en güzel gününü geçirmiş."

Cole ona hızlıca gülümsedi. "Ben her zaman kazanırım. Sadece oyunumu geliştirmem gerekecek. Bu toplantıdan sonra."

"Ya o kasten işleri batırırsa?"

Cole durakladı. Kiersten'in kovulmak için onunla uğraşması bir şeydi. Ama birçok insan için çok zaman, para ve iş anlamına gelen bir birleşmeyi kasten sabote etmesi başka bir şeydi. Yine de onun o kadar ileri gideceğini sanmıyordu. Eğer giderse...

"Eğer olursa, o zaman hallederim."

Masasındaki klasörü bulmayı başardı ve konferans odasına doğru yöneldi. Orada yine Kiersten'ı baygın ve hafifçe salya akıtan bir halde buldu. Stresin etkisiyle olabilir, ama bitkin haliyle bir şekilde sevimli görünüyordu. Onu öyle bırakamazdı.

Cole, dosyalarını yine onun önündeki masaya bırakmayı düşündü. Ya da belki de kulağına doğru adını bağırmayı, ama bu biraz fazla acımasızca olurdu. Bunun yerine eğildi, dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Kiersten."

Kiersten uykulu bir şekilde ona dönene kadar birkaç kez fısıldamak zorunda kaldı.

"Merhaba," diye mırıldandı, gözleri hala kapalıydı. Elini kaldırıp onun yanağını avuçladı ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Onu yavaşça, derinlemesine ve acı verici derecede mükemmel bir şekilde öptü. Cole donakaldı, hem bu tepkiyi hiç beklemediği için hem de durmaya çalışırsa vücudu isyan ederek kapanacağı için. O anda, dünyada onu öpmekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Ama durmalıydı. Kız en azından yarı uykulu olmalıydı. Belki rüya görüyordu. Ve neredeyse kesin olarak onu görmüyordu. Durduracaktı. Bir dakika sonra. Ya da iki dakika sonra.

Sonunda kız geri çekildi ve uykulu bir gülümsemeyle ona baktı. O da gülümsedi.

Kızın nerede olduğunu ve ne yaptığını fark ettiği anı tam olarak biliyordu. Kız nefesini tutarak geri çekildi. Adam daha da geniş bir gülümsemeyle, "Günaydın. Çalışmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Sen... biz... neden sen..."

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Hep sen yaptın. Ve kaba olmak istemedim, o yüzden..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaba olmak istemedin mi?"

"Evet. Annem beni asla affetmez."

Cevap vermek için ağzını açtı ama o devam etti. "Şimdi. Octagon'un ekibi her an burada olabilir. Neşelen."

Kiersten'in utanç verici şaşkınlığı bir bakışa dönüştü ve uzun bir nefes verdi. "Octagon'un CEO'su tam bir pislik."

Cole gözlerini kırptı, ancak bu noktada onun yaptıkları veya söylediklerinin neden onu şaşırttığını bilmiyordu. Artık hiçbir şeyin imkansız olmadığını söylemek muhtemelen doğru olurdu.

"Haklısın. Öyle olsa bile," dedi, ses tonunu sabit tutmaya ve çok fazla eğlenmediğini belli etmemeye çalışarak, "anlaşmamız var. Hazır mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Yine de gidersem kovulur muyum?" Bu kadar umutlu konuşmak zorunda mıydı? "Üzgünüm. Hayır."

O yüzünü buruşturdu. "Öyleyse, evet efendim. Sanırım hazırım."

"Biliyorsun," dedi, tekrar eğilerek sessizce konuşabilmek için, "önemli bir toplantıdan önce içki alması yapmamak faydalı olabilir."

Kiersten burnundan hava üfledi. "Annenle konuş. Hepsi onun fikriydi."

O bu küçük cevabı veremedi, kapı açıldı ve sekreterlerden biri Octagon'un grubunu içeri aldı. Cole hepsini selamladı. Kiersten koltuğunda kalarak, biraz solgun görünüyordu. Belki de onu eve göndermeliydi, ama en azından güneş gözlüklerini saçlarının arasına itmiş ve dik oturuyordu. Bu bir gelişmeydi.

Cole herkesi oturtup konuşmasına başladı, birleşmenin avantajlarını, iki şirketin birbirine sağlayabileceği faydaları anlattı.

Kiersten'in yanına oturan Bay Daniels, ellerini kocaman göbeğinin üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı. Cole, bu adamın birleşmenin gerçekleşmesine çok ihtiyacı olduğunu biliyordu, ama sunum boyunca sıkılmış ifadesini korumayı başardı. Ancak kariyeri boyunca bu tür adamlarla uğraşmıştı; başarısını, gençliğini ve bununla birlikte gelen her şeyi kıskanan adamlar. Bu yüzden neredeyse her toplantı bir sidik yarışı haline geliyordu. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Tyler Daniels bunun en iyi örneğiydi.

Başını salladı. "Her şey kulağa hoş geliyor, evlat, ama şirketinizin benim ürünümü geliştirmek için doğru yer olup olmadığını bilmiyorum. Sınırlı deneyiminizle..."

Cole gülümsedi, ama bu gülümsemenin gözlerine kadar ulaşmadığını biliyordu. "Bay Daniels, bu işte sizin kadar uzun süredir çalışmıyorum olabilirim, ama gençliğimi deneyimsizlikle karıştırmayın. İlk uygulamamı üniversiteden mezun olmadan geliştirdim ve piyasaya çıkan en büyük ürün ve programların bazılarını başarıyla destekledim veya geliştirdim. Benden daha nitelikli kimse yok."

"Sen öyle diyorsun. Ama tüm bu süslü grafiklerin gerçek dünyada pek bir anlamı yok." "Aslında, Bay Daniels," dedi Kiersten ve Cole nefesini tuttu, sonra

Profesyonel Kiersten, tanıdığı ve hayran olduğu kişi konuşurken yavaşça konuştu. "Şu anda gösterilen grafiğe bakarsanız, şirketimizin hem üretim hem de pazarlama açısından

hem üretim hem de pazarlama açısından neler yapabileceğini görebilirsiniz ve..."

Bay Daniels elini kaldırarak Kiersten'ı keserek sözünü kesti. "Aynı grafiğe baktığımızdan emin değilim, tatlım," dedi Bay Daniels, Kiersten'a ilk parmak boyama çalışmasını bitirmiş bir çocuğa ebeveyninin bakacağı türden hoşgörölü bir bakış attı. "Tatlım" kelimesini küçümseyici bir şekilde kullanması Cole'un gözlerini kırmızıya çevirdi. Sonraki sözleri de durumu düzeltmedi. "Ama alta yazan rakamlara bakarsanız, bunlar tahmini gelirleri gösteriyor ve bu rakamlar birkaç ay boyunca artmıyor. Belki Bay Harrington açıklayabilir..."

Cole içinden homurdandı. Bu konuya girmeyecekti.

Kiersten, Bay Daniels'a hem etkileyici hem de biraz korkutucu bir gülümseme attı.

"Grafiğin neyi gösterdiğini biliyorum Bay Daniels. Ben yaptım. Rakamlar..."

"Elbette, herhangi bir sekreter rakamları bir grafiğe kopyalayabilir, ama bu rakamların ne anlama geldiğini gerçekten anladığınızı sanmıyorum. Ben burada para kazanmak amacıyla bir iş yürütüyorum."

Kiersten sandalyesinden kalktı. "Bay Daniels," diye başladı, ama Bay Daniels onu yine keserek sözünü bitirmedi.

"Bay Harrington, belki siz bu kar tahminindeki gecikmenin nedenini açıklayabilirsiniz." Sonra Kiersten'a sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi baktı. "Bana bir su getirir misin tatlım? Bu lanet uçaklar beni hep susatıyor."

"Yeter." Kiersten, Bay Daniels'ın üzerine eğildi. Daniels, ona sanki aniden iki kafası çıkmış ve saldırmaya çalışan sevimli bir köpek yavrusuymuş gibi baktı.

"Burada oturup, kendi grafiğimi bana erkekçe açıklamana ya da beni kişisel hizmetçinmişim gibi davranmana dinleyecek kadar yorgun değilim. Hoşuna gitse de gitmese de, penisim olmaması, aslında beynim olmadığı anlamına gelmez. Sen, elindeki iyiliğin değerini bilmeyen, kaba ve küçümseyici bir pisliksin."

Bay Daniels, şok mu, kızgın mı, yoksa etkilenmiş mi olacağına karar verememiş gibi görünüyordu. Cole etkilenmiş olmaya karar verdi.

Ne yazık ki, adam ağzını tutamadı. "Sakin ol, tatlım. Bu kadar duygusal olmaya gerek yok." Cole neredeyse gözlerini kapatıp inleyecekti. Kiersten sadece gülümsedi, ama gözlerindeki sert bakış Daniels'ı botlarının içinde titretmeye yetmişti.

"Bay Daniels, konuşmayı bırakıp dinlemeye başlamalısınız. Bay Harrington size bir şans vermek istiyor, ama siz kendinizi göstermeye o kadar meşgul ki, bu anlaşmayı kaçıracaksınız. Bu rakamlar bir süre artmayacak, çünkü sizin işinizi mahvetmenizin düzeltilmesi birkaç ay sürecek. Ve bu anlaşmayı kabul edeceksiniz, hem de minnetle, çünkü başka kimse bu anlaşmayla ilgilenmiyor ve siz şirketinizi kurtarmak istiyorsunuz. Kapınızı çalacak tek kişi o," dedi Cole'u işaret ederek. "Ve çoğu zaman, ona ulaşmanın tek yolu benim aracılığımdır. Yani su istiyorsanız, kendiniz alabilir ya da şişelerin üç santim uzağında oturan beyefendilerden birine isteyebilirsiniz. Şimdi, beyefendiler, izin vererseniz, bugünlük bu kadar yeter."

Dönüp tek kelime etmeden kapıdan çıktı. "Senin işin zor," dedi Bay Daniels.

Cole, sabrının sonuna gelmiş, olabildiğince soğuk bir bakışla ona baktı. "Aslında, Bayan Abbott'un benimle uğraşmakla başı dolu demek daha doğru olur. Genelde sakinleşmesi gereken duygusal kişi benim. O, tanıdığım en zeki ve yetenekli insanlardan biri ve onunla çalışmak bir onur. Ve haklıydı. Ürününüzü üretmek ve pazarlamak için gerekli uzmanlığa ve sermayeye sahibiz. Hazırladığı rakamlar sağlam. Şirketinizi ayakta tutmak istiyorsanız, belgeleri imzalayın ve işe başlayalım. Aksi takdirde" — ayağa kalkıp Bay Daniels'a başını salladı — "size iyi şanslar. Kararınızı vermek için hafta sonuna kadar zaman veriyorum."

Kiersten'in asansör kapılarının kapanmasını görmek için konferans odasından zamanında çıktı. Onun peşinden gitmeyi kısa bir an düşündü, ama annesi ve Bay Daniels'ı düşününce, Kiersten'in birkaç saat izin hak ettiğini düşündü. Ve kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Artık Bay Daniels'ın dikkatini dağıtan yüzü karşısına çıkmadığına göre, uykunun etkisiyle verdiği öpücüğü aklından çıkaramıyordu. Kiersten öyle uyanmışsa, yatarken nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. Ve bunu hayal etmekten vazgeçmesi gerekiyordu, yoksa her türlü sınırı aşacak ve şimdiye kadar koyduğu tüm kuralları çiğneyecekti. Bu, kulağa geldiği kadar kolay bir iş değildi. Çünkü hayatında hiç bu kadar çok bir kuralı çiğnemek istememişti.

Başı beladaydı.

On Beşinci Bölüm

Kiersten kanepede oturmuş dudaklarını ısırıyordu. Dün olduğundan çok daha iyi hissediyordu. Ofise kısa bir uğradıktan ve felaketle sonuçlanan toplantıdan sonra günün çoğunu uyuyarak geçirmişti. Tabii öncesinde aklından çıkaramadığı öpücükü saymazsak... Sabah alarmı çaldığında fiziksel olarak işe gidecek kadar iyi hissediyordu. Zihinsel olarak ise... Hiç kişisel izin almamıştı. Bunu telafi etmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Telefonu bir dakikadan kısa bir süre içinde üçüncü kez çaldı. Biraz öne doğru eğildi, ama Izzy'nin sesi onu durdurdu.

"Dokunma! En az bir dakika daha bekle."

Kiersten, Izzy'nin sohbet penceresinin açık olduğu iPad'ine baktı.

Izzy, ekranın dışına biraz eğildi ve sonra tekrar göründü.

"Telefonuna bakıyor ve şimdi volta atmaya başladı. Onu köşeye sıkıştırdın, henüz pes etme."

"Ama ya beni kovmak için arıyorsa? Bu sefer çok ileri gitmiş olmalıyım."

"Bilmiyorum. Kızgın değil, endişeli görünüyor," dedi Izzy.

"Bu arada," dedi Cassie, ekrana yaklaşarak. "Havuzun suyu bin dolara ulaştı."

Kiersten buna şaşırarak gözlerini kırptı. "Nasıl oldu bu?"

Cassie yaramaz bir gülümsemeyle omuz silkti. "Dün seni akşamdan kalma halde gördüler, Bay Daniels ile toplantını duydular, sonra da bugün gelmedin. Sekreterlerden biri Bay Larson'ın Bay Harrington ile senin hakkında konuştuğunu duymuş, tabii ki bize sordular..."

"Ve sen söyledin mi?" Kiersten, tüm ofisin artık ne zaman kovulacağına dair bahis oynadığından mı, yoksa Cole'un onun ne yaptığını öğrenmesinden mi korktuğundan emin olamadan sordu. "Avukat kimseye söylemememiz gerektiğini söyledi"

, o hala tüm hesaplarımızı ve evraklarımızı düzenliyor."

"Tabii ki tüm hikayeyi değil. Ayrılacağını biliyorlar, sadece gerçek nedenini bilmiyorlar."

"Hepsi deli olduğumu düşünüyor olmalı."

Cass burnunu çekti. "Hayır, tabii ki hayır. Harrington'ın herkesi deli ettiğini düşünüyorlar. Sen onların yeni kahramanısın."

Kiersten cevap veremedi Izzy, "Oops, geliyor, kapatmam lazım," dedi. Ve ekran karardı.

Kiersten'in telefonu çaldı. Cole'du. Sesli mesaja bıraktı. Telefon tekrar çaldığında, kalkıp banyoya gitti. Orada oturup lanet olası telefona bakmak onu deli edecekti. Dürüst olmak gerekirse, ofisten birinin henüz kapısına bir kutu dolusu eşyasını bırakmaya gelmemesine şaşırmıştı. Patronunun annesini striptiz kulübüne götürmüş, onu sarhoş etmiş ve tutuklanmasına neden olmuştu, *sonra da* potansiyel bir müşteriyi azarladıktan sonra işten kaçmıştı çünkü akşamdan kalma olduğu için onun saçmalıklarını dinleyememişti. Nasıl kovulmamıştı ki?

Hala, onun bu yüzden aradığı ihtimaline karşı telefona cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ama yine de, muhtemelen onu telefonda kovmazdı. Onun tarzı değildi. İnsanların canlı ve yüz yüze kıvranmasını izlemeyi severdi.

Cole'u deliye çeviren, ona ulaşamaması olmalıydı. Hayatının çoğunu o yönetiyordu. Onun tek başına idare ettiğini düşünmek, neredeyse kurdeşen dökmesine neden olacaktı. Bu durum onu çok zorluyor olmalıydı.

Belki duş alırsa rahatlayabilir. En azından akan su, telefonun durmadan çalan sesini bastırır.

Sıcak suyun altında olabildiğince uzun süre kaldı. Ama su hoş buharını kaybedip ılık hale gelmeye başlayınca, duştan çıktı. Kurulandı, en sevdiği yumuşacık havluyu üzerine sardı ve kanepeye oturup saçlarını havluyla kuruladı.

Telefon çaldı. Yine. Tamam. Onu yeterince bekletmişti. Bütün gün dayanması imkânsızdı. Derin bir nefes aldı ve telefonu açtı.

"Alo?"

"Öldün mü?"

Buna şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır." "İyi.

Bugün işe geliyor musun?"

Sesi yumuşak ve derindi, bir keresinde Tom Hiddleston'ın telefon rehberini okuduğu videodaki gibi, sadece İngiliz aksanı yoktu. Daha sinir bozucu özelliklerine rağmen, sesini her zaman sevmişti. Ona bir şey yapması için bağırsa bile. Adamın bu kadar başarılı olmasına şaşmamalı. Tek yapması gereken konuşmaktı ve rakiplerini hipnotize ediyordu. Tanrıya şükür aksanı yoktu. Aksanına karşı savunma yapamazdı. Zaten ona karşı çok fazla koz vardı.

"Kiersten?"

Adını duyunca midesi düğümlendi ve artık onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını kendine hatırlattı. Artık işine ihtiyacı yoktu, bu yüzden Cole ona hiçbir şey yapamazdı. Keşke Izzy gibi sert davranabilseydi. Kiersten her zaman kibar ve profesyonel olmuştu. Asla köprüleri yakma, her zaman onun mottosuydu. Ve şimdi, en büyük köprüyü yakmaya çalışıyordu.

Ama cidden, adam son birkaç aydır ona işkence etmişti. Biraz intikam alması gerekirdi. "Hayır. Bugün havamda değilim."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu ve Kiersten bir an için başardığını sandı. Onu yeterince kızdırmış ve onu kovacaktı. Açıkçası, önceki gün ofisine girdiğinde onu kovmadığına şaşırmıştı. Ama belki ikinci gün de gelmemesi onu kırmaya yeterdi. Kovulmak için deneyecek suçlar tükenmeye başlamıştı.

"Evet, tahmin edebiliyorum. Eğer anneme benziyorsan, şu anda seçimlerinden pişmanlık duyuyorsundur."

"Annen nasıl?"

"Hala biraz akşamdan kalma, bu gerçekten etkileyici, ama buna rağmen şaşırtıcı derecede neşeli. Anlaşılan seninle iyi vakit geğirmiş. Belki benim istediğimden biraz daha iyi, ama yine de onu mutlu görmek güzel. En azından tamamen işlevsel yetişkinlerin dünyasına döndüğünde öyle olacak."

"Onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum."

"Eminim öyledir. Ve birkaç kararını pişmanlık duyarak yatakta kıvrınmanı çok isterdim, ama bugün senden vazgeçemem. Ama merak etme. Belki de ben sana gelmem daha iyi olur diye düşündüm."

Biri kapıyı çaldı ve Kiersten ayağa fırladı. "Ne?" "Kapıya gel."

Kapıya doğru sendeleyerek gitti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Cole, her gün yaptığı bir şeymiş gibi, koridorda duruyordu.

"Merhaba?"

Kapıyı açtı, onu orada görünce o kadar şaşırdı ki, misafir için giyinmediğini bir an için unuttu. En azından, Cole'un gözleri vücudunda dolaşırken genişleyene kadar aklından çıkmıştı. Havluyu kendine sıkıca sarıp, en çekici yerlerinin hepsini kapattığından emin oldu.

Cole içeri girdi, her adımında onu bir adım geriye iterek.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve kız ona bakmaktan kendini alamadı. Onun ağzını her zaman sevmişti. Birçok erkeğin gülümsediğinde neredeyse kaybolan ince dudakları vardı, ama Cole'un ki dolgundu. Öpülesi.

Kafasını salladı ve derin bir nefes almaya çalıştı. Onun evinde olması onu çok rahatsız ediyordu, sanki bağlamından koparılmış, akıl almaz bir felsefi alıntıyı anlamaya çalışmak gibi.

"Birdenbire biraz fazla giyinmiş hissediyorum," dedi, gözlerindeki ateşli bakışlar yine omurgasında o lezzetli titremeyi uyandırdı.

"Eğer buraya geleceğini söyleseydin, daha rahat bir şey giyerdim."

"Benim için değiştirmen gerekmez," dedi, bakışlarını yine dolaştırarak. "Yeni kıyafet kurallarını beğendim."

Eminim öyledir. "Hemen dönerim." Yanakları kızarak koridordan yatak odasına koştu. Hızlıca yoga pantolonunu ve bol bir sweatshirt giyerken Cassie'nin numarasını tuşladı, sonra geri çıkmak için güç toplamak için bir an durdu.

"Selam Kiersten, ne haber?" Cass cevapladı.

"O bizim dairemizde," Kiersten telefona yüksek sesle fısıldadı.

"Ne? Kim? Telefonu kapat ve polisi ara! Neden beni aradın?"

"Hayır. Cole. Bay Harrington."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bay Harrington bizim dairemizde mi?"

"Evet," diye tısladı. "Kapıyı sadece bir havluyla açtım ve şimdi bizim kanepede oturuyor. Şimdi ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen kapıyı havluyla açan kadınlara alışkındır."

Bu sözler kadından bir homurtu kopardı. "Bu doğru. Ben de bunu demek istiyorum. Ofis içi ilişkiler konusunda çok katı kuralları var. Yani, magazin dergilerinin düşündüğü kadar kadın düşkünün olsa bile, bildiğim kadarıyla ofisteki kimseyle çıkmadı."

"Sen de boynuna ' 'YLA ÇIKIN' yazan bir tabela takmamışsın. Ve o *bizim* daireye geldi. Açıklama yapması gereken kişi o, sen değil."

"Evet, doğru."

"O, senin örümceklerden kaçtığın gibi bağlanmaktan kaçıyor. Sen rastgele bir model değilsin. Sen, son altı buçuk aydır neredeyse her dakikasını birlikte geçirdiği asistanısın. Bence sen ona asılsaydın, şu anda kaçıp gitmiş olurdu."

"Huh," dedi, sonunda bir fikir aklına geldi. Son zamanlardaki flörtleşmelerine rağmen, bu açıkça ortada olan bir şey değildi. Daha çok anlık bir dürtüydü.

"Ne?" diye sordu Cass.

"Haklı olabilirsin. Belki de yakın ve kişisel asistanının aniden romantik bir ilgi göstermesi, onu onu kovmaya itebilir, özellikle de dün onu öptüğüm için."

"Bekle, ne yaptın? Neden bu küçük ayrıntıyı söylemedin?"

"Çünkü utanç verici. Yarı uykudaydım."

"Tamam, daha sonra zamanımız olduğunda bu durumu açıklamalısın. Ama şu anda, bu hatadan yararlanmalısın. Çünkü cidden, patronuna asılmaktan daha uygunsuz ne olabilir ki? Tamam. Peki, ne giyiyorsun?"

"Ne?" başka bir ses duyuldu. "Kim ne giyiyor? Kiminle konuşuyorsun?" Izzy'nin sesi telefondan duyuldu. Cass hoparlörü açtı ve Izzy'ye durumu hızlıca anlattı.

Izzy burnunu çekti. "Ne giydiğini ben söyleyeyim. Bulabildiği en bol sweatshirt ve eski püskü bir eşofman altı falan."

Kiersten'in ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Izzy ve Cassie ikisi de güldü ve Cassie, "Seni tanıyoruz, bebeğim. Seni neredeyse çıplak gördü, şimdi bunu telafi etmek için abartacaksın." dedi.

"Evet. Hadi, eşofmanı çıkar, daracık bir şey giy ve oraya geri dön," diye Izzy de katıldı.

"Ve gerçekten seksi ol," diye ekledi Cass. "İki haftalık bir süre geçti. Bugün kovulursan, bahsi ben kazanırım."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Kiersten. "Yani, ben fena flört etmem." Telefonun diğer ucundaki alaycı sesleri duymazdan geldi. "Gerçekten. Brooks burada olsaydı, hiç sorun olmazdı."

"Tabii, elbette," dedi Izzy. "Ama o Brooks senin seksen yaşındaki büyükannenle bile flört eder. İşin çoğunu o yapar, senin işini kolaylaştırır. Cole Harrington ise tamamen farklı bir hikaye, özellikle de söz konusu

sen söz konusu olduğunda."

"Neden öyle?" Kiersten, cevabı zaten bildiği halde sordu.

"Çünkü Brooks bir anlık eğlence olur. Cole Harrington'la ise bir yere varabilir ve bu seni korkutuyor."

"Yardım ister misin?" diye seslendi Cole.

"Hayır," dedi Kiersten, sesi çok tiz çıkmıştı.

"Kendine gel, kadın," dedi Izzy.

"Birkaç derin nefes al," dedi Cass.

Tabii, bu yardımcı olur. Ama o öyle demedi. Bunun yerine, "Hemen geliyorum" dedi.

"Orada sonsuza kadar kalamazsın, bebeğim," dedi

Izzy. "Neden? Elbette eninde sonunda gider."

Izzy burnunu çekti. "Belki. Ya da senin peşinden oraya gelir."

Kiersten'ın midesi bu öneri üzerine bir anda boşaldı, ancak bunun korkudan mı yoksa bunu istediğinden mi olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Haklısın." Diye iç geçirdi. "Tamam, gidiyorum."

"Sonra ara," dedi Cass.

"Ararım. Gitmem
gerek."

Telefonu kapattı ve çekmecesinden kısa bir tişörtü alıp sweatshirt'ün yerine giydi. Titremesini bastırmak zorunda kaldı. Daire sıcaktı ama henüz tişört giyecek hava değildi, özellikle de sütyen giymediği için... Gerçi bu, büyük planına zarar vermezdi.

Bir kez daha derin nefes aldı ve dışarı çıktı.

On Altıncı Bölüm

Cole, Kiersten'a bir bakış attı ve neredeyse odadan kaçacaktı. Havluyla örtülü hali daha iyiydi.

Şu anda giydiği kıyafetler hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Yoga pantolonu vücudunun her bir kıvrımını sararken, tişört ise dairenin biraz soğuk olduğunu... yani, tişörtün biraz ince olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Saçları nemli bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü, nemden rengi koyulaşmıştı. Dudaklarını yaladı ve Cole onu kendine çekmemek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı.

Şimdi ne oyunu oynuyordu?

Onun yanındaki kanepeye, beklediğinden çok daha yakın bir mesafede oturdu ve biraz geriye yaslandı. Biraz üşüdüğü şüphe götürmezdi.

"Ee," dedi, ona küçük bir gülümseme atarak. "Senin için ne yapabilirim?"

Oh, ne kadar çok olasılık. Gözlerini bir kez daha kadının üzerinde gezdirdi ve sonra çantasına döndü, gereğinden fazla güç kullanarak çantayı açtı. Bu durumun kontrolünü geri alması gerekiyordu. Yine aynı sayfada gibiydiler. Onu çılgına çevirip fiziksel bir şey yapmaya zorlayarak sonra da onu suçlayacaksa, harika bir başlangıç yapmıştı. Dairesine gireli beş dakika olmuştu ve o muhteşem kıvrımlara sarılmak için yenilgiyi kabul etmeye hazırды.

Çantasından bir yığın dosya çıkardı ve kadının kucağına attı. Kadın, dosyanın ağırlığıyla biraz homurdandı ve yığına kaşlarını çatarak baktı. "Bunlar ne?"

"Bunların hepsi Irwin Vakfı için geçmişte yaptığımız projeler."

"Hmmm," dedi, bir dosyayı eline alıp parmaklarıyla hafifçe üzerinde gezdirerek

Cole sertçe yutkundu ve saçmalamaya devam etti. "Ben... şey..." alt dudağını ağzına çekerek, dişleriyle hassas etini hafifçe sıyırdı ve Cole'un başındaki tüm kan çekildi. "Gördüğün gibi," dedi Cole, pantolonundan çıkıp ona ulaşmak için zıplayan sikini saklayabileceği, vücudunda güvenli bir nokta bulmaya çalışarak. Boynundaki, yüzeyin hemen altında hissedebildiği yumuşak kalp atışlarının olduğu yere bakmaya karar verdi. "Son birkaç yıldır onlar için bir proje yapmadık. Dosyaları incele, neden aramayı kestiklerine dair bir ipucu bulabilir misin?"

Biraz daha yaklaştı ve baktığı nabız hızı bir kademe arttı. İlginç. "Belki memnun olmadıkları bir şey..." Elini uzattı ve parmağını dosyalardan birinin üzerinde gezdirdi ve karşılık olarak hızlı bir nefes aldı. "Belki onları geri getirmek için yapabileceğim bir şey..."

Ağzı küçük bir O şeklinde açıldı.

"...bize geri gelmelerini sağlayacak bir şey."

Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu, her nefes alışında o dolgun, dik göğüsleri ona biraz daha yaklaşıyordu. Bu büyük bir hataydı. Onu tedirgin etmek, evine böyle izinsiz girmek istemişti. Bunun yerine, kafası babasının arabasının arka koltuğunda ilk kez ikinci aşamaya geçmek üzere olan bir ergen gibi dönüyordu.

Kız öne doğru eğildi ve bir an için ona öpücük vermek için eğildiğini sandı, ama elbette öyle değildi. Elinde tuttuğu dosyayı onun kucağına bıraktı.

"Gelişim ihtiyaçları için neden başka yerlere yöneldiklerini zaten biliyorum."

Bakışları kadının dudaklarına odaklandı. "Öyle mi?

Neden?" "Çünkü başkanları..."

"Chauncey Irwin. Harika bir adamdı. Birlikte golf oynardık."

"Biliyorum. Rezervasyonlarını ben yapardım."

"Onunla oynarken son hole-in-one'ımı yaptım."

"Aslında..." dedi, o dolgun, öpülesi dudakları bir gülümsemeye dönüştü. O daha da yaklaştı. Birkaç santim. Onları ayıran tek şey buydu. "Son hole-in-one'ını onun kızıyla yaptın."

Cole donakaldı, bakışları dudaklarından gözlerine kaydı. "Ne?"

"Patricia Luscheck. Yirmi beş yaşında. Esmer. Güzel."

"Onun kızı mı?" Kadını sadece belli belirsiz hatırlıyordu. Hatırladığı kadarıyla

hatırladığı kadarıyla, bir gün heyecanlı bir golf maçından sonra kulüp barında onu almıştı ve kabinlerden birinde golf vuruşlarını karşılaştırmışlardı.

"Evet. Annesinin kızlık soyadını kullanıyor. İkinizin kabinde yaptıklarınızdan sonra artık ülke kulübüne giremediğinden eminim."

Cole elini yüzüne sürdü. Kahretsin. "Sanırım bu küçük gizem çözüldü."

"Sanırım öyle," dedi kız küçük bir gülümsemeyle. "Benden istediğin başka bir şey var mı?"

Onun büyük ceylan gözlerine baktı, taze, temiz kokusu onu sardı ve ayağa fırladı.

Kız şaşkınlıkla ona baktı.

"Tuvaleti kullanmam lazım," dedi ve onun cevabını beklemeden koridora koştu.

İçeri girer girmez telefonunu çıkardı ve Brooks'a mesaj attı.

"Mahvoldum."

Brooks'un cevabı hemen geldi.

Plan, onun sana asılmasını sağlamaktı sanırım. Bence abarttın.

Çok komik. Ben ciddiym. 10 dakikadır buradayım ve sahip olduğum azıcık kontrolü de kaybediyorum.

Büyük Cole Harrington'ın kendi oyununda çekingen küçük sekreterine yenildiğini söyleyemezsin.

Cole burnundan soludu.

Sessiz olabilir, ama çekingen değil. Hatta şu anda neredeyse korkutucu bile denebilir. Kapıyı sadece bir havluyla açtı.

Biraz yardıma ihtiyacın var mı? Biliyorsun, ben her zaman üçlüye varım. Gerçi, senin üçüncü kişi olman daha önce hiç aklıma gelmemişti. Ama o isterse ben varım.

Siktir git.

Hey, bana mesaj attın. Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Evet, kendine yardım et.

Buradan sana pek bir yardımım dokunmaz. Yarı çıplak, seksi bir kadınla

seksi, yarı çıplak bir kadınla yalnızsın. Bu zor olmamalı. Hiç bilmiyorsun. Onun böyle bir tarafı olduğunu bilmiyordum.

Henüz yok. Ben bunu düzeltmeyi teklif ediyorum, sen ise sürekli siktir git diyorsun.

Siktir git.

Cidden, benim ciddi olmamı istiyorsan, kendini böyle bir duruma sokmayı bırakmalısın. Ben de insanım.

Evet, tabii.

Dışarı çık. Ya da yenilgiyi kabul et, onu kov ve sonra onu suçluluk duymadan yatağına zincirleyebilirsin.

Olmaz.

Tamam. O zaman cesaretini topla ve geri dön. Beni davet etmediğin sürece bir daha mesaj atma.

Cole burnunu çekip derin bir nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Lanet olsun, kadınlar sürekli ona atlıyordu. Şimdi aktif olarak birini elde etmeye çalışıyordu, bu kadar zor olmamalıydı. Belki kelime seçimi kötüydü. Ama yerindeydi.

Ön odaya geri döndü. Kiersten kanepenin arkasına eğilmiş, düşürdüğü bir şeyi almaya çalışırken küçük poposu havada duruyordu.

"Hey," dedi, omzunun üzerinden ona bakarak. "Bana yardım eder misin? Saç bandımı düşürdüm, uzanamıyorum."

Cole ona baktı, vücudu bir şekilde hem uyuşmuş hem de yanıyordu. Sonra başını salladı. Kendi oyununda yenildiğini biliyordu.

"Üzgünüm, gitmem gerek." Topuklarını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Ama çantan. Dosyalar..."

"Hazır olduğunda ofise getir. Ne kadar zamanın varsa al." Kapıyı sertçe açtı ve yürümeye devam etti. Yenilgiyi kabul ettiği umurunda bile değildi. Bu raundu onun kazandığını kabul edecek kadar erkekti. Bir saniye bile durursa, kontrolünü kaybetmiş gibi hissedecek ve o, gözünü bile kırpmadan onu kanepeye yatırıp adını inlemeye başlayacaktı.

Onun sahasında onunla buluşmak bir hataydı. Bir dahaki sefere, ev sahibi avantajını kullanacaktı. Ve sonra onu tam istediği yerde

istediği yere

...

Kiersten başka bir büyük manila zarfı etiketledi ve dosyaları göndermeye hazırladı. Muhtemelen hiçbir sonuç alınamayan başka bir toplantı hakkında başka bir rapor daha. Ancak, herkesin bilgisi olması için, ilgili tüm departmanlardaki herkese hiçbir değişiklik yapılmadığı bildirilmeliydi. Yığnında birkaç önemli belge daha vardı. Onay için gönderilmesi gereken bina özellikleri ve kodları. Çeşitli projelerle ilgili mali raporlar ve bekleyen patentler. Geliştirmekte oldukları yeni bir uygulama için iş planı. Diğer mülklerle ilgili kira sözleşmeleri ve kira anlaşmaları.

Kafasında kötü bir fikir belirdi ve durdu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şirket içi notları aldı ve zarflardan çıkardı. Cole'u gerçekten alt etmek için böyle bir fırsat kaçırılmamalıydı. Yanlış evrakların yanlış departmana gönderilmesi, telafisi imkansız bir zarara yol açmazdı. İşini mahvetmek ya da projelerini geri dönölmez bir şekilde bozmak değil, sadece biraz kargaşa çıkarmak ve Cole'un hayatını biraz daha zorlaştırmak istiyordu. Ancak, muhasebe departmanı evrakları ararken, burada ve orada birkaç gecikme çok da zarar vermezdi. Evraklar şu anda... Pazarlama departmanının zarfını aldı ve evrakları içine attı. Ya da hukuk departmanı, satın alma departmanının dosyaları değiştirmesini beklerken... Herkes için can sıkıcı olurdu, evet, ama ölümöl olmazdı. Umarım işine mal olmazdı. Onu kısa sürede kovmazsa, yeni bir havuz oluşturmak zorunda kalacaklardı. Bu kadar uzun süre dayanması onu hayrete düşürdü.

Yığndan başka bir dosya aldı ve hızlıca baktı. Piper's House adlı bir yer için izin belgeleri, en kısa sürede Hukuk'a gönderilmeliydi. Ve o yerin açılış partisi mi? Hiç duymamıştı, bu garipti. Cole'un tüm projelerini bilirdi. Görünüşe göre kız arkadaşlarından biri için ev satın almıştı. Ve ev partisi mi veriyordu?

Neden ona planlamasını yaptırmamıştı? Bu tür işleri hep ona yaptırırdı. Son zamanlarda aralarında olanlar yüzünden onu bu işe karıştırmak istememiş olabilir miydi? Aralarında bir şey mi olmuştu? Yoksa hala sessiz bir savaş mı vardı... kim önce pes edip kaçacak diye bekliyorlardı? Anlamak zorlaşıyordu ve bu hiç iyiye işaret değildi. Onunla bir ilişki kurmayı teklif edeceği yoktu. Zaten onunla bir ilişki istemezdi. Hayatının tüm ayrıntılarıyla zaten uğraşıyordu.

onun hayatının tüm ayrıntılarıyla ilgileniyordu. Onunla bir ilişki yaşamak, onun için yapması gereken işlerin listesine daha fazlasını ekleyecekti. Zaten onunla birlikte olmak isteyeceğini sanmıyordu. Bildiği kadarıyla, o sadece parasız bir çalışanıydı. Bir ilişkiye layık değildi.

Öyleyse neden bu kadın Kiersten'in midesini burkuyordu, bu hoş olmayan ve kafa karıştırıcı duyguyu ne kadar silkelemeye çalışsa da? Onun kiminle çıktığı ya da onlara ne aldığı kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Gerçi yeni bir ev alacak kadar ciddi bir ilişkisi olduğunu da bilmiyordu.

Belki eski kız arkadaşını satın almaya çalışıyordu. Ya da yeni bir tane bulmaya çalışıyordu.

Ya da...

"Kiersten."

Kafası birden yukarı kalktı. Cole kapının eşiğinde duruyordu, muhtemelen saatlerce pratik yaparak öğrendiği o rahat tavırla kapı çerçevesine yaslanmıştı. Bu duruş, vücudundaki her bir kaslı ve dalgalı çizgiyi mükemmel bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Kollarını kavuşturmuş, muhtemelen kirasından daha pahalı olan muhteşem dikim düğmeli gömleğinin dikişlerini gerginleştirmişti. Gözleri, ona tam oturan pantolonunun çizgisini takip etti, adam arkasını dönüp uzaklaşınca göreceği manzarayı düşünerek ağzının suyu akıyordu. Bu adam ne kadar sinir bozucu olursa olsun, gerçekten etkileyici bir erkek örneğiydi.

Gözleri tekrar onun yüzüne kaydı ve ona yönelttiği kendini beğenmiş gülümsemeye neredeyse çekindi. Onu izlerken yakalanmakla dikkatsiz davranmıştı. Sanki adamın egosu daha da şişirilmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Meşgul müsün?" diye sordu, önündeki dosya yığınının başını sallayarak.

"Oh." Aşağıya baktı, elindeki dosyayı hatırladı ve aceleyle diğerlerinin arasına attı. "Hayır. Sadece şirket içi dosyaları teslimata hazırlıyorum. Bir şey mi istemiştiniz, Bay Harrington?"

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, *Bayan Abbott*," dedi, sesinde hafif bir alaycılık vardı.

Hey, istediği kadar alay edebilir. Resmiyet, ellerini kendine saklamasına yardımcı oluyordu. Çünkü o anda tek istediği, o onu yakalayıp yaramazlık yaptığı için ona ders verene kadar tırnaklarını göğsüne hafifçe geçirmekti.

Kafasını hafifçe salladı, kendini toplamaya çalıştı. O adamla savaş halinde olması gerekiyordu, lise aşkı gibi ona aşık olmamalıydı.

"Ofisine gelmemi ister misin?" diye sordu, dizüstü bilgisayarını alıp

dizüstü bilgisayarını alırken, neden ilk başta onu oraya çağırmadığını merak etti.

"Gerek yok. Uzun sürmez." İçeri girip masasının köşesine oturdu. "Poker kulübümün yıllık tatilini konuşmak istedim."

Ah evet. Aşırı zengin, büyümüş küçük çocuklardan oluşan bir grubun, kartlarını savurmak için egzotik bir yere gitmesi gereken bir tatil.

Bir kalem ve not defterini aldı. "Bu yıl için özel bir isteğin var mı?"

"Evet. Uçakla bir yere gidemeyiz. Christopher geçen hafta derin deniz dalışında kulak enfeksiyonu kaptı, bu yüzden arabayla gidebileceğimiz bir yer lazım."

Kaşları kalktı. Arabayla ulaşılabilir bir yer mi? Geçen yıl Monako'ya gitmişlerdi. Ondan önceki yıl Rio'ya gitmişlerdi. Bu adamlar yıllık tatillerini seviyorlardı ve egzotik yerleri seviyorlardı. Ve pahalı yerleri. Uçamıyorlarsa, Vegas'a bile ayarlayamazdı.

"Uçmayı çıkarmak seçeneklerinizi oldukça sınırlıyor. Şehir içinde bir yer olabilir mi?"

"Hayır. Şehirden çıkmak istiyoruz." "Hamptons?"

O eliyle reddetti. "Farklı bir yer. Bu tatiller, günlük hayatımızdan çıkıp birkaç gün dinlenmek için bir fırsat. Normalde gitmeyeceğimiz bir yer. Ve bu hafta sonu olmalı."

"Ne? Ama genelde yaz sonunda gidersiniz..."

"Bu yıl çok fazla programımız var. Kısa sürede haber verdiğimi biliyorum, ama eminim bir şeyler ayarlarsın." Ona yaklaşıp, sabununun hafif kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. "Sana güveniyorum." Ona yapmacık bir göz kırptı ve masasından kayarak kapıya doğru havalı bir şekilde yürüdü. "Ah, bu yıl bizimle gelmen gerekiyor. Acilen ilgilenmen gereken bazı projeler var. Yanımızda olursan daha kolay olur."

Çıktı ve asansöre doğru yöneldi. Otuz saniye içinde Cassie ve Izzy, masasının önündeki sandalyelere atladılar.

"O neydi?" diye sordu Cass.

"Yıllık milyarderler poker kulübü toplantısı," dedi Kiersten ve yeni bir tarayıcı penceresi açarak New York'a yakın yerleri aramaya başladı.

Izzy gözlerini devirdi. "Bu adamların inzivaya çekilmeye ne hakları var? Manzara değişikliğine mi ihtiyaçları var? Devasa penthouse'larının parlaklığı

parlaklığı kaybolmaya mı başladı? Her zaman gittikleri beş yıldızlı tatil köylerinden farklı bir şey mi istiyorlar?"

Kiersten başını salladı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, hayran kalmak istedikleri. Daha önce hiç gitmedikleri, her zamanki yerlerinden farklı bir yere gitmek istiyorlar. Ah, bir de kulak enfeksiyonu nedeniyle *bu hafta sonu* ve şehirden arabayla ulaşılabilir bir mesafede olmalı. Genelde bunu planlamak için aylarca vaktim olur."

Cass'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fazla bir şey istemiyorlar, değil mi?"

Izzy ayağa fırladı. "Aman Tanrım, harika bir fikrim var. Onları Amish bölgesine gönder."

Cass'in ağzı açık kaldı ve Kiersten gülmeye başladı. "Bunu kesinlikle beklemiyorlardır, ama o dört çocuğu zavallı Amish'lere yüklediğim için muhtemelen cehenneme giderim. Asla kendilerine gelemesler. Tabii ki bu yıl ben de onlarla gitmeliyim ve eğer gideceksem elektrik istiyorum. Ama... belki yakınlarda bir pansiyonda kalabilirim. Ve çocuklara nereye gideceklerini söyleyemem, yoksa oraya varmadan kaçarlar. Onları oraya getiremezsem, onlarla uğraşmak zor olur."

Izzy geriye yaslandı. "İyi fikir. Ya onlara küçük bir hazine avı falan düzenlesen? Onlara bir yere rezervasyon yaptırdığını söyle, sonra başka bir yere gönder."

"Onları şüpheli bir çukura mı göndereceksin? Bunun bir şaka olduğunu düşünsünler, böylece çok fazla soru sormadan 'gerçek' varış noktasına gitmekten mutlu olurlar mı?" Kiersten gülümsedi. "Oh, bu eğlenceli olabilir."

Cass kaşlarını çatı. "Arabayla gidebilecekleri ve onları oraya gitmeye ikna edecek kadar eğlenceli başka ne var?"

"Niagara Şelalesi?" diye sordu Izzy.

Kiersten kaşlarını çatı. "Olabilir. En azından orada oteller var."

Açtığı Google listesindeki seçenekleri kaydırmaya devam etti ve birinde durdu. O seçeneğe tıkladı ve ardından bölgedeki otellere giden bağlantıya tıkladı. Kafasında bir fikir oluştu ve gülümsemesi genişledi.

"Oh. Bu iyi olacak."

"Ne?" Cass ve Izzy aynı anda sorarak omzunun üzerinden bakmak için ayağa fırladılar.

Telefonu eline aldı ve seçtiği otelin numarasını çevirdi. Bu geziyi planlamanın heyecanı ile neredeyse başı dönüyordu. Resepsiyon açıldığında, hızlıca gerekli odaları ayırttı ve telefonu kapattı. Izzy ve Cass bir saniye ona baktı, sonra üçü de kahkahalara boğuldu.

"Oh, bu mükemmel olacak," dedi Izzy.

Cass gülmesine rağmen başını salladı. "Seni öldürecek." "Ne yapalım, önce beni kovarsa, sorun yok. Şimdi, izin verirsiniz izler misiniz bayanlar, birkaç işim daha var."

Cass ve Izzy, ana salona çıkmadan önce kendilerini toparlamak için kapıda bir an durdular. Sonra onu büyük planıyla baş başa bıraktılar.

"Garip ve egzotik bir şey istemiştiniz, Bay Harrington," Kiersten şeytani bir gülümsemeyle fısıldadı. "Tam da istediğinizi alacaksınız."

On Yedinci Bölüm

Cole kartlarını masaya ters çevirerek vurdu. "Lanet olsun." Harrison'ın floşu, onun iki çiftini yenmişti. "Hile yapıyorsun. Şansın hiç bu kadar iyi olamaz."

Harrison güldü ve kazandıklarını topladı. "Ah, hadi ama dostum. Her zaman kazanamazsın."

"Geçmişim aksini söylüyor," dedi Cole göz kırparak.

"Kibirli piç." Harrison'ın yumuşak İngiliz aksanı, hakaretleri bile çekici kılıyordu.

"Her zaman kazanmaktan bahsetmişken," dedi Chris, kartları toplayıp yeniden karıştırmaya başladı. "Asistanınla olan savaş nasıl gidiyor? Hala istifa etmedi mi?"

Cole bir yudum bira içti. "Hayır. Düşündüğümden daha uzun dayandı."

Brooks güldü. "*Sen* de düşündüğümden daha uzun dayadın. Ben olsam kahvemi ilk unuttuğunda kovardım."

"Hayır, kovmazdın." Cole kartlarını aldı ve elinde yaydı. Harika. Bir yığın bok daha.

Üç kartı bıraktı ve dağıtılan yeni kartları topladı.

"Doğru," dedi Brooks. "Ama ben sen değilim ve sen kesinlikle başka birini kovardın."

Cole omuz silkti. "Eğlenceliydi."

Harrison iki kartı bıraktı ve kendine iki tane daha dağıttı. "Hâlâ tatilimizi planlamıyor, değil mi?"

"Tabii ki."

Diğer üç adam yaptıkları işi bırakıp ona bakakaldılar. Cole ağzına bir pretzel attı ve omuz silkti. "Ne?"

Diğer adamlar birbirlerine baktılar. Chris, "Bu kadın birkaç haftadır

birkaç haftadır kovulmak için aktif olarak uğraşıyor. Görevlerini kasten batırıyor. Onun tatilimizi planlamasının kötü bir fikir olabileceğini düşünmüyor musun?"

Cole başını salladı. "Gerçekten önemli bir şeyi mahvetmedi ki. Bana kişisel olarak yapar, tabii, ama..."

"Bu da sana kişisel olarak zarar vermek sayılmaz mı?" diye sordu Brooks, pota bin dolarlık bir fiş daha atarak.

"Evet," dedi Cole, bahsiyle eşleştirerek. "Ama bu hepinizle ilgili. Bu gezilerin bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bence bunu mahvetmez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Harrison, bir başka kazanan elini masaya koyarak sordu.

Cole küfretti ve kartlarını masaya attı. "Kabul ediyorum, şaşırtıcı derecede... yaratıcı davrandı." Onun son yaratıcı hamlesini düşünmek bile, herkesin kanını dondurdu. Boğazını temizledi ve bir yudum daha bira içti. "Ama bu sefer seçeneklerini sınırladım, bu yüzden nispeten güvende olmalıyız."

Brooks'un kaşı yukarı kalktı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Chris'in kulak enfeksiyonu olduğunu ve uçamayacağını söyledim." Arkadaşına sırtıttı, arkadaşısı ise yüzünü buruşturup ona bir pretzel fırlattı.

"Yani, arabayla gidebileceği bir yer seçmek zorunda kalacak. Seçenekler sınırlı."

"Öyle de değil," dedi Brooks. "Bizi bırakabileceği berbat yerler var. Mesela Disney World."

"Disney World'e neyin var?" diye sordu Chris.

Brooks kaşlarını kaldırdı. "Çocuklarla dolu bir minivanın varsa muhteşem bir yer olduğundan eminim, ama özel bir poker tatili için ilk tercihim değil."

"Disney World için endişelenmene gerek yok. Oraya uçakla gitmek gerekir," dedi Cole.

"Oh. Doğru." Brooks biraz rahatlamış görünüyordu.

"Bak, o bize bir laf sokmaya çalışabilir," dedi Cole, "ama eminim çok ileri gitmez. Bizi istediğimiz kadar lüks olmayan bir yere götürebilir, ama en azından Kamboçya'da bir uyuşturucu yuvasında mahsur kalmayacağımızı biliyoruz. Ve istersek oradan çıkamayacağımız da yok. Bizi bir yere kilitlemeyecek. Sanmıyorum."

"Hayır, ama Connecticut'ta birinin yaşlı büyükannesinin işlettiği eski bir pansiyonda kalabiliriz." Chris, sanki bu

dünyadaki en kötü ceza gibi.

"Ya da her şeyi kendimiz halledebiliriz," dedi Harrison.

Brooks burnunu çektirdi. "Hayır. O bunu istemez." Harrison kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çok eğleniyor."

Hepsi tekrar Cole'a baktı ve o omuz silkti. "Ne bulacağını merak ettiğimi inkar etmeyeceğim."

Harrison başını salladı. "Umarım bulduğu şey kovulmasına neden olacak bir şey değildir."

"Güvenlik önlemi olarak, bu yıl onu da bizimle birlikte getireceğim. Nereye gitmek isterse oraya kalacak," dedi Cole. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

...

Meğer, durum kötü olabilirmiş.

Çok, çok kötü.

Cole, arkadaşlarıyla birlikte otelin önünde duruyordu. En azından, orasının bir otel olduğunu sanıyordu. Belki de bir moteldi. İkisi arasındaki farkı bile bilmiyordu. Tek bildiği, Kiersten'ın kendini aştığıydı. Oh, onun bir şeyler yapacağından emindi. Açıkçası, Chris'in B&B fikri en olası seçenek gibi görünüyordu ve Cole'un nefret edeceği bir durum da değildi. Ama bu... O bile bu durumu iyiye çekemiyordu.

Telefonundaki adrese bir kez daha baktı.

"Burası olamaz," dedi Harrison, dış cephedeki çatlak sıvalara bakarak.

Önlerindeki hurda yığını gururla Poseidon'un İni olarak ilan eden tabela, neon ışıklarından biri titreyince biraz parladı. Cole çocuklarına baktı ve derin bir nefes aldı. Bu kararından hemen pişman oldu. Etrafı, kusma refleksini tetikleyen keskin bir koku sarmıştı.

"Bu koku da ne?" diye sordu Chris.

Cole nefes alırken çok derin nefes almamaya çalıştı. "Tahmin etmek gerekirse, insan pisliği ve... belki sirke? Gerçi kimsenin bu ikisini kasten karıştırdığını hayal edemiyorum."

Korkmuş ve tiksiniş olsa da, etkilenmiş olduğunu itiraf etmek zorundaydı. O, paketi sunmuştu. Seedy establishment, environmentally

düşmanca bir atmosfer, otoyola çok yakın ve kulakları sağır eden bir yerdi. Bu, bir ev sahibinin rüyasıydı.

Arabadan uzaklaşıp ön büroya doğru yöneldi. Dışarıdan giriş yoktu, ama eski bir sinema salonunun bilet gişesi gibi parmaklıklı bir pencere vardı.

İçerideki şüpheli çalışan, Cole kendi adına rezervasyon olup olmadığını sorduğunda telefonundan bile başını kaldırmadı. Sadece bir anahtar kartını tezgahın üzerine attı ve dar bir yuvadan içeri itti.

" , 14 numara," dedi . "En üstte merdivenlerin sonunda koridorun Her şey hazır."

Cole kartı aldı, dokunmadan önce silme isteğine direndi. Neyin hazırlandığını sormaya tenezzül etmedi. O anda gerçekten bilmek istediğinden emin değildi, ancak morbid merakı onu kontrol etmeye zorluyordu. Aklını kaçırmış gibi ona bakan arkadaşlarının yanına döndü ve kartı gösterdi. Brooks güldü.

"Onu takdir etmek lazım. Çok yaratıcı."

"Yılın en hafif tabiri," dedi Chris.

"Gerçekten oraya girmeyeceğiz, değil mi?" Harrison, her an bir hamamböceği sürüsü tarafından saldırıya uğrayacakmış gibi motelin içinde gözlerini sağa sola çevirdi.

Cole omuz silkti. "Adam her şeyin hazır olduğunu söyledi. En azından merak etmiyor musun?"

Harrison burnunu çektirdi. "Merak kediye öldürür derler, bilirsin değil mi? Eminim bu söz böyle durumlardan türemiştir."

"Ben çıkıyorum." Cole dönüp motelin ikinci katındaki açık koridora çıkan beton merdivenlere doğru yürüdü. Diğer adamlar cesurca onun peşinden gitti.

On dördüncü kapı, koridorun sonundaki son kapıydı.

"En azından buz makinesine yakınız," dedi Brooks. Chris, Brooks'u korkuluğun üzerinden atmaya hazır gibi görünüyordu.

Cole kartı okuyucuya soktu. Küçük yeşil ışık kapının kilidinin açıldığını gösterene kadar üç deneme gerekti. İçerisi beklediği kadar kötü değildi. En azından nispeten temiz görünüyordu. Tabii *temizlik* göreceli bir kavramdı. Duvarlarda kir birikintisi yoktu, bu da artı bir puandı. Ancak halıda şüpheli bir leke ve tanımlamak istemediği bir koku vardı.

Oda bir süitti. Ana bölümde bir kanepe,

köşede eski bir sehpa da duran seksenlerden kalma bir televizyon ve poker oynamak için kurulmuş katlanır bir masa vardı. Aslında, kurulmuş demek biraz abartılı olabilir. Masa ayakta ydı. Üstünde masa örtüsü, bir kutu kart ve çok renkli fişler bulunan bir kutu vardı. Oturma odasının iki yanında iki kapı açıktı ve Cole yatak odalarını görebiliyordu. Birinde iki adet çift kişilik yatak vardı. Diğerinde ise bir kral yatak ve bir katlanır yatak vardı. Kapının içinde küçük bir mutfak vardı.

Çeneleri açık, şaşkın ifadelerle etrafa bakınan ekibine göz attı. Bazıları diğerlerinden daha dehşete kapılmıştı. Gerçek bir şatoda büyümüş Harrison'ın muhtemelen terapiye ihtiyacı olacaktı.

Cole mutfğa gidip buzdolabını açtı. Buzdolabı, ucuz bira ve beş dolarlık şampanya şişeleriyle doluydu. Brooks dolapları karıştırıyordu. Bir paket markasız kraker ve üzerinde hala floresan turuncu indirim etiketi bulunan bir kutu puro çıkardı ve Cole'a sırtıttı.

"Sanırım kız arkadaşını hafife aldın," dedi gülerek.

Cole, buzdolabından New Jersey'nin en iyi taklit yengeç eti içeren büyük bir kabı çıkardı ve sırtıttı. "Öyle diyebilirim."

"Et"i buzdolabına geri koydu, yatak odalarından birine girdi ve telefonunu çıkardı. İkinci çalınıştta telefonu açtı.

"Alo?"

Sadece sesini duymak bile kanının daha hızlı akmasına neden oldu. Bu kadında ne vardı?

"Kiersten, otele vardık. Ya da... burası her neyse."

"Harika! Bulduğuna sevindim. Yol tarifi yeterince açık olmamış olabilir diye korkmuştum."

"Oh, yeterince açıktı."

"İyi. Her şey hazır olmalı. Resepsiyona ayrıntılı talimatlar bıraktım."

"Gerekli her şey burada gibi görünüyor, resepsiyondaki yardımcıları düşünürsek, bu küçük bir mucize sayılır."

"Harika. İtiraf etmeliyim ki, tüm detayları doğru anlamayacaklarından biraz endişelenmişim."

"Oh, eminim tam istediğın gibi yapmışlardır." O,

O, kadının odayı kasten tahtakurusu ile doldurmalarını ya da en azından yatakları mümkün olduğunca lekeli çarşafarla yapmalarını da istemiş olsaydı şaşırmazdı.

Yatak örtüsüne bir göz attı ve bir adım geri attı. En kötüsünü istemiş olmasını içtenlikle umuyordu, çünkü eğer en iyisi buysa... titremesini bastırdı. "Kesinlikle... her zamanki yerlerimizden farklı."

"Sen öyle istediğini söylemiştin. Normalde gitmeyeceğin bir yer. Yeni bir şey. Çok sessiz veya uzak bir yer istemeyeceğini düşünmüştüm. Ama bu kadar sınırlı seçenek varken ve senin engin tecrübene bakınca, biraz yaratıcı olmak zorunda kaldım."

Dudakları seğirdi. Evet, onu kesinlikle hafife almıştı. "Yaratıcılık konusunda tam puan aldın."

"Teşekkürler."

"Hangi odadasın?" "Orada kalmıyorum."

Gülümsemesi kesildi. "Değil misin?"

Kadın güldü. "Siz erkekler benden çok daha maceracı. Ben sıradan, eski yerlerden memnunum."

"Nerede kalıyorsun?" Gülmekle onu boğmak arasında kaldı.

"Bulduğum lüks bir küçük pansiyonda. Burası inanılmaz güzel. İyi bakınca ne kadar gizli hazineler bulabileceğine inanamıyorum."

Tamam, onun bir numara yapacağını tahmin etmişti, ama kendisi lüks içinde yaşarken onları boktan bir yere mi yerleştirmişti? Onu kovması mı, yoksa cesaretinden dolayı zam mı vermesi gerektiğini bilemedi.

"Manzara inanılmaz. Oh..."

"Kiersten?"

"Üzgünüm, Bay Harrington, kapatmam gerek. Masözüm geldi. İyi eğlenceler!"

O, başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Bir dakika boyunca ağzı açık bir şekilde telefona baktı. Sonra, onu geri aramak için parmağını kaldırdığı anda, telefonu elinde titredi. Kiersten'dan bir mesaj gelmişti.

Yakaladım! Önünde bir limuzin bekliyor olmalı, seni birkaç blok ötedeki helikopterin beklediği yere götürecektir. Oradan seni gerçek varış noktana götürecektir. Orada buluşuruz.

Cole rahat bir nefes aldı ve dışarı çıkıp arkadaşlarına iyi haberi verdi.

Bir mesaj gönderdi.

Bunu duymak çok güzel. Beni endişelendirdin.

O da bir gülen yüz gönderdi. Bu ilk kez oluyordu. Ardından şöyle yazdı:

Merak etme. Sana en temiz konaklama yerini bulmak için çok uğraştım. Alıştığından biraz daha sade ama gerçekten çok güzel bir yer. Uçuşu da doktorla görüştüm. Helikopter, Bay Lachlan'ın kulağını rahatsız edecek kadar yükseğe çıkmayacak.

Bu, tanıdığı ve takdir ettiği verimli asistanına daha çok benziyordu. Yine de, birkaç ayrıntı daha verse daha iyi olurdu. Mesajla cevap verdi:

Bu yer tam olarak nerede?

Bir an bekledi. Sonra birkaç saniye daha. Cevap gelmedi.

Topuklarını döndü ve odadan çıkıp çocuklara gideceklerini söylemek için yürüdü. Asistanına yetiştiğinde ona söyleyecek birkaç sözü vardı.

On sekizinci bölüm

Helikopter yere indi ve Kiersten'in midesi endişe ve heyecanla kıvranmaya başladı. Bu çocuklar için harika bir hafta sonu planlamıştı. Onların isyan etmeleri ne kadar sürecekti diye başka bir bahis açmış olmayı diledi.

Helikopterin kapısı açıldı ve çok şaşkın dört milyarder dışarı çıktı ve az önce bırakıldıkları, küçük tepelerle çevrili güzel çiftlik arazisine bakındılar. Yardımcı pilot hızla çantalarını indirdi ve helikoptere geri bindi. Helikopter, inişinden üç dakikadan az bir süre sonra tekrar havalandı. Cole'un bakışları Kiersten'inkilerle buluştu ve sabitlendi. Cole yürüdü ve Kiersten derin bir nefes aldı. Gösteri zamanı.

"Yolculuğunuz nasıl geçti? Umarım rahattınız," dedi, sanki teknoloji dünyasının ustalarından biri, eğlenceli bir tatil için Amish bölgesine bırakılmış gibi davranarak.

"Kiersten. Burası neresi?" dedi, gri gözleri erimiş çelik gibi onun gözlerine dikildi.

"Burada diline dikkat etsen iyi olur," dedi. "Ev sahiplerin hoşuna gitmez."

"Ne ev sahipleri?" Alnındaki kırışıklık derinleşti. Eğer bunu daha fazla uzatırsa, sinirlendiğinde ortaya çıkan damar muhtemelen patlayacaktı.

"İçeri girelim, sana etrafı gezdireyim."

Gitmek için dönmeye çalıştı ama Cole kolunu yakaladı ve kendine çekti. Sessizce konuşabilmek için eğildi ve kız ona sarılma isteğine direnmek zorunda kaldı. O öpücükten beri geceleri onunla ilgili rüyalar görüyordu. Çok gerçekçi, *erotik* rüyalar. Her sabah dudakları karıncalanarak, külotları ıslak ve her zerresi onun dokunuşunu arzulayarak uyandığı rüyalar. Bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu. Hiçbir neden olmasa bile, kendi akıl sağlığı için.

"Kiersten," dedi adam tekrar, onu daha da kendine çekerek, göğsüne yaslanana kadar. Onun hissetmemesi için dua ettiği ince bir titreme vücudunu sardı. "Açıkla. Hemen."

Ona baktı. "Farklı bir şey istediğini söylemiştin. Ben de seni farklı buldum. Şimdi, seni gerçekten yerleştirmeliyiz."

O başka bir şey söyleyemeden, bir Amish ailesini taşıyan at arabası kulübenin önünden geçerek yokuş aşağı indi. Cole sessizce arabayı izledi, sonra ona dönüp gözlerini kocaman açtı.

"Kiersten..."

Onun elinden kurtulup kulübeye doğru yöneldi. Chris, Harrison ve Brooks da aynı şekilde şaşkın bir şekilde çevrelerine bakıyorlardı. Izzy ve Cass, onların Amish bölgesinin tam ortasında olduklarını fark ettikleri andaki yüz ifadelerini görebilselerdi, Izzy parasının büyük bir kısmını seve seve öderdi.

Adamlar onu kulübeye kadar takip ettiler ve etraflarına bakarken oluşan sessizlik paha biçilemezdi.

"Burası oturma odası, mutfak da şurada," dedi, sol taraftaki odayı işaret ederek. "Banyo ve yatak odaları koridorun sonunda..."

"Durun, pardon," dedi Brooks, okulda bir çocuk gibi elini kaldırarak. "Banyo mu dediniz? Tekil mi?"

Kiersten gülümsememek için dudağını ısırды. "Evet. Sadece bir tane var. Ama akan su var."

Dört adam da ağız hafif açık bir şekilde ona baktı.

"Su olup olmadığı konusunda şüphe mi vardı?" diye sordu Harrison.

"Burası gerçek bir Amish çiftliği. Bu civarda kiralık yer pek yok, bu hafta sonu boş bir yer bulduğumuz için şanslıyız. Amaç, otantik bir deneyim yaşamak. Su tesisatı olmasını isteyebilirsiniz diye düşündüm, ama isterseniz dış tuvaleti de kullanabilirsiniz. Ancak... elektrik yok."

Dört adam birden itiraz etti. Kiersten, gülümsememek için elini ağzına kapattı. Bunun hoş karşılanmayacağını biliyordu. Aslında, elektrik olan başka bir kiralık kulübe daha vardı. Ama bunun neresi eğlenceli olacaktı ki?

"Beyler," dedi, dikkatlerini çekmek için sesini yükselterek. Onlar sızlanmayı bırakıp ona baktıklarında, devam etti. "Hepiniz farklı bir şey, yeni bir deneyim istediniz. Eh, istediğinizi aldınız."

Bunun alıştığınız şımartılma düzeyinde olmayabileceğini biliyorum, ama ormanda bir çadırda değilsiniz. Suyu akan, binlerce dolarlık yorganlarla kaplı rahat yatakları olan konforlu bir kulübede kalıyorsunuz. Bence hayatta kalabilirsiniz."

Onlar ona şaşkınlık, sürpriz, belki biraz eğlence ve onun azarlamasından sonra biraz cesaretleterek çeşitli ifadelerle baktılar. Mükemmel. Şımarık prenslerin biraz değişiklik olsun diye kendileri için bir şeyler yapma zamanı. Bu onlara iyi gelecektir.

"Şimdi," dedi, tekrar sözlerini kesmeyeceklerinden emin olmak için hepsine sırayla bakarak. "Sadece iki yatak odası var, her birinde iki yatak. Tekrar ediyorum," diye protestoları önlemek için elini kaldırarak, "hayatta kalacaksınız. Söz veriyorum. Çiftliğin sahibi aile bugün ve yarın size yemek getirecek. Pazar günü getirmeyecek. Pazar sabahı saat on birde helikopter sizi almaya gelecek, bu yüzden gitmeden önce bir şeyler yemek isterseniz, kümesden yumurta alabilirsiniz, ayrıca ekmek, meyve, sebze ve biraz da pişmiş yiyecek kalacak, onları da yiyebilirsiniz."

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Cole, onu rahatsız edecek kadar yoğun bir bakışla ona bakarak sordu.

Şimdi eğlenceli kısım geliyordu. Ya da belki tehlikeli. Cole'un ona bakışlarından, her iki şekilde de sonuçlanabilirdi.

"Oyun için ihtiyacınız olan her şey oturma odasında hazır. Amishler kumar oynamayı onaylamazlar elbette, ama burada tamamen mahremiyetiniz var. Köyde sarhoş olup ortalığı birbirine katmadığınız sürece, sorun çıkmayacağına eminim."

"Ve?" dedi Cole.

"Şey, evet, dediğim gibi, burası gerçek bir çiftlik." Cole kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

Sırtını düzeltti. Burayı, sunduğu tüm harika fırsatlar için özellikle seçmişti. Onu kesinlikle kovdurması gereken fırsatlar. Cole, annesini ona yıkararak oyununu bir adım öteye taşımıştı, ama şansına, Harry muhteşem bir kadın olduğu ortaya çıkınca bu plan geri tepti. Öyleyse o da bir adım öteye taşınmalıydı. Bu eğlenceli kısım olmalıydı. Ancak Cole'un ona dik dik bakmasıyla bunu hatırlamak biraz zordu.

Omuzlarını dikleştirdi. Artık atılma zamanıydı. "Ben baktığımda evler kiralık değildi, çünkü sahipleri

yeni bir okul binası inşa etmekle meşgullerdi. Ama burası çok mükemmel olur diye düşündüm... bilirsiniz, daha önce yaşamadığınız türden bir macera... bu yüzden kulübenin normal fiyatının iki katını istedim ve hepinizin binanın inşasına yardım etmenizi teklif ettim."

Çenelerinin yere düştüğünü duyduğundan emindi. "Sadece birkaç saat sürer," dedi, "ve sonra hafta sonunun geri kalanı sizin. Ama..."

"Daha mı var?" diye sordu Brooks.

Kiersten, dehşet ve eğlence karışımı ifadelerle duran diğer üç adama gizlice bir bakış attı. Eğlence Cole'a yönelik gibi görünüyordu.

"Önemli bir şey değil, ama misafirler genellikle otantik bir deneyim yaşamak için buraya gelirler, bu yüzden ev işlerinde yardım etmeleri teşvik edilir."

"Ev işleri mi?" Harrison, yumuşak ve şık İngiliz aksanıyla, muhtemelen hayatında hiç ev işi yapmadığını vurgulayarak sordu.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Yani, tuvaletleri fırçalamak gibi bir şey yapmayacaksınız. Sadece... çiftlikte yardım etmek. İnekleri sağlamak, domuzları beslemek, o tür şeyler."

Cole ona doğru bir adım attı. O bir adım geri çekildi. "Senin için eğlenceli olabileceğini düşündüm. Yeni bir hayat deneyimi kazanırsın. Oyunlar arasında dışarı çıkıp temiz hava alırsın. Doğa ile iç içe olursun. Köklerine dönersin. Yeni bir kültür öğrenirsin."

"Bitirdin mi?" diye sordu Cole.

"Evet?" Sesi çıkarken neredeyse cıvıladı.

"Çocuklar, asistanımla biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi Cole, gözlerini ondan ayırmadan.

"Nereye gidelim?" Chris, küçük alanı gözden geçirerek sordu.

"Umurumda değil. Süt sağılacak bir inek bulun." Cole tekrar ona doğru adım attı ve o geri çekildi. Duvara yapıştı.

"Hadi bahçeye bakalım," dedi Brooks, diğer adamları dışarı çıkarmak için kapıyı açarak. "Onu öldürme," dedi Cole'un omzuna vurarak. "Muhtemelen pisliği temizletirler."

Kiersten'in ağzı açık kaldı, ama Brooks ona göz kırptı ve dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

"Bravo," dedi Cole, aralarındaki mesafeyi kapatarak. "Seni kesinlikle hafife almışım."

Kiersten, masum bir ifade takınmaya çalıştı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Oh, evet, biliyorsun. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Ne yaptığını tam olarak bilmeden hiçbir şey yapmazsın ve üstlendiğin her görevi mükemmel bir şekilde yerine getirirsin."

"Vay canına. Beni bu kadar takdir ettiğini bilmiyordum." "Eğer takdir etmeseydim, seni çoktan kovmuştum."

Şu anda kovulmak için ne yapması gerektiğini gerçekten sormak istiyordu, ama ona söylemeyeceği belliydi. Bu bir savaştı. Düşmanına stratejinin planlarını vermezsin.

"Bana pek seçenek sunmadın, ama yine de istediğin her şeyi verdim."

Kollarını kaldırarak onu kuşattı. "Öyle mi?" Bir adım yaklaşınca, nefesini tuttu. "Peki nerede kalacaksın? Sadece iki yatak odası olduğunu söylemiştin. Her birinde iki yatak var. Kanepede mi yatacaksın?"

"Hayır. Yolun aşağısındaki bir pansiyonda."

Cole kaşlarını çatı. "Olmaz. Senin benimle kalmanı istedim."

Ciğerlerini çalıştırmaya çalışarak zorlukla yuttu. Cole her zamanki gibi heybetliydi. Dünyanın kralı gibi davranan Cole, tüm gücüyle eziciydi. "Beni yanında istediğini söylemiştin. Önemli işler için burada olacağım, sadece birkaç dakika uzaklıkta. Tüm hafta sonu etrafımda dolanmamı istemezsin herhalde."

"İstemiyor muyum?"

Başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi ve dudaklarının ne kadar yakın olduğunu fark etti. Dudaklarının dudaklarında hareket ettiğini hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ onun dokunuşuyla vücudunu saran elektriksel titreşimi arzuluyordu. Bu sinir bozucu adamın, tek bir bakışıyla onu titreyip nefes nefese, arzuyla dolu bir yığın haline getirme gücüne sahip olması, başına gelen en sinir bozucu şeydi.

O daha da yaklaştı. Kız geri çekilmedi. Çekilmeliydi. Onu kendinden uzaklaştırmalı ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmalıydı. Ama yapmadı. Lanet olası kulübe yanıyor olsa bile vücudunu kıpırdatamazdı.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu sanıyordum," dedi, sesi boğazında düğümlenerek.

"Sen söz konusu olduğunda, kuralları umursamıyorum."

Dudakları dudaklarına değdi ve nefes almayı unuttu. Yanağını avuçladı, ağzı tekrar ağzının üzerine geldi. Beyninin onu çekmesini söyledi. Vücudu ise susmasını söyledi. Parmak uçlarına yükseldi ve öpücüğü derinleştirdi

, tamamen aptalca davrandığının ve hiç umursamadığının farkındaydı. Sonra umursardı. Şu anda, yutulmak istiyordu.

Hemen yanlarındaki pencereye gelen bir vuruş, Kiersten'ı nefes nefese geri çekilmeye zorladı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Cole ise her zamanki gibi soğukkanlıydı. Eli hala yüzünü okşarken, sadece başını pencereye doğru çevirdi. Brooks orada durmuş, onlara gülümsüyordu. Kiersten'ın yanakları yandı. Brooks kapıdan girerken Cole'dan uzaklaştı.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Brooks, gülümsemesi genişleyerek. "Ne istiyorsun?" diye sordu Cole.

Brooks'un gülümsemesi biraz soldu. "Burada birkaç araba var ve şapkalı nazık bir adam bizi okula götüreceğini söyledi."

"Onlara gitmeyeceğimizi söyle."

"Hayır, dur. Bunu yapamazsın," dedi Kiersten. Cole ona kaşlarını çatı. "Neden?"

Gözlerini devirmekten kendini alıkoydu. Gerçekten, o adama daha sık hayır denmesi gerekiyordu. "Çünkü tüm hikaye basına sızmış durumda."

"Ne?" Bu sefer sesinde alaycılık yoktu. "Neden?"

"Birincisi, çünkü ücretsiz basını çok seven sensin. Ama asıl nedeni, tüm dünya izliyorsa kaçamayacağını bilmemdi."

Brooks güldü. "Seni yakaladı."

Cole ona sert bir bakış attı ve Brooks omuz silkti. "Evet, haklı."

"Zevkli olacak," dedi Kiersten. "Sadece Amish'lerin fotoğraflarını çekmeyeceğini ve basmayacağını belirten bir sözleşme imzalamış bir muhabir davet ettim. Sadece siz çocuklar ve bina olacak. Haber yayınlanmadan önce tam onay alacağız, böylece saygılı olacağından emin olabilirim. Ev sahiplerimizi istismar etmek gibi bir niyetim yok."

Harrison kapıdan başını uzattı, yüzü tiksinti ve şaşkınlıkla buruşmuştu. "Az önce at pisliğine bastım."

Kiersten dudaklarını ısırdı. "Odalarınızda her biriniz için giysi var. İş botları da dahil. Hemen giymenizi öneririm."

Cole ona bir bakış daha attı. "Bu iş bitmedi. Seninle konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Eminim," dedi Brooks burun kıvrarak.

Kiersten ve Cole ona aynı anda sert bir bakış attılar ve o gülmekten kendini zor tuttu. "Ben... gidip üstümü değiştireyim."

Kaçmak Kiersten'e de iyi bir fikir gibi geldi. "Dışarıda bekleyeceğim," dedi ve Cole onu durduramadan kapıdan dışarı fırladı, kafasında daha fazla

"konuşma" vaadi kafasında yankılanıyordu.

Az önce olanlardan sonra, onunla yalnız kalmak gerçekten kaçınması gereken bir şeydi. Ne yapması gerekiyordu? Onun efsanevi poker tatili için onu Amish bölgesinin ortasına bırakmıştı ve o da onu kovmak yerine onu öpmüştü? Bunun çok kolay olacağını düşünmüştü, ama ne kadar kötü davranırsa, onu kızdırmaya çalışırsa, aralarındaki ilişki o kadar kızışıyordu.

Neyse, onun önünde zorlu bir gün vardı ve o, onun sabah çok erken kalkmasını sağlamıştı.

Yarın sabah nasıl hissedeceğini göreceğiz, diye düşündü, yüzünde giderek büyüyen bir gülümsemeyle. Elbette Cole Harrington'ın da sınırları vardı ve o bu sınırları test etmek üzereydi.

On Dokuzuncu Bölüm

Cole yuvarlandı ve penceresinin dışında öten horoza bakarak ona dik dik bakmaya çalıştı. Hayatında hiç bu kadar ağrımamıştı.

Her zaman atletik biriydi. Lisede futbol ve Amerikan futbolu oynamıştı. Düzenli olarak spor salonuna giderdi. Aslında, o çekici eline aldığı ana kadar, formda olduğunu düşünmüştü. Sonra çekiciyle çalışmış, kereste taşımış, testereyle kesmiş, duvar örmüş ve çatı yapımında da beceriksizce denemiş.

Kır evine vardıklarında o kadar yorgun düşmüşlerdi ki, mum ışığında yedikleri akşam yemeğinde uyuyakalmışlardı. Poker oynamayı bile konuşmamışlardı. Duş alıp hemen yatağa düşmüştü. Ve şimdi, şafak sökmeden önce penceresinin dışında cılız bir tavuk öterdi. Avcılığa hiç ilgi duymamıştı, ama bir av tüfeği, hatta bir yay ve ok bile olsaydı, onu seve seve akşam yemeği yapardı.

Yana döndü ve telefonunu aldı, Kiersten'ı çağırıp onu kovmasını isteyecekti. Madem uyanmak ve acı çekmek zorundaydı, bu acıyı paylaşmamak için bir neden görmüyordu, sonuçta tüm bunların sorumlusu oydu. Ama telefonu şarjı bitmişti. Kulübede elektrik yoktu, bu yüzden şarj edemiyordu.

Kolunu başının üzerine attı ve inledi.

Horoz, o kadar uzun süre susmuştu ki, neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereyken, ön kapının çalınmasıyla tekrar uyandı. Kapıyı duymazdan geldi. Kim olursa olsun, defolup gitmesini istedi.

Gitmek yerine kapı açıldı ve Kiersten'ın sesi girişten ona ulaştı. "Günaydın!"

"Cole," diye homurdandı Brooks. "Alınma ama asistanını öldüreceğim."

Cole burnunu çekti. "Cesedi gömmene yardım ederim."

Kiersten yatak odasına başını uzattı. "Günaydın çocuklar. Erken olduğunu biliyorum, ama kahvaltı istiyorsanız yumurtaları toplamalı ve hayvanlara yardım etmeliyiz."

"Kiersten," dedi Cole, "Bunu mümkün olan en profesyonel şekilde söylüyorum. Ama buradan çıkmazsan, seni dizimin üstüne yatırıp neşeni kaçıracam."

"Ben onu tutarım," diye Brooks battaniyenin altından seslendi.

Kiersten güldü. "Hadi ama çocuklar. O kadar da kötü değil. Kahve var."

Bu, onu yataktan kaldıracabilecek dünyadaki tek kelimelerdi. Tabii, bir de "*Çıplakım, gel beni al*" olabilir. Ama bu ihtimal çok düşük olduğu için kahveyle yetinmek zorundaydı.

İçini çekip kendini yataktan kaldırdı ve bol bir eşofman altı giydi.

"Yapma," dedi Brooks. "Bu bir tuzak."

Cole sadece homurdandı. "Sence vazgeçer mi?"

Brooks yine inledi. "Hayır. O kadın acımasızdır." Yüzünü başka tarafa çevirip yorganı kulaklarına kadar çekti. "Hepimize bir iyilik yap ve o neşeli el bombasının üzerine atla, tamam mı?"

Cole ayağa kalktı, gerindi ve Brooks'un yatağının altına uzanarak arkadaşını yere attı. Sonra kapıdan çıktı, Brooks'un küfürleri kulaklarında yankılanıyordu.

Mutfığa girdi ve aniden durdu. Kiersten pencerenin önünde duruyordu, arkasında mum ışığının yumuşak parıltısı ve sabahın ilk ışıkları yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Kalbi göğsünde neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyordu. Hayatında hiç bu kadar nefes kesici güzellikte birini görmemişti. Bir an için, koşulların farklı olmasını diledi. Ama güven sorunları olduğunu çok iyi biliyordu ve Kiersten'la bu iki kat daha zordu. Onun kendisinden nefret ettiğini hiç gizlemiyordu. Son birkaç haftayı sırf eğlenmek için onu kasten işkence ederek geçirmişti. Ondan hoşlanıyordu, elbette. Bunu saklayamıyordu, saklamak istediği de şüphe yoktu. Ama bu sadece seksti. Nefret ettiğin birini isteyebilirdin. Aşk mı? O tamamen başka bir şeydi.

Dönüp onun orada durduğunu fark etti ve ona attığı gülümseme onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertirdi. Hayatının geri kalanında her sabah o gülümsemeyi görebilseydi, mutlu bir adam olarak yaşar ve ölürdü.

Kendine zihinsel olarak bir tekme attı. O, birçok nedenden dolayı yasak bölgeydi. Çalışan. Muhtemelen yakında eski bir çalışan, muhtemelen

memnunsuz. Sosyal eşitsizlik. Snob ve tamamen iğrenç, kabul ediyordu. Ama durum böyleydi. Parası olan biri, sadece para için onu kazıklaması çok daha az olasıydı. Ve kişisel düzeyde ona karşı en iyi ihtimalle ılık olan duyguları gibi küçük bir ayrıntı. Bu ayrıntıyı görmezden gelmek zordu.

Ama o gülümseme. Nefret ettiği birine böyle gülümser miydi? Kafasını salladı. Bu oyunu bütün gün oynayabilirdi, ama bu sefer kazanacağından emin değildi. Öndeymiş gibi davranabildiği sürece durması daha iyiydi.

Ona, hala içilebilecek kadar sıcak ama hızlıca içebileceği kadar soğumuş, ağzına kadar dolu bir fincan kahve uzattı. Anlaşılan, bu sabah zaman kaybetmek istemiyordu.

"Diğerleri geliyor mu?" diye sordu.

Chris ve Harrison'a göz attı, ikisi de derin uykundaydı. Brooks ise yerde battaniyelerin altında horluyordu.

Mutfağa gidip bir tencere ve büyük bir tahta kaşık aldı. "Kulaklarınızı tıkayın," dedi, onları kötü bir gülümsemeyle kaldırarak.

O güldü. "Oh lütfen, bırak ben yapayım."

Ona tencereyi ve kaşığı uzattı ve parmaklarını kulaklarına tıkadı. Cole sırtıttı ve vurmaya başladı. Hayatında hiç bu kadar hızlı hareket eden adamlar görmemişti.

"Bunu el altında bulundurmam gerekebilir," dedi, tencereyi ona geri verirken.

Kadın güldü ve herkese kahve ikram edip dışarı çıkmalarını sağladı. Chris ve Harrison, evin sahiplerinin sevimli çocuklarının önderliğinde yumurta toplamaya başladı. Brooks, Cole'un gerçekten bilmek istemediği bir şey yapmak için ortadan kayboldu. Cole onu son gördüğünde, Brooks bir ineğin işini bitirmiş, dolu memeleri yüzüne sallanırken oturuyordu.

Cole domuz ahırına götürülmüştü. Elindeki yemleri bekleyen, çamurlu, kıvrımlı pembe et yığını görmezden gelerek çiftliği gözden geçirdi. Kabul etmek zorundaydı, manzara inanılmazdı. Kız kardeşinin seveceği türden bir yerdi. Piper her zaman açık havada en mutlu olurdu. Yürüyüş, kamp, tekne gezintisi... Temiz hava varsa, o da orada olmak isterdi. Yükselen güneşi yansıtan çiftliğin göletinin yemyeşil, dalgalı tepeleri ve pırıl pırıl sularına bakarak, kız kardeşinin bir daha bu kadar güzel bir şeyi göremeyeceğini düşününce boğazına düğümlenen yumruyu yuttu.

Ama kızının adını verdiği proje ona biraz teselli veriyordu. Onun mirasını inşa etmek için bulabileceği en güzel araziye bulmuştu.

ona fırsat verilseydi seçeceği bir yerdi. Ona yardım edememişti, ama belki onun adına başkalarına yardım edebilirdi.

"Bay Harrington?"

Başını kaldırdı. Kiersten yakındaki bir çitin üzerine oturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "İyi misin?"

Kız kardeşinin anılarını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak domuz ahırına doğru başını salladı. "Kahvaltıyı ne kadar çok istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Kız güldü, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak onu cesaretlendirdi. Teorik olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Yemliklere yemi koy, domuzlar yemleri yer. Domuzların yoluna çıkma. Ayrıca, çiftçinin gösterdiği bölgenin etrafına biraz yem serpmesi gerekiyordu, böylece domuzlar yemi yerken etrafı kazayabilirdi. Kolay görünüyordu.

Bir kova yem aldı ve çitin üzerine eğilerek yemi yalaklara akıtmaya başladı. O kadar da zor değildi. İkinci kovayı da aldı; içinde ekmek kabukları, sebze kabukları ve benzeri artıklardan oluşan yem vardı. O kovayı da boşaltmak için eğildi. Ancak yemin kokusunu alan domuzlar yalaklara doğru koşmaya başladılar ve koşarken çitin her yerine çarpıyorlardı. Koca bir dişi domuz ona doğru hücum etti ve elindeki kovayı düşürdü. Kova yalakın arkasına düştü.

Kiersten çitten atladı ve aceleyle yanına koştu. "Onu almalısın. Onu almak için birbirlerini ezip geçecekler."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi, dizlerinin üzerine çökmüş, çitin arasından uzanarak.

Kova sıkışmıştı, ama biraz daha aşağı kayarsa - ahırın etrafındaki zemin ıslak ve çamurlu olduğu için kolay bir iş değildi - kolunu çit direğinin etrafına dolayabilir ve sapını tutabilirdi. Kovayı tuttuğunda, çitin çıtalarını tek tek geçerek kovayı kendine doğru uzattı, çitin üstünden uzanıp sapını tutabilecek kadar yükseğe çıkıncaya kadar bu işlemi tekrarladı.

"Bay Harrington," diye seslendi Kiersten.

Çitin üzerine tırmandı ve tekrar eğilip kovayı boşalttı. "Aldım."

"Hayır, Bay Harrington!" dedi kız daha ısrarla. Tam o sırada büyük dişi domuz çitin üzerine atladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Kalan çamuru, eşit olarak dağıtıp dağıtmadığını umursamadan döktü, ama kız neredeyse üzerine gelmişti. Kız çitlere çarptığı anda geriye atladı ve

sağ sırtının üzerine, çamur birikintisinin tam ortasına düştü.

Bir an orada yatarak, Kiersten savaş açmaya karar vermeden önceki sabahın huzurlu sükunetini ve hayatının huzurunu düşündü. Alt bölgelerine sızan çamurla, bu savaşı onun kazandığını kabul etmek zorundaydı. Touché.

Ve şeytan da konuşurken... Kiersten'in yüzü onun üzerinde belirdi, endişeli maskesi eğlenceden biraz daha fazlasını yansıtıyordu.

"Aşağıda iyi misin?"

Gözlerini kırttı. "Daha iyi olmuştum."

"Yardım ister misin?" Elini uzattı.

Ne kadar da güvenen bir ruh. "Tabii." Elini uzattı, elini tuttu ve onu çamurun içine çekti.

Kız çığlık attı ve kaçmaya çalıştı, ama sadece daha da kaydı. O güldü, onu belinden tutup geri çekti.

Kız ona geri döndü... elinde bir avuç çamurla, onu yüzüne öylesine sürdü. "Çok daha iyi," dedi, başını eğip ona baktı. "Artık sol taraf da sağ tarafla aynı."

"Ve sen hiç uymuyorsun."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedi, ellerini gülerek açarak.

Kollarını onun beline doladı ve yuvarlandı, kız da onun kadar çamurlanana kadar kendini onun üzerine sürttü ve ikisi de kahkahalardan nefes alamaz hale geldi. Bir an durdular, aynı anda kendilerini içinde buldukları ilginç pozisyonun farkına varmış gibiydiler. Cole çamurun içinde oturuyordu, Kiersten onun üzerine çömelmiş, ellerini göğsüne dayamış, Cole ise hala onun belini tutuyordu. Onun sıcak maun rengi gözlerine baktı, çamurun içinden bile hala magnolia parfümünün hafif kokusu geliyordu.

Kiersten ondan uzaklaşmadı, tek kelime etmedi. Sadece kucağında oturup, ciğerlerini hava ile doldurarak, onun onu izlediği gibi onu izledi.

O, Kiersten'in onu istediği zaman durdurabilmesi için yavaşça öne eğildi. Kiersten'in elleri, Cole'un gömleğini sıkıca tuttu, onu öne çekmedi ama durdurmadı da. Cole, kollarındaki kadına o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar kimsenin yaklaştığını duymadı.

Soğuk su dolu kova yüzlerine çarptı. Kiersten geriye doğru savruldu, sanki arı sürüsü varmış gibi kovmaya çalıştı, ama elbette bunun bir faydası olmadı. Cole öksürdü ve boğuldu. Sonra onlara bakan üç adamı öfkeyle baktı.

Konuşmadan önce Brooks bir parmağını kaldırdı, ifadesi

Cole'u herhangi bir el hareketinden daha fazla sessizliğe boğdu.

Kiersten yüzünden damlayan su damlaları arasında gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı. "Ne oldu sana?"

Brooks, sırsıklam saçlarının altından ona baktı. Gümleği de kot pantolonuna kadar uzanan izlerle sırsıklam olmuştı. "Üzerime işedi," dedi.

Kiersten'in eli Cole'un gümleğini tekrar sıktı. Cole ona baktı ve onun ifadesinden, gümlemek için kendini zor tuttuğunu anladı. O hissi çok iyi bilirdi.

Harrison bandajla sarılmış elini kaldırdı. "Gagalandı."

Bu sefer Kiersten dudaklarını ısırđı. Sonunda "Ah, zavallı şey. En azından yumurtaları aldın mı?" diyebildi.

Harrison'ın yüzü gururlu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Aldım. Altı tane." "Harika," dedi Kiersten , kendini daha sağlam bir yere iterek Cole ve dikkatlice daha sağlam bir zemine gelene kadar dikkatlice manevra yaptı. "Ya sen?" diye sordu Christopher'a, ki o bir yavru keçi tutuyor ve sanki bir akıl hastanesinden kaçmışlar gibi hepsine bakıyordu.

Omuz silkti. "Harika iş çıkardım. Sekiz yumurta ve bu ufaklık buldum." Bebeği havaya kaldırdı, bebek ona meledi. Bebeği yere indirdi ve Brooks'a baktı. "Gagalamadılar. Belki huysuz olanlar sana denk gelmiştir."

Harrison'ın gözleri kısıldı. "Şanslıyım."

"İzninizle," dedi Brooks, kovanını bırakarak. "Ben gidip duş alacağım."

Kiersten'in bakışları Cole'a döndü, gözleri şimdi göğsüne yapışmış tişörtün üzerinde dolaşıyordu, gözlerinde daha önce sadece bir anlık gördüğü bir sıcaklık vardı. İlginç. Hızla başka yere baktı.

"Kahvaltayı hazırlayayım." Kulübeye geri döndü, kapının yanındaki yağmur variline uğrayarak önce en kötü kısmını temizledi.

Cole'un biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Son zamanlarda Kiersten'la çok fazla vakit geçiriyorlardı. Onu bırakmaya ikna etmesi gerekirken, onu yatağa atmaya çalışıyordu. Beyninin vücudunun geri kalanından farklı planları vardı galiba. Beyninin bu işi kontrol altına alması gerekiyordu. Kiersten tek gecelik bir kız değildi.

Onunla bir ilişki felaket olurdu. Ona güvenip güvenemeyeceğini asla bilemezdi. Eğer o, çılgın bir intikam planı için onunla birlikteyse, maaş gününü bekleyene kadar elinden geldiğince dayanıyorsa. Ya da

gerçekten onu önemsiyor muydu? Onun çılgın bir intikam planının parçası olarak çalışan olması, normalde kontrol edebileceğinden çok daha fazla güven sorunları yaratıyordu.

Kendine gelmesi
gerekiyordu. Soğuk bir
duşla.

Çünkü onun kaygan vücudunun üzerinde kıvrılmasının verdiği his, uzun süre unutamayacağı bir histi.

Yirminci Bölüm

Kiersten musluğu kapatarak odasındaki dev pençeli küvete akan sıcak suyu kesti. Yatıştırıcı aromaterapi yağları ve yumuşak müzik odayı doldurdu, sudaki tuzlar hoş bir şekilde köpürerek onu bekliyordu. Üzerindeki kiri temizlemek için hızlı bir duş almıştı. Banyoyu severdi ama kendi pisliği içinde kaynamayı hiç sevmezdi. Banyo temizlenmekten çok rahatlamak içindi.

Saç tokası almak için yatak odasına gitti ve incelediği kağıtları aldı. Avukatları, paralarını talep edip milyonları bekleyen hesaplara aktarabilmeleri için gerekli tüm belgeleri göndermişti. Bu gerçek dışıydı. Gerçeküstüydü. Hayatının geri kalanında her gece böyle bir yerde kalabilirdi. Hatta, bunun gibi bir düzine ev satın alıp sonsuza kadar yaşayabilirdi. Önünde açılan imkânlar, zihnini henüz sindiremediği küçük çıtır çıtır parçacıklara dönüştürdü. Ve hepsi sadece bir hafta uzaktaydı.

Aklı, her zamanki gibi Cole'a kaydı. Keşke bir yerlere gizli kamera yerleştirmiş olsaydı da, Amish bölgesinin ortasına bırakıldıklarında ve poker cennetlerini gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi yakalayabilseydi. O an, paha biçilemez bir Hallmark anı olacaktı. Bunu paylaşamaması çok yazık.

Belgeleri imzaladı ve masanın üzerine koydu. Kasabaya döndüğünde Cass ve Izzy'ye imzalatacağı, sonra işler yoluna girecekti. Bu arada, biraz dinlenmeye karar verdi. Kovulmaya çalışmak stresli bir işti.

Bu arada, her şeyi bırakıp istifa edecekti. Cole'un istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak boşuna bir çabaydı. Nedense, onu kovmaya niyetli görünmüyordu.

Aralarında başka çılgın olaylar yaşanmadan yenilgiyi kabul etmeye hazırdı. Çok fazla şey belirsizleşmişti. Akli başında olduğu sürece kaçmanın zamanı gelmişti.

Bornozunu çıkarıp banyoya geri döndü ve iç çekerek suya girdi. Çocuklar için hızlıca kahvaltı hazırladıktan sonra kendi odasına geri döndü. Tabii ki yumurtaların tam Cole'un istediğı gibi olduğundan emin oldu. Portakal suyu, posasız. Tost, ekstra tereyağı. Kahve, aşırı tatlı. Her şey onun için mükemmeldi.

Onun hayatını mükemmel hale getirmek yorucuydu. Bunu hayatının geri kalanında yapacağını hayal bile edemiyordu. Neyse ki Cole acele etmemişti, böylece o banyodan çıkmadan oradan çıkabilmişti. Onu henüz tekrar görmeye hazır değildi. Ve bir kez olsun, onu arayacağından endişelenmesine gerek yoktu. Elektrik olmadığı için telefonu şarjı bitmiş olmalıydı ve yedek telefonlarından da çok uzaktaydı.

Cole'a kazanmanın zevkini tattırmak istemese de, onun onu asla kovmayacağını düşünmeye başlamıştı. Nedenini kim bilebilirdi? Belki kaybetmekten nefret ediyordu. Ya da belki de onun yaptıkları onu gerçekten rahatsız etmiyordu. Eğer öyleyse, bunu çok daha önce bilmiş olmayı diledi. Onu kızdırmak için stres yapıp zaman kaybetmezdi.

Nedeni muhtemelen önemsizdi. Önemli olan, onun tüm çabalarına rağmen, adamın onu hala kovmamış olmasıydı. Başka ne yapabileceğini gerçekten bilmiyordu. Annesini striptiz barına götürüp sarhoş etmek ve tutuklanmasına neden olmak, onu ve arkadaşlarını tam anlamıyla bir domuz ahırının ortasına bırakmak bile işe yaramamıştı, başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Kapı çalındı. Suya daha da gömüldü ve kapıyı görmezden geldi. O sudan çıkmak için kapının çalınması yetmezdi. Birkaç saniye sonra kapı tekrar çalındı. Sonra tekrar.

"Tanrım, gir artık!" diye bağırdı. Kapıyı kilitlemedi. Pennsylvania'nın ortasında, ıssız bir yerde, burası yeterince güvenli görünüyordu. Muhtemelen daha fazla havlu falan getirmek için hanın sahibi gelmişti.

İçini çekip başını geriye yasladı. Pençeli ayaklı küvetin kenarı yeterince yüksekti, kim olursa olsun çok yaklaşmadıkça hiçbir şey göremezdi.

Hiç başarısız olmazdı. Tam rahatlamak üzereyken, her zaman bir şey çıkıp bunu mahvederdi. Genellikle Cole ile ilgili bir şey. Sadece beş dakika kafasını boşaltmak, bir kez olsun kendine odaklanmak istiyordu. Bu yüzden sık sık banyo yapmazdı. Asla yeterince rahatlayamazdı

onlara pek fayda etmiyordu; zihnini tamamen kapatması gerekiyordu. Suya girer girmez uykuya dalan arkadaşları vardı. O öyle değildi. Genellikle zihninde milyonlarca düşünce dolaşırken orada uzanırdı. Ancak bugün, kendini eğlendirmeye kararlıydı.

Cole, yolun aşağısındaki Amish cennetindeydi. O gece ve sabah yaşadıklarından sonra onun orada kalacağına dair hiçbir hayali yoktu. Aslında, acil bir durum için helikopter çağırmak için bir at arabası kaçırıp telefona gitse bile şaşırmazdı. Muhtemelen beş yıldızlı bir süitte, ellerini Purell ile temizliyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

Burnundan soludu.

"Komik bir şey mi var?"

Çıglık attı, gözleri açıldı ve otururken ellerini her şeyi örtmeye çalıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, Cole'a öfkeyle bakarak.

Cole banyo kapısının çerçevesine yaslandı ve gözleri onu yiyip bitiriyordu.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum," dedi o alçakça sırtışıyla.

"Belki de ben anlamakta biraz yavaşım, o zaman sen beni aydınlat. Ama şu anda poker masasında olman gerekmiyor mu?"

"Ne? Amish Central'da kurduğun masada mı? Üzgünüm, çiftlikteki olaylardan sonra pek oyun havasında değildik. Çocuklar kahvaltılarını yapıp hemen yatağa geri döndüler."

Gözleri onu süzdü ve kız onun bakışları altında titredi. Bir adım yaklaştı ve kız kendini konuşmaya zorladı. "Yani, konaklama hoşuna gitmedi mi?"

Dudakları yarı gülümsemeye çekildi. "Buna şaşırdın mı?"

Kadın da gülümsedi. "Şey... yeni ve farklı bir şey istediğini söylemiştin. Ve senin engin tecrübene göre... telefonda da söylediğim gibi, biraz yaratıcı düşünmek zorunda kaldım. Lütfen arkanı dön."

Adam kaşlarını kaldırdı ama dediğini yaptı. Kadının bornozu yatak odasında idi ama havlular büyük ve yumuşaktı ve adam onu daha az giyinik, ya da en azından daha açık giysiler içinde görmüştü, bu onu ciddi şekilde rahatsız etmeliydi. Ne yazık ki, tek yaptığı başını döndürecek kadar hızlı bir sıcaklık dalgasını aşağıya göndermekti.

Çıktı ve havluyu olabildiğince çabuk sardı. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Adam pencereyi işaret etti ve kız onun bölgesine girerek dışarı baktı.

Ön tarafta bir at direğe bağlı durmuş, taze otları memnuniyetle kemiriyordu.

"At mı çaldın?" "Kiralık.

Cömert bir ücret

karşılığında."

"Çocukken de binicilik dersleri mi aldın?"

Kafasını salladı. "Polo. Üç yıl önce. İyi gitmedi. Ama atla aram iyiydi."

Kadın şöminenin önündeki şezlonga oturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

O yaklaşarak bacaklarına değecek kadar yaklaştı. Hafifçe hareket ederek bacaklarını ayırdı. Kız sessizce nefesini tutarak ağzını açtı, ama havluyu göğsüne sıkıca bastırarak onu içeri aldı.

Adam ellerini hafifçe kızın kollarında gezdirdi ve kız titredi.

"Neden kovulmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

Kızın bakışları erkeğin gözlerine kilitlendi. "Neden beni istifa ettirmeye bu kadar uğraşıyorsun?"

Ona yavaş, yakıcı bir gülümseme attı ve bu gülümseme, kızın vücudunda küçük ateş parçacıkları saçtı.

O da onun gibi soruyu ustaca geçiştirdi. "Çok yaratıcı olduğunu kabul etmeliyim. Normalde, biraz yaratıcılığı severim." Elleri omuzlarından boynuna doğru kaydı.

Kız başını kaldırdı, hem bakışlarını ondan ayırmamak hem de ağzına erişmesine izin vermek için. Eğer isterse, ki öyle görünüyordu. Adamın parmakları kızın saçlarına kaydı, hafifçe sıktı. Yaklaştı. Çok yakındı. Havada asılı kaldı.

Sonra durakladı. Ve iç geçirdi. Onu bıraktı ve geri çekildi, elini saçlarına geçirdi.

"Ama," dedi durduğu yerden, "belki bu biraz fazla özgünlük oldu."

Reddedilmesi canını yaktı. Öyle olmaması gerektiğini biliyordu. Akıllı davranıyordu. O, havlunun altında tamamen çıplak oturuyordu, son birkaç haftadır yaşadıkları birkaç yakın an sayesinde ıslak ve parıldıyordu. Eğer şimdi onu öpersen, bununla kalmazdı. Ve ikisi de bunun olmasını istemiyordu. Değil mi? Bu bir felaket olurdu. İş ilişkileri sona ermiş olsa bile, asla yürümezdi. İşin tampon etkisi olmadan onunla nasıl birlikte olacağını bile bilmiyordu.

Yine de, o kadar gergin ve onu arzularken, o kadar kolayca ondan uzaklaşabilmesi canını yakıyordu.

Orada, onu o kadar çok istiyordu ki, o anda spontan olarak patlayacakmış gibi gergin bir halde otururken, onun kendisinden bu kadar kolayca uzaklaşması canını yakıyordu.

"Peki ya bu? Aramızda olanlar? Bunlar da oyunun bir parçası mıydı? Benimle oynamak için başka bir yol mu?" diye sordu, onun bakışlarından kaçarak.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

O anda onun bakışlarına karşılık verdi ve ona hafif bir gülümseme attı. "Ben önce sordum."

Tamamen kaçamak bir cevap, ama işe yaradı. Geri dönüş yoktu.

Ona o kadar uzun süre baktı ki, cevap vereceğinden emin olamadı. "Hayır. Seninle sadece dalga geçmiyordum. Ama bu... her ne ise... ona göre davranmak en akıllıca hareket olmaz. Bence biz çok farklıyız. Sen kesinlikle benim genellikle çıktığım kadınlara benzemiyorsun."

O da tamamen aynı fikirdeydi, ama yine de bu sözleri duymak canını acıttı.

Ayağa kalktı ve havluyu daha sıkı tuttu. "Anlıyorum. Küçük bir macera hakkında konuşmak eğlenceli, ama sınırını çiziyorsun. Bilmek iyi oldu."

Gitmek için döndü, ama iki adım atamadan adam onun önüne geçti.

"Senin hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Aramızda olanlar hakkında? Bunu sefalet olarak mı görüyorsun?" Adam başını salladı, gözlerinde hem öfke hem de üzüntü vardı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beni ve kendini bu kadar küçümsediğin için sana bağırımalı mıyım, yoksa..."

"Ya ne?" diye sordu kız, ona dik dik bakarak.

Onun boynunun arkasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kız çok şaşırmıştı, itiraz edemedi ve dudakları birbirine değdiği anda direnmek istemedi. Bir elini kızın saçlarına doladı, diğer eliyle onu kendine doğru bastırdı ve vücuduna yapıştırdı. Kız onun içinde eridi. Onunla, kendisiyle savaşmaktan bıkmıştı. Onun ofisine girip koşu bandında ter dökerken gördüğü ilk andan beri bunu arzuluyordu. Doğru, onun kişiliği biraz engel olmuştu, ama onunki de öyle. Henüz birbirlerini öldürmemiş olmaları bir mucizeydi.

"Sen benim çıktığım kadınlar gibi değilsin," dedi, onu tekrar öperek. "Sen gerçeksin. Sen *önemlisin*. Sen benim yatıp sonra terk edebileceğim biri değilsin."

Daha derin bir öpücük için başını eğdi ve kız inleyerek, bacaklarının altından kaymaması için ona sarıldı.

Bu bir hata olabilirdi. Kesinlikle her şeyi değiştirecekti. Ama zaten her şey değişecekti. Kim bilir... Cole ile bir ilişki, onun korktuğu kadar felaket olmayabilirdi. O iyi bir adamdı. Sinir bozucu, belki kibirli, ama sonuçta iyi bir adamdı. İnsanlara bu yönünü göstermeyi sevmese de. Ondan pek bir şey saklamıyordu.

Aniden durdu ve geri çekildi. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

"Cole," dedi. Adını kullanmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Gülümsedi ve tuttuğu havluyu bıraktı.

...

Havlu ayaklarının dibine düştü ve Cole'un kalbi göğsünden çıkacak gibi attı. Lanet olsun. Hayatında hiç bu kadar güzel birini görmemişti. Ona yavaşça yaklaştı, sanki çok hızlı hareket ederse onu korkutacakmış gibi. Tam iki buçuk saniye dayandı, sonra onu tekrar kollarına aldı.

Onu kaldırıp şezlonga taşıdı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kız onun giysilerini çekmeye başladı ve Cole gömleğini yırtacak kadar ayrıldılar. Dudakları birbirine yapışık haldeyken kız onun kot pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu aşağı çekti. Eli içeri kaydı ve Cole sıçradı.

"Kiersten..."

"Şşş," dedi kız, göğsüne öpücükler yağdırarak. "Konuşma."

Konuşmak istiyordu, ama konuşmaması gerektiğini biliyordu. İkisinin de iyiliği için. O, ona uygun değildi. Kimseye uygun değildi. Bir ilişkiyi nasıl yürüteceğini bilmiyordu. Ve onların ilişkisi ne olacaktı ki? O, onun asistanıydı. En azından şimdilik. Belki de onu kovmalıydı, böylece birbirlerine karşı gerçekte ne hissettiklerini anlayabilirlerdi. Ama yine de, onu şimdi nasıl kovabilirdi ki? Onu kovmak istemiyordu, ama bu hafta sonundan sonra ona sadece bir asistan gibi davranmaya devam edemezdi.

En azından konuşana kadar buna bir son vermelidir. Ama bunun için çok geç olmuştu. Tabii o hayır demezse. Başka bir şey için fren yapmaya gücü yoktu. Onu o kadar çok istiyordu ki, vücudu titriyordu.

Kız ona gülümsedi ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Ve bu onun cevabıydı.

Tam orada. Bu güçlü, güzel, muhteşem kadın, ortaya çıkacak her türlü sonuçtan daha değerliydi. Ödeyeceği bedelden çok daha değerliydi.

Eli aşağı kaydı ve karar artık onun elinde değildi. Kelimenin tam anlamıyla. "Kiersten," dedi.

"Cole. Sus ve öp beni." Ona gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

İkisi de sarhoş değildi. İkisi de sorumlu yetişkinlerdi ve mantıklı kararlar verebilecek durumdalar. Bu, hayatlarında yaptıkları en aptalca şey olabilirdi, ama o anda, o gerçekten umursamıyordu.

Ona doğru eğildi ve inledi, sonra elini saçlarına doladı ve yüzünü öpebilmek için yeterince yukarı çekti. O da ona kendini açtı, onu davet etti, dudakları ve dili onun dudakları ve diliyle çılgınca hareket etti.

O, sormak için yeterince uzun bir süre ayrıldı: "Yatak?" Şezlongda hızlı bir seks, ilk seferleri için ona yeterli gelmedi, ama o, odanın diğer ucundaki kapının ardındaki yumuşacık yatağa kadar gidebilecek durumda olmadığını itiraf etmeliydi. "Bir dahaki sefere," dedi kadın. Onu kendine doğru çekti ve bacaklarını

onu tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştırdı.

"Prezervatif?" diye sormak için zar zor aklını toplayabildi.

O inledi, ayağa fırladı, kanepenin yanındaki masadan çantasını aldı ve ters çevirdi. O ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Kız elinde prezervatif kutusu ile döndüğünde, adam orada bekliyordu, fazlasıyla hazır. Kız prezervatifleri ona attı ve yavaşça geri geldi. Adam kutuyu açtı, bir paket aldı, yırtıp açtı ve gözlerini ona doğru yürüyen inanılmaz güzel kadından ayırmadan prezervatifi taktı.

Kadın ona ulaştı ve onu baştan aşağı süzdü, sonra ellerini göğsüne koydu ve aşağı doğru indirerek tırnaklarıyla boynundan uyluklarının üstüne kadar hafifçe tırmaladı. Kendini kontrol etmekte zorlanan adam, kontrolünü kaybetti ve kadının kollarını yakalayıp boynuna doladı. Onu kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı. Kadının vücudunun ısısı ona bastırdı. Adam kadını en yakın duvara doğru itti, zihni duygu ve arzuyla bulanmıştı.

O, dudaklarını onun dudaklarına kapatarak içine girdi. İlk itişte, dünyası paramparça oldu. Gözlerine bakarak tekrar itti. O, nefes nefese kalarak ona sarıldı, ama gözleri hiç kaymadı. Onunkilerden hiç ayrılmadı. Her nabız, her kalp atışı, her nefes, hepsi ortak. O, onun nasıl hissedeceği konusunda çok endişelenmişti

nasıl hissedeceği, nasıl tepki vereceği konusunda çok endişelenmişti. Aslında kendisi için endişelenmesi gerekirdi. Bir şekilde, kız tüm savunmalarını aşmanın bir yolunu bulmuştu. Kararlı ve sessizce onları yıkmıştı. Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Sadece kız kalmıştı. Kız onu istese de istemese de, o artık kızın malıydı. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Kız onun için eviydi.

Onun etrafında nabzının atmaya ve titremeye başladığını hissedebiliyordu. Daha sıkı sarıldı, daha derine girdi. Gözleri kapanmaya başladığında, temposunu değiştirdi. Daha sert, daha hızlı. Kız çığlık atıp kollarında gerilene kadar. Ancak o zaman kendi boşalmasını buldu ve kendini ona o kadar derinden gömdü ki kendini kaybetti. Bedeniyle, ruhuyla.

Bir an hareketsiz kaldılar, nefes almayı yeniden öğrendiler. Onu bir kez daha öptü. Sonra duvardan uzaklaştı, onu kollarında tutarak yatağa doğru ilerledi. Onu yatırdı ve yanına uzandı, onu kendine çekerek nefesini içine çekti. Nasıl bu noktaya gelmişlerdi? Ne zaman olmuştu? Onu ilk kez reddettiği an mı? Yoksa daha da önce mi? Ofisine girdiğinde, istemese de saklayamadığı gözlerindeki o ışıltıdan beri mi?

"Nasıl oldu da seni ahırdaki davranışın için azarlamak için buraya geldim ve sonunda yatağında buldum?"

Kadın güldü, boğuk, sevgi dolu bir kahkaha attı ve Adam ikinci raunda hazırды.

"Bunun için beni suçlayamazsın," dedi. "Geleceğini bilseydim, üzerime bir şeyler giyerdim. Ben çıplakken ortaya çıkmakta gerçekten yetenekli gibisin."

"Hmm." Saçlarını yüzünden çekip onu yumuşakça öptü. "Belki de içimde bir radar vardır."

"Şüphe etmiyorum. Tam senin uydurduğun bir şey gibi. Aslında," dedi, alnı kırışarak, "muhtemelen Bay Larson'ın uydurduğu bir şeydir."

Cole buna güldü. "Muhtemelen haklısın. Ama şu anda onu düşünmek istemiyorum."

"Onları kulübede mi bıraktın?" "Evet."

O da güldü. "Henüz kapımızı yumruklamamalarına şaşırdım."

Cole iç geçirdi ve sırt üstü yattı, kızı da yanında yatacak şekilde çekerek göğsüne soktu. "Önümüzdeki hafta başlarına kadar uyanacaklarını sanmıyorum."

"Eminim sonunda seni bulacaklardır. Bu yerin tamamını kiraladım,

Bu arada. Seni bütün yolculuk boyunca işkence etmek niyetinde değildim." "Belki de beni bulmalarını istemiyorum."

Kiersten dirseğine yaslandı. "Ciddi misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, evet, ciddiydi. Hafta sonunu onunla yalnız geçirmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Tercihen yatakta. Aslında... oturdu. "Gidelim."

Kız ona kaşlarını çatı. "Nereye gidelim?"

Ağzını açıp aklındaki şeyi söylemek istedi, ama sonra tekrar kapattı. "Sürpriz. Hadi," dedi ve ona hızlıca bir öpücük verdi.

Yataktan kalkıp ön odaya giderek kıyafetlerini aldı. "Eşyaların dolapta mı?" diye sordu, kıyafetlerini giyerken.

"Evet, ama neden nereye gittiğimizi söylemiyorsun?"

"Söyledim ya, sürpriz olsun istiyorum. Biraz eğlenmeme izin ver, olur mu?" Diye gülümsedi. "Tamam."

"Her şeyi getir, ama fazla bir şeye ihtiyacın olmayacak. Hafta sonu boyunca seni yatağımdan çıkarmayacağım."

Bunu duyunca yanakları kızardı, ama ona gülümsemesinde utangaçlık yoktu.

"Toplan. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım." Bir an durdu. "Şarj aletin var mı?"

Kız güldü ve şarj aletinin takılı olduğu duvarı gösterdi. Adam yatağa geldi ve onu öptü. Sonra tekrar öptü. Sonunda inleyerek kendini ondan ayırdı. "Çabuk hazırlan." Telefonunu şarj aletine taktı ve numarayı çevirmeye başladı, sonra tekrar başını kaldırdı.

"Prezervatifleri de unutma."

Yirmi Birinci Bölüm

Kiersten, Cole onu dairesinden daha güzel bir özel uçağa bindirdiğinde dilinin dolanmaması için uğraştı.

Cole, kaptanla konuşmak için onu bir an yalnız bıraktı ve Kiersten, onun önünde soğukkanlılığını kaybetmeden bu anın tadını çıkardı. Uçak, daha önce bindiği tüm uçaklardan daha küçüktü, bu da onu biraz tedirgin etti, ama gerçekten muhteşemdi. Krem rengi deri kaplı büyük kaptan koltukları, uçağın bir tarafında dörderli gruplar halinde birbirine bakacak şekilde dizilmişti. Kiersten bunlardan birine oturdu ve kemerini bağladı.

Diğer tarafta evindeki koltuktan daha büyük bir kanepede vardı. Daha rahat görünüyordu ama havada yanlamasına uçarken nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Daha kapalı koltuğun verdiği güven hissini seviyordu. Uçuş eğlencesi için duvara büyük, düz bir televizyon yerleştirilmişti ve tüm sarı ahşap detaylar ve altın renkli aksesuarlar parlak bir şekilde parlıyordu.

Cole geri geldi ve yanındaki sandalyeye oturdu. Hiçbir şey söylemeyecekti. Tamamen kayıtsız davranacaktı. Ne de olsa, onun özel jeti olduğunu biliyordu. Her yere uçması gerektiğinde onu kullanıyordu. Sadece henüz binme fırsatı bulamamıştı. Ama sonunda, bunu kendine saklayamadı.

"Tamam, bu şey inanılmaz."

Cole güldü. "Beğendiğine sevindim. Ne yazık ki benimkinde olduğu gibi yatak odası yok. Ama havalanınca koltukları yatırıp ayaklarımızı uzatabiliriz."

"Bu senin jetin değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Benimki New York'ta. Bu bir arkadaşımın. Hafta sonu için ödünç verdi."

"İyi arkadaşın."

"Ona uygun olduğunda."

“Arkadaşlardan bahsetmişken, seninkiler hayatta kalıyor mu?”

Yine güldü. "Onlar iyi olacak. Tatil onlara iyi gelecektir."

Uçuş görevlisi gelip rahat olup olmadıklarını ve kemerlerini bağladıklarını kontrol etti.

"Şimdilik iyiyiz, teşekkürler," dedi Cole.

O da başını sallayarak mutfığa geri döndü ve kapıyı kapattı.

Kiersten ona baktı, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Ben istemediğim sürece bizi rahatsız etmez."

Kiersten farkına bile varmadan uçak kalkışa geçti. Cole eğilip elini eteğinin beline kaydırды. Kiersten nefesini tuttu ve elini çekmek için tuttu. Ama onu kendine çekti ve parmakları içine girdiğinde gözlerini kapatarak titredi. Uçak hızlanırken o da onunla oynadı. Küçük uçakta, daha önce bindiği büyük uçaklarda hissettiğinden daha iyi hız hissedebiliyordu. Ancak Cole'un onu okşayan parmaklarından başka bir şeye odaklanmak zordu.

Pistin sonuna geldiklerinde, kemerini çözüp onun koltuğuna geçmeye hazırdı. Adam parmaklarıyla bir dahiydi. Uçak havalandı, sıçrama onu koltuğuna bastırdı. Cole tam o anda sert ve derin bir şekilde bastırdı ve kız çılgılık attı. Cole, dudaklarını yakalamak için eğildi, dili parmaklarının hareketlerini taklit ediyordu. Onu arzulamaktan neredeyse ağlayacaktı, onu tutmak için elini tuttu. Cole dudaklarına gülümsedi.

"Hadi, bebeğim. Benim için gel."

Kadın, orgazm olurken yüzünü onun boynuna bastırarak eline karşı titredi. Cole cebinden prezervatifi çıkardı ve pantolonunun fermuarını açarak kendini serbest bırakıp prezervatifi taktı.

"Buraya gel," dedi, kemerini çözerek.

O tereddüt etmedi. Onu kendine çekti, sırtını göğsüne yaslayarak kucağına oturttu, bacakları onun bacaklarının arasında açıldı. Külotunu kenara çekti ve içine girene kadar onu geri çekti. Uçak bir sarsıntıyla düzleşti ve kızın sırtı ona çarptı. Kız bu hissi hissedince başını geriye attı ve Cole onu sıkıca tuttu. Elleri kızın gömleğinin altına girip sütyenini kenara iterek ağrıyan göğüslerini okşamaya başladı.

Kız, dudaklarını yakalayabilmek için başını eğdi, kolunu adamın başına dolayarak onu kendine yapıştırdı. Kız onun üzerinde hareket ederken dudakları birbirini yuttu. Uçağın havada hızla ilerlemesi

ve onun içinde sallanmasının yarattığı acı verici ama inanılmaz baskı, neredeyse dayanamayacak kadar güçlüydü.

Kolçakları sıkıca tuttu ve kendini ona doğru olabildiğince itti, basınç zirveye ulaşp dalga dalga saf zevk patlamasına dönüşene kadar onu sürdü. Elleri belini kavradı ve gerginleşene kadar kendini ona defalarca soktu. İçinde derinlemesine nabız gibi atarken, ikisi de zirveden inerken başını sırtına yasladı.

Nefes nefese gülerek ona baktı. "Az önce mil yüksekliğinde seks kulübüne mi katıldım?" diye sordu. O ona sıırıttı. "Sanırım ikimiz de katıldık."

"Yani bu senin ilk kez miydi?" Bunu söylemeye cesaret edemedi, ki bu muhtemelen saçmaydı çünkü adam hala içindeydi.

"Evet," dedi adam, onu öpebilmek için geri çekerek. "Ve bu lanet olasıca muhteşemdi." Onu tekrar öptü.

Evet, öyleydi. Kız onun kucağından yavaşça kalktı ve adam arkayı işaret etti. "İstersen arkada banyo var."

"Teşekkürler," dedi ve temizlik yapıp her şeyi yeniden düzeltmek için geri döndü.

Dışarı çıktığında Cole kanepede battaniyeleri seriyordu. Baş kısmına bir yastık koydu ve elini uzattı.

"Yaklaşık yedi saatlik uçuşumuz var. Biraz uyusan iyi olur."

Kanepeye oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. "Ya sen?"

"Yapmam gereken biraz iş var. Sonra koltuklardan birine uzanacağım. Tamamen yatabiliyorlar."

Kaşlarını çattı. "İkimiz de buraya sığabiliriz."

Onun yanına diz çöktü ve ona yumuşak bir öpücük verdi. "Rahat olamayız. Merak etme. Varış noktasına vardığımızda, beni yanından ayırman imkansız olacak. Şimdilik rahat olmanı istiyorum."

Onu tekrar öptü ve kız uzandı. Kanepe şaşırtıcı derecede rahattı ve az önce olanlara rağmen, ya da belki de onlardan dolayı, gözleri kısa sürede kapandı.

Neredeyse anında, ya da en azından öyle hissetti, yükselen güneşin ışıısıyla gözlerini kırptı. Cole ona gülümsüyordu.

"İnişe geçiyoruz. Kemerlerinizi bağlayın."

"Oh, vay canına." Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Bütün

mi?"

O gülerek alnına bir öpücük kondurdu. "Evet. Bütün o planlar yorucu olmuş olmalı."

Ona şakacı bir şekilde itti ve ayağa kalkıp esnedi.

"İhtiyacın varsa tuvalete hızlıca gidebilirsin."

Kız başını salladı ve gülünç derecede süslü banyoya geri döndü. Isıtmalı klozetini kullandıktan sonra çekmeceleri karıştırdı ve bir saç fırçası ile birkaç tane ambalajında duran, kullanılmamış diş fırçası buldu. Mümkün olduğunca çabuk kendini tazeledi ve gülümseyen Cole'un yanına geri döndü.

Onu bu şekilde görmeye alışmak biraz zaman alacaktı. Bir şekilde daha hafif görünüyordu. Mutlu. Bununla bir ilgisi olabileceği düşüncesi kalbini ısıttı.

"Peki, buraya geldiğimize göre nereye gideceğimizi öğrenebilir miyim?"

"Bir kısmını öğrenebilirsin." Pencereden dışarı işaret etti ve Kiersten dışarı baktı.

Nefesini tutarak koltuğuna çöktü, yüzü pencereye neredeyse yapışmıştı. Altlarında hareketli bir şehir uzanıyordu ve sol tarafta Eyfel Kulesi her şeyi seyrediyordu.

"Paris'te miyiz?"

Cole ona gülümsedi. "*Oui, madam.* Ama burası son durağımız değil, o yüzden kuleye çıkıp eğlenmeyi kafana takma."

Ne kadar yalvarırsa, rica ederse ya da rüşvet verirse de, son varış yerleri hakkında başka bir şey söylemedi. Uçak indiğinde, onu bekleyen limuzine kadar eşlik etti ve limuzin onları doğrudan bir helikopter pistine götürdü. Fransız kırsalının üzerinde uçarken aşağıda uzanan manzara nefesini kesti. Sonra, uzakta, küçük bir nehrin kıyısında, yemyeşil tepelerin arasında gerçek bir şato belirdi.

Cole'un kolunu tuttu. "Oraya mı gidiyoruz?" Elini tutup öptü. "Beğendin mi?" "Beğenmek mi?"

Gözlerinden yaşlar süzölmek üzereydi. "Tamam, benimle alay etme, ama dün gece ve sonra... uçakta, ve şimdi beni gerçek bir masal kalesine götürüyorsun... Ben sadece... Aptalca geldiğini biliyorum, ama kendimi prenses gibi hissediyorum."

Gülümsemesi genişledi ve ona öpmek için eğildi. "Güzel," dedi.

Onu tekrar öptü. "Ben de tam bunu istiyordum."

Helikopter indiğinde ve Cole onu bakımlı çimlerin üzerinden geçerek eski kapılardan şatoya girdiğinde, kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Ya da şato, sanırım öyle deniyordu. Sanki zamanda geriye gitmişlerdi. Cole, onu büyük salonda hızlıca gezdirdi. Burada bir dükün tüm vasallarının huzurunda durduğunu hayal edebiliyordu. Goblenler ve zırhlarla dolu salonlardan geçtiler, *Güzel ve Çirkin*'den çıkmış gibi bir kütüphaneyi geçtiler ve bu kütüphane onu tekrar ağlatmak istedi. Sonunda büyük merdivenlerden çıktılar ve bir kraliçeye yakışır bir süite girdiler.

Devasa dört direkli ahşap yatak, güller ve meleklerle oyulmuş, lüks yorganlar ve yastıklarla kaplıydı. Eski taş şöminede ateş çıtır çıtır yanıyordu ve demir parmaklıklı pencereler nehir ve bahçelere, masalsı bir harikalar diyarına bakıyordu. Cole arkasına gelip beline kollarını doladı.

O da ona yaslandı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Dönerek kollarıyla onu sardı. "Burası muhteşem, çok güzel. Gerçek olduğuna inanamıyorum."

O, kızın yanağını avuçladı. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Onun fırtına grisi gözlerine baktı, içindeki duyguların çarpışmasından o kadar etkilenmişti ki konuşamadı, bu yüzden denemedi bile. Bunun yerine, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. O, kollarını ona daha sıkı sardı, onu kendine çekti ve öpücüğü derinleştirdi.

Bu sefer, kontrol edilemeyen tutkunun aceleci çılgınlığı yoktu. Çılgınca sarılmalar ya da hayvanî hormonların hakimiyeti yoktu. Sadece ikisi vardı, kendi küçük krallıklarının huzur ve sessizliğinde.

Yavaşça onu soydu, ortaya çıkan her santimetresini o kadar yürek parçalayıcı bir şefkatle okşadı ki, her dokunuş, her öpücük sonsuza kadar hafızasına kazındı. Ayağa kalktı ve kızın da aynısını yapmasına izin verdi. Kız acele etmedi, vücudunun her çizgisini, her kıvrımını öğrendi. Adam kızı kucakladı, kendine doğru çekti ve nazikçe yatağa yatırdı. Kızın vücudu ateşle yanana kadar, içindeki yavaşça yanan ateşi körüklemeye devam etti.

Onu çok yanlış değerlendirmişti. Evet, o sert biriydi. Azimliydı. Çevresindeki herkesten mükemmellik bekliyordu. Ama onun kendinden de aynısını beklediğini daha önce fark etmemişti. Ve bunun nedeni, çalışanlarına acı çektirmekten hoşlanan bir pislik olması değildi. Onu çok önemseddiği içindi.

Elini uzattı, vücudu ona yalvarıyordu. Ve bu kez birleştiklerinde, kendini kaybettiğini biliyordu. Sonsuza dek uzaklaşmadan önce intikam almaya karar vermiş olabilir, ama bu planı geri tepti. Artık ondan asla kurtulamayacaktı. O yataktan çıkıp sonsuza dek uzaklaşsa bile, ondan asla kurtulamayacaktı. Ellerinin nazik dokunuşu, üzerinde, içinde hareket ederken gözlerine bakan o unutulmaz güzellikteki gözlerinin yoğunluğu, onu kendine ait olarak damgaladı. Artık ne olursa olsun, onun bir parçası sonsuza kadar ona ait olacaktı. O, bir öpücük, bir dokunuş, bir okşama ile onun dünyasını paramparça etmiş ve yeniden inşa etmişti. O, geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Ve hiç bu kadar her şeyi tüketen bir mutluluk hissetmemişti.

Bu sefer, zevk onu sarstığında, o da tam yanındaydı, sesi onun sesiyle karışıyordu. Uzun süre birbirlerine sarılmış, yavaşça kendilerine gelirken yatakta uzandılar.

"Yatakta kalıp bunu birkaç düzine kez daha yapsak, bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Adam güldü ve kadının boynunu öptü. "Senin isteğin benim için emirdir. Ama yan odada büyük bir küvet var, istersen yüzmeye gidebilirsin. Mutfakta piknik öğle yemeği de hazır ve bizi bekliyor."

"Her şeyi düşünmüştün, değil mi?"

"Deniyorum," dedi, sesi ciddiye, ama gülümsemesi onun mutlu olduğunu ele veriyordu.

"Teşekkürler, Cole. Gerçekten mükemmel."

Onu kendine çekip başı dönene kadar öptü. "Sadece sen buradasın diye."

Hayatında ilk kez tamamen mutlu olarak ona sarıldı. Eve döndüklerinde halletmeleri gereken çok şey vardı. Öncelikle iş durumu. Bu hafta sonu, onu mutsuz etme kampanyasına son vermişti, ama onun için çalışmaya devam etmeyecekti. Ayrıca ona piyango meselesini de anlatması gerekiyordu.

Dudakları aşıya indi ve başka düşünceler aklını doldurdu. O an için her şeyi bir kenara itti. Eğer sadece bir günlüğüne hayal dünyasında yaşayabilseydi, her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

Gerçek dünya için sonra endişelenecekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Cole eğilip Kiersten'in alnına öptü. Mükemmel bir sabahtı. Daha önce böyle bir sabah yaşamadığını düşünüyordu, ama o anda, birlikte geçirdikleri muhteşem bir hafta sonunun ardından sabah güneşinin ışınlarıyla ısınırken, daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Şatoda sonsuza kadar kalmak isterdi. Bu gerçekçi bir olasılık değildi, ama tatil evi olarak benzer bir yer satın alabilirdi. Mümkün olduğunda oraya kaçabilirlerdi. Ofise döndüğünde bunu araştırması gerekecekti - tabii geri dönebilirse. O anda, hayatının geri kalanını Kiersten'e sarılmış olarak yatakta geçirmek çok mutlu ederdi.

"Günaydın," dedi Kiersten, ona gülümseyerek. "Bunlar ne?"

Biraz doğrulup yatağın ucuna koyduğu tepsiyi baktı. "Sana kahvaltı hazırladım."

Ağzı küçük bir *O* şeklinde açıldı. "Bana yatakta kahvaltı mı hazırladın?" Dudaklarını ısırdı, gözleri şüpheyle parladı. "Bunu daha önce kimse benim için yapmamıştı."

"O zaman birinin yapmasının zamanı gelmişti." Ona bir çilek uzattı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen yat ve rahatla. Her şeyle ben ilgilenirim."

Tepsiyi kendine doğru çekti, kız öne eğildi ve dudaklarını yakaladı, o tepsiyi itip onu tamamen yutmaya hazır olana kadar öptü. Hala iradesi varken geri çekildi. "Ye," dedi gülerek. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Kız gülümsedi. "Söz mü?"

Kız, onun istediği kadar yemedi, ama sonunda ağzına bir lokma daha sokamadığında tepsiyi kenara koydu. Telefonu çaldı ve o, uzun zamandır çıkarmadığı bir iniltiyle yastıklara geri yığıldı.

Annesinin onu okula gitmesi için yataktan kaldırmak zorunda kaldığı okul günleri.

Kiersten eğilip göğsüne öptü. "Sesli mesaja bırak," dedi, dudaklarını onun cildinde gezdirerek. Dişleri hafifçe meme ucunu sıyırdı ve o hafifçe irkildi. Sonra başının arkasını tutup onu olduğu yerde tuttu. Onun kendisine karşı gülümsediğini hissedebiliyordu. Sesli mesaja bırakıp onu tekrar öptü.

Kız içini çekti ve ona sokuldu. "Hmm, bir kız buna gerçekten alışabilir."

"Neye? Sabahları seninle yatakta uyanmaya mı?" Adam kadının boynuna burnunu sürttü, kadın gıdıklanmış gibi güldü ve şakacı bir şekilde onu itti, ama bir elini üzerinde tuttu, böylece onu tekrar kendine çekebilirdi.

"Tabii ki, bu söylemeye gerek yok," dedi ve onu öpmek için kendine çekti. Sonra sırt üstü yattı. "Ama ben tüm bunları kastetmiştim. Lüks sütler. Oda servisi. Yumuşacık çarşafklar," dedi ve altındaki kumaşı gülümseyerek okşadı. "*Kaleler*. Tüm bunların elde edilebilir olduğunu bilseydim, çoktan sana açılırdım."

Adam kaşlarını çatı ve kadın onun ifadesini fark ederek başını kaldırdı. Endişeyle alnını kırıştırdı. "Bir sorun mu var? Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii." Gülümsedi, ama gözlerine ulaşmamış olmalıydı, çünkü kız buna inanmadı. Ama ona bu yorumun hiç komik olmadığını söyleyerek, muhtemelen olmayan bir sorunu başlatmak istemiyordu. Geçmişte onu görmeyen kadınlar tarafından yeterince kullanılmıştı. Onun sunabileceği şeyleri. Sadece banka hesabını gören kadınlar. Kız bunu biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. Onun suçu olmayan bir şeye aşırı duyarlı olmak ona haksızlıktı. Kız onu gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Ama yıllarca süren ilişki sorunlarını aşmak zordu. Muhtemelen bir hafta sonu içinde imkansızdı.

Onun samimi olup olmadığını nasıl bilebilirdi ki?

"Gidip biraz kendime toparlanacağım," dedi ve ona hızlıca bir öpücük verdi. Adam onu yakaladı ve bir öpücük daha için geri çekti. "Çabuk dön."

Yataktan zıplayarak çıktı ve o da arkasından gülümsedi. Sorunları ne olursa olsun, bunları çözebileceklerinden emindi. Alternatifini düşünmek bile istemiyordu. Telefonu çaldı. Sesli mesaj.

Cole iç geçirdi. Bu hiç bitmeyecekti. Ayağa kalktı ve çantasına gitti, onlar dönmeden önce göndermesi gereken birkaç kağıdı karıştırdı. Çantasının arkasında, son kız arkadaşına gösterdiği

, evliliklerinin sona ermesi durumunda hiçbir şey alamayacağını belirten evlilik sözleşmesinin bir kopyası vardı. Onu çıkardı, gözden geçirdi ve Kiersten'a verdiğini hayal etti.

Onun nasıl tepki vereceğini biliyordu. Herkesin vereceği tepkiyi. Bu belge, sadece kendi çıkarlarını korumak için hazırlanmıştı ve Kiersten'a asla vermeyecekti. Aralarında ne olursa olsun.

O ana kadar, onun bir daha geri dönmek üzere öfkeyle çıkıp gittiği görüntü beyninde canlanana kadar bunun farkında değildi. Onun sadece parası için birlikte olduğunu umursamıyordu. Her şeyi alabilirdi. Onu mutlu edecekse, seve seve verirdi. Ona henüz tamamen güvenmiyordu, ama artık umursamıyordu. Bir gün ya da yirmi yıl olsun, onunla birlikte olmak istiyordu. Onu elinde tutabildiği sürece yanında kalacaktı. Ne pahasına olursa olsun. O paha biçilemezdi.

Kağıdı buruşturup ateşe attı. Kağıdın yanmasını izlerken derin bir nefes aldı, tüm engellerini de onunla birlikte yok etti. Uzun zamandır kendini bu kadar özgür hissetmemişti. Belki Kiersten'e banyoda eşlik ederdi. Onu son kez küvette yakaladığında ona eşlik edememişti. Bunu telafi etmenin zamanı gelmişti.

Masayı dolaşırken Kiersten'ın çantasına takıldı ve birkaç kağıt yere düştü.

"Kahretsin," diye mırıldandı, eğilip kağıtları toplamaya başladı.

Avukat sözleşmeleri mi? Yasal sorunları mı vardı? Onun işi olmadığını biliyordu, ama yardım edebilecekse... Evrakları hızlıca gözden geçirdi, her kelimeyle gözleri daha da büyüdü. Ne. Lanet. Olsun.

"Cole, küveti doldurdum..." Kiersten, banyo kapısından başını çıkararak dedi. Onun ne okuduğunu görünce birden durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Çantanıza takılıp düştüm ve kağıtlar yere düştü. Özür dilerim. Avukat kağıtları olduğunu gördüm ve belki yardımcı olabilirim diye düşündüm. Kiersten..." dedi, kağıtları büyük bir gülümsemeyle tutarak. "Loto mu kazandınız?"

Ona doğru yaklaşıp kağıtları aldı, manila zarfına geri koydu ve çantasına geri koydu. "Evet. Izzy ve Cass ile birlikte."

Adam arkadan ellerini kızın kollarından aşağıya doğru kaydırdı ve beline sararak onu sıkıca kucakladı. "Bu inanılmaz. Ah. Demek bu yüzden beni terk ediyordun."

Kız döndü ve ondan uzaklaştı. "Artık çalışmam gerekmeyecek."

"Neden bana söylemedin?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Önemli değil," dedi. Cevabı tahmin edebiliyordu. Onu tekrar kollarına çekti. "Sanırım düşündüğümünden daha eşit bir konumdayız. Benim için önemli değildi. Seni her halinle seveceğime karar vermiştim. Bunu istiyordum. Bizi." Alnına öptü. "Ama sanırım benimle sadece param için birlikte olmadığın için içim daha rahat."

Ona gülümsedi, ama kız yine uzaklaştı. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun? Sadece zengin olduğun için seninle birlikte olurum diye mi?"

Bu konunun gidişatından hoşlanmayan adam hafifçe kaşlarını çatı. "Hayır, ama diğer kadınlarda bu sorun olmuştu..."

"Ben diğer kadınlar değilim, Cole. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Kaşları daha da çatıldı. "Senin için önemli olmadığını söyledim. Paran olup olmadığı burada hiçbir önemi yok."

"Sanırım zamanlama biraz tuhaf, çünkü parayı öğrenene kadar bu hafta sonundan sonra bir şeyden bahsetmiyordun. Bu yüzden, lotoyu kazandığımı öğrenmemiş olsaydın bana bir ilişki teklif edeceğini pek inanmıyorum, beni affet."

Cole'un gözleri kısıldı, hiç bulamayacağını düşündüğü mutluluğu öfke yok etti. Belki de onu hiç bulamamıştı. "Hayır. Bunu affedebileceğimi sanmıyorum. Sana bunun önemli olmadığını, öğrenmeden önce kararımı verdiğimi söylemiştim. Sana doğruyu söylediğime güvenmelisin. Aslında, bu konuda en başından beri bana güvenmeliydin," dedi, çantasını işaret ederek. "Bana söyleyip normal bir insan gibi işinden ayrılmak yerine, bana karşı garip bir intikam planı yapmaya karar verdin. Kabul ediyorum, bu beni eğlendirdi. Ama şimdi... intikam almaya kararlıydın, neden aramızdaki şeyler değiştiğinde bana söylemedin?"

"Sana söyledim," dedi kadın, kollarını kavuşturarak. "Ama gerçekten fırsatım olmadı. Beni uçağa bindirip buraya getirdin ve o zamandan beri biraz... meşguldük. Ne yapmalıydım? Sevişip sonra dönüp 'Bu arada, lotoyu kazandım' mı demeliydim?"

"Yapmalıydın..."

Telefonu tekrar çaldı ve o inleyerek gözlerini kapattı. "Lanet olsun." Telefonunu aldı ve arayanın kim olduğunu görünce kaşlarını çatı. "Buna bakmam gerek."

Kadın ellerini havaya kaldırdı ve banyoya dönmek için arkasını döndü. "Bekle," dedi adam, kadının öfkeyle çıkıp gitmesini istemiyordu. Ama bu telefonu açmak zorundaydı.

Bu aramayı cevaplaması gerekiyordu.

Kız bir sandalyeye çöktü ve bacaklarını çaprazladı, bu hareket bornozunun açılmasına neden oldu. Çıplak bacakları, heyecandan zıplayan ayağı, onu pencereden dışarı fırlatıp yatağa sürükleyip, tüm önemsiz kavgalarının anlamsız hale gelene kadar sevişmek için neredeyse yeterliydi.

Ama arayan parti organizatörüydü. Piper's House ile ilgili olmalıydı. Cevap vermesi gerekiyordu. Telefonu açtı. "Evet," dedi, her zamanki selamlamasını atlayarak, ki bu muhtemelen iyi olmuştu, çünkü telefonun diğer ucunda, Piper's House'un açılış gecesi galası için beklediği izinlerin bir şekilde hiç dosyalanmadığını iddia eden, son derece telaşlı parti organizatörü vardı.

"Sakin ol," dedi, pantolonunu giyerken. "İzinler yok da ne demek? Tüm evrakları hazırladım, imzaladım ve gönderdim..." Bakışları Kiersten'inkilerle buluştu ve sesi kesildi. "Sakin ol," dedi tekrar, gözlerini ondan ayırmadan. "Ben hallederim. Sen her şeyi hazırlamaya devam et. Ben bu işi hallederim."

Telefonu kapattı ve Kiersten'a baktı. "Bunu sen mi yaptın?" "Neyi?"

"Projelerimden biri için bazı evraklar izin ofisine ulaşmamış. Piper's House. Hukuk departmanına göndermen için masana bırakmışım. Acil evraklardı. Anlaşılan ulaşmamışlar ve şimdi her şeyi halledene kadar açılış durmuş durumda. Ne oldu onlara?"

Kiersten kaşlarını çatı. "Emin değilim."

"Ne demek emin değilsin? Sen tanıdığım en verimli, en yetkin kişisin. En azından eskiden öyleydin. Bu affedilemez."

Ona sert bir bakış attı. "Özür dilerim *efendim*. Ama izinleri partinize yetiyecek şekilde halledebileceğimizden eminim. Gecikeceğini sanmıyorum. Gecikirse de, Piper her kimse, yeni evi için parti vermek için birkaç hafta bekleyebilir."

Cole ona baktı, beyninin söylediklerini anlaması bir saniye sürdü. Piper'ın evinin ne olduğunu bilmiyordu.

"Eski bir kız arkadaşım için ev partisi veriyorum sanıyor musun? Belgeleri göndermeden önce okudun mu ki?"

Kafasını sallamaya başladı, sonra sanki bir şey hatırlamış gibi durdu. Ya da itiraf etmeye karar verdi. "Aman Tanrım. Ben... kasten yapmadım, yemin ederim. Hayır, kağıtları okumaya vaktim olmadı çünkü sen beni rahatsız ettin. Adı Piper'ın Evi. Başka ne olabilir ki?"

Elini yüzüne sürdü. "Ne olduğu önemli olmamalı. Lanet olsun," dedi, odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. "Kahretsin, Kiersten. Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum. Bana karşı küçük bir intikam planının olduğunu biliyorum, ama bir projeyi kasten sabote edeceğini düşünmemiştim. İnsanların işleri söz konusu. Davetiyeler çoktan gönderildi."

Kız çoktan başını sallamıştı. "Bu intikamın bir parçası değildi. Aptalca, ama kasıtsız bir kazaydı. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

"Kasıtlı olsun ya da olmasın, o formlarla yaptığın şey, tüm misafirlerimin izinler alınana kadar otoparkta beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyor. O formlar sayesinde odalarına yerleşeceklerdi. Programımız çok sıkışık. Karşılama partisi tarihi çoktan belirlendi ve davetlilere haber verildi. Bazıları uzun hazırlıklar yaptı. O izinler alınmalı. O belgelere ne yaptın?"

"Onlara hiçbir şey yapmadım."

"Sen yapmış olmalısın. Evrakları hazırlamıştım, gönderilmeye hazırды, sadece postaya verilmesi gerekiyordu. Seni görmek için tüm şirket içi postaların üstüne koydum."

"Gördüm," dedi, yüzü suçluluk duygusuyla buruşmuş gibi. "Bak, onlara bir şey olmasını istemedim. Elimdeydiler, sonra sen ofise girdin ve ben onları yığının üzerine koydum. Postaları alan kişi onları da almış olmalı."

"Evet, duyduğuma göre o evraklar biraz karışmış."

O içini çekti. "Evet. Bak, birkaç not ve dosyayı yanlış alıcılara göndermek biraz komik olur diye düşündüm. Acil bir şey görmedim, bir sorun çıkarsa tamamen mahvolacak bir şey yoktu. Can sıkmak istedim, gerçek bir sorun yaratmak değil. Sen geldiğinde o kağıtları karıştırmaya başlamıştım ve diğerlerinin arasına koydum. Onları kasten ofisin her yerine saçmadım."

"Belki öyle, ama elinde önemli belgeler vardı ve konuşmamız bittikten sonra geri dönüp onları aldığından emin olmak aklına gelmedi mi?"

"Tabii, önemli olduklarını bilseydim yapardım. Sen gelip poker tatilini planlamamı istemeden önce on saniye kadar bakmıştım."

"Yani, benim için önemli bir hafta sonunu mahvetmekle o kadar meşguldün ki, daha önemli proje belgelerini dosyalamayı bile unuttun mu?"

"Önemli hafta sonu mu? Ciddi misin? Dört zengin playboy tüm hafta sonu uzanıp poker oynayacaklar diye mi? Hadi ama. Kanser tedavisi falan yapmıyorsun ya. Gerçi dördünüzün banka hesaplarını toplarsan, muhtemelen yapabilirsin. Ama tabii, zamanını sarhoş olup para alıp vererek geçirmek çok daha değerli bir şey gibi geliyor. *Mahvetti* de biraz abartılı oldu. İyi insanlara çocukları için okul inşa etmelerine yardım ettin ve temiz hava aldın. Kalıcı bir zarar olduğunu sanmıyorum. Her ne olursa olsun, projeye gelince, tamamen bir kazaydı."

Cole derin bir nefes aldı, öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Bu hafta sonu çok mükemmel geçmişti. Ama hiçbir şey mükemmel olmazdı. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmeliydi. "Öyle olsa bile, her şey yoluna girene kadar haftalarca gecikeceğimiz gerçeği değişmez. Gecikmeler kabul edilemez."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Görünüşe göre, durumu bağırış çağırışa dönüştürmemek için çabalayan tek kişi o değildi. "Cole, özür dilerim, gerçekten. İzinlerin bulunup mümkün olan en kısa sürede dosyalanması için elimden geleni yapacağım. Ama bu kadar sinirlenmeye değer mi?" diye sordu, sesi gerçekten sinirlendiğinde aldığı tona büründü. O da bu duyguyu çok iyi bilirdi.

"Ciddi misin? Sinirlenmeye değer mi? Tabii ki değer. Ne tür bir proje olursa olsun, benim için önemli ve senin yüzünden her şey tehlikeye girdi. Ama bu proje... Bu proje benim için çok özel."

Sanki ona vurmuş gibi geri çekildi, gözlerinin köşelerinde saklayamadığı bir incinmişlik ifadesi belirdi. "Bunu hafta sonundan önce bilseydim iyi olurdu. Piper senin için bu kadar önemliyse, neden benimle buradasın?" Sesindeki acı, öfkesini yatıştırdı. Onu incitmek istemiyordu, ama kız onun ne yaptığının farkında değildi. Hızla yıpranan duygularını daha ne kadar kontrol altında tutabileceğini bilmiyordu.

kontrol altında tutabileceğini bilmiyordu.

"Piper," dedi, sesini alçak ve düzgün tutmaya çalışarak, "kız kardeşimdi. Birkaç yıl önce skleroderma, tedavisi olmayan ve vücuda acı veren korkunç bir hastalıktan öldü. Piper's House..." Duygularının sesine yansımaması için çenesini sıkarak zorunda kaldı. "Piper's House onun gibi insanlar için. Tedavi görebilecekleri bir yer. Bir sığınak. Açılış galası için davetiyeler çoktan gönderildi. Her şeyin hazır olması için bolca zaman ayırarak planladık ve ilk hasta grubu birkaç gün içinde yola çıkacak. Ama şimdi..."

Kiersten ona baktı, yüzü sarsılmış, gözleri geniş ve parlak. "Oh, Cole, çok üzüldüm. Kız kardeşini bilmiyordum."

Sırtını döndü. Kız kardeşi hakkında konuşmamak için bir nedeni vardı.

"Partiden neden bana bahsetmedin? Bu tür şeyleri hep senin için planlarım ya da en azından parti organizatörüne danışırım."

"Bu sefer kendim yapmak istedim..." Durdu ve boğazını temizledi. "Her şeyin mükemmel olmasını istedim. Piper'ın neyi seveceğini biliyordum ve en önemli kısmı sana emanet ettim. Senin tuhaf davranışların yüzünden tereddüt ettim. Ama kovulmak için açıkça çaba göstermenize rağmen, müşterilerime asla zarar vermedin. Bu konuda sana güvenebileceğimi düşündüm. Anlaşılan yanıltılmışım."

Kadın irkildi. Sonra dolaba doğru yürüdü ve içeri girdi, birkaç dakika sonra elinde ayakkabılarıyla çıkıp geldi. Yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını giydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Hâlâ kızgındı, ama aralarında bir sorun varken onun gitmesini istemiyordu. Öte yandan, o anda başka ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Yaşanan fiyasko yüzünden hâlâ çok kızgındı ve bu konuda mantıklı bir konuşma yapamazdı. Belki de bu konuyu sonraya bırakmak daha iyi olurdu.

"Ofise geri dönüyorum. O belgelerin olabileceği birkaç yer var. Kendim gidersem daha çabuk bulurum."

"Önemli değil. Ruhsat büroları kapalı ve başvurular bir hafta önceden yapılmalı."

"Ben hallederim."

"Kiersten..."

Elini kaldırdı. "Bir şey söylemene gerek yok." Yatağın başucundaki telefonunu alıp cebine koydu. Bir saniye durakladı, sonra ona baktı. "Gerçekten çok üzgünüm, Cole. Son zamanlarda biraz

biraz... güvenilmez davrandığımı biliyorum. Ama ne olursa olsun, projeni kasten sabote etmezdim. Umarım bunu biliyorsundur."

Cevap vermedi. Bunu bilmiyordu. Tek bildiği, birkaç dakika önce hayatının mkemmek olduğu idi. Hayallerindeki kadınla gerçek bir ilişki kurma şansı olduğunu düşünmüştü. Ve her zamanki gibi, her şey mahvolmşt.

Kapı sessizce kapandı ve o başını eğdi. Zaten önemi yoktu. O gitmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kiersten bir yığın manila zarfını kenara çekti ve başka bir kutuya başladı. Gözden geçirmesi gereken zarfların sayısı çok fazlaydı, ama o izinleri bulana kadar pes etmesinin imkanı yoktu.

Esnedi, çenesi esnemenin şiddetiyle çatırdadı. Şato personelinden birini havaalanına götürmesi için ikna etmişti ve orada son anda eve giden bir uçağa binmeyi başarmıştı. Cole'un eve ne zaman ve nasıl döndüğünü bilmiyordu.

Cass yığının kenara itti ve sırtını gerdi. "Kiers, saat sabahın beşi. Bütün gece aradık. Bunu söylemek istemem ama..."

"Söyleme bile," dedi, başka bir yığını alıp karıştırmaya başladı. "O lanet olası kağıtları bulacağız."

"Onların burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gidebilecekleri tüm bölümleri kontrol ettim. Hiçbir yerde yoklar. Hala burada olmalılar. Onları zarfa koymadım, ya ortalıkta dolaşıyorlar ya da başka bir zarfa konmuş olmalılar. Cole'un ofisinden gelen her şeyi aramaya devam et. Burada bir yerde olmalılar."

"Bekle!" Izzy, posta odasının zemininde duran yığınların arkasından başını çıkardı. "Buldum!"

Kiersten ayağa fırladı ve koşarak Izzy'nin elinden aldı. Hızlıca karıştırdı. "Evet!" Izzy'nin yüzünü tuttu ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sana borçluyum."

Izzy güldü ve onu itti. "Peki, şimdi aldın, ne yapacaksın?"

"Onları izin bürosuna kadar götüreceğim ve kapılar açılana kadar orada bekleyeceğim, böylece sıraya ilk ben girebileceğim. Her şey

"Sonra ne olacak?" diye sordu Cass.

"Sonra açılış galasının sorunsuz geçmesini sağlayacağım." "Sonra?" diye sordu Izzy.

Kiersten içini çekti. "Oradan uzaklaşacağım, paramı alacağım. Bu kasabadan defolup gideceğim. Belki dünyayı gezeceğim. Bu yerden ve ondan uzak herhangi bir yere."

Arkadaşları birbirlerine baktılar ama o bunu tartışacak havada değildi.

"Onları bulmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi, kağıtları hafifçe sallayarak.

"Bizim için bir şey değil."

"Bizim için zevkti," dedi Cass, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Kiersten kağıtları aldı, eşyalarını topladı ve başka bir şey söylemeden çıktı. Arkadaşlarının endişelendiğini biliyordu, ama anlamadığı bir şey hakkında konuşamazdı. Bir an için, dünyası mükemmeldi. Cole sinir bozucu, öfke uyandırıcıydı. Son derece seksi. Hayatının o kadar büyük bir parçasıydı ki, o olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

Aralarındaki ilişkinin işinin bir uzantısı olacağından korkmuştu. Onun ihtiyaçlarını karşılamak. Ama o hafta sonu onu şımartmış, sürprizler yapmış, ihtiyaçlarını karşılamıştı. Her şey mükemmeldi. Sürdüğü sürece. Onsuz nasıl devam edeceğini bulmak zorundaydı çünkü yaptığı saçmalıklar için onu asla affetmeyecekti. Onu gerçekten suçlamıyordu.

Her şeyi mahvetmişti. Hem de fena halde.

Ne yazık ki, kasten mahvetmediği tek şey, en başarılı olduğu şeydi. Sonunda onu kovulmayı hak edecek kadar kızdırmıştı. Ama o hala onu kovmamıştı.

Artık oturup beklemek niyetinde değildi. Tazminat paketine ihtiyacı yoktu. Birkaç gün içinde, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası olacaktı. İsteddiği her şeyi yapabilirdi ve küçük savaşlarını kimin kazandığı önemli değildi. İkisi de kazanmamıştı. Ama kendi büyük hatasını düzeltmek için elinden geleni yapmalıydı.

Neyse ki, izin ofisinde her şey yolunda gitti. Her şey dosyalanmış ve yerli yerine konmuştu. Artık sakinler Piper's House'a giriş yapabilir ve tüm ekstralarla birlikte bir gala düzenleyebilirdi. Ofise döner dönmez bilgisayara giriş yaptı ve parti ile ilgili tüm bilgileri çıkardı. Cole, bunları *Piper* adında bir dosyada saklamıştı. Kadın ismi olan hiçbir dosyaya dokunmazdı. Daha önce görmemesine şaşmamalı.

Ne yazık ki, yaptığı ilk telefon görüşmesi pek iyi geçmedi.

"Ne demek mekan yeniden rezerve edildi? Tüm izinler alınmıştı. Sadece birkaç gün geciktik..."

"Hanımefendi, bu büyüklükteki bir toplantı için izinler en az iki hafta önceden alınması gerekiyor. Bu durumda özel bir muafiyet verildiğini görüyorum, ancak bu, evrakların cuma gününe kadar ofisimize ulaşması şartıyla. Bekleme listesindeki bir sonraki partiye bu sabah ilk iş olarak bilgi verildi ve *onların* evrakları tam. Maalesef yapabileceğim bir şey yok. İyi günler."

Kadın telefonu kapattı ve Kiersten, kör bir panik içinde boşluğa bakakaldı. Mekanı kaybetmişken Cole'un partisini sorunsuz bir şekilde gerçekleştirebilmek için ne yapabilirdi? Parti *falan* yoktu. Bilgisayar ekranına bakarak bir çözümün ortaya çıkması için dua etti. Cole için bunu düzeltmek zorundaydı. Bu partiyi başka nerede düzenleyebilirdi? Başka bir park olamazdı... aynı sorunla karşılaşarlardı. Muhtemelen bir yerlerde şık bir kapalı mekan ayarlayabilirdi, ama Cole açıkça daha rahat, doğayla iç içe bir şey istiyordu.

Fareyi masasına vurdu ve ekran koruyucu kayboldu, daha önce açtığı Piper's House'un web sitesi göründü. Çok güzel bir yerdi. Kız kardeşi gurur duyardı.

Kiersten biraz daha dik oturdu, aklına bir fikir geldi. Galeriye açtı ve muhteşem doğa manzaralarının fotoğraflarına bakmaya başladı. Tesis, onu götürdüğü şatoya benziyordu, fark etti ve içini bir sızı kapladı. Bakımlı bahçeleri ve egzotik bitkileriyle, tüm alan masalsı bir görünüm sergiliyordu.

Neden orada yapmasınlar? Konuklar için biraz uzak olsa da, yer muhteşemdi. Böylece Cole hem açılışı kutlayabilir, hem de mekanı gösterebilirdi. Kendi mülkü olduğu için izinler veya diğer bürokratik işlemlerle uğraşması da gerekmezdi.

Piper'ın Evi'nin dosya klasörüne geri döndü ve konuk listesini, satıcı listesini ve parti ile ilgili diğer kişilerin listesini çıkardı, parti planlayıcısını aradı ve sonra işe koyuldu. İhtiyacınız olan herkese değişiklik hakkında bilgi verene kadar yalvardı, ödünç aldı, rica etti ve çoğu durumda açıkça rüşvet verdi.

Saatler sonra, arkalarına yaslanıp derin bir nefes aldı. İş bitmişti. Parti kurtarılmıştı ve umarım orijinalinden bile daha iyi olurdu.

Böylece Cole, yaptığı muhteşem şeyi gösterebilecekti. Bunun onu mutlu edeceğini umuyordu. Her şeyi düzeltmezdi, ama düzeltmek için elinden geleni yapmıştı.

Bunu ona yüzüne karşı söylemek güzel olurdu, ama o ofise geri dönmemişti. Onu aramamıştı da. Normalde bu durum onu mutlu ederdi. Adam genellikle telefonunu o kadar çok arardı ki, o da lanet şeyi gerçekten havaya uçurmak isterdi. Ama bu sefer... boğazındaki kocaman yumruyu yuttu. Bu sefer ondan hiçbir haber yoktu. Hiçbir şey. Aramalarına ve mesajlarına da cevap vermiyordu ve o lanet telefonu her zaman elinde tutardı, bu yüzden mesajlarını aldığını biliyordu. Onun yatağından ve görünüşe göre hayatından da çıkmıştı.

Belki de böylesi daha iyiydi. Sonunda birbirlerini mutsuz edeceklerdi.

İlgili tüm bilgileri yazdırdı ve her şeyi masasının üzerine bir klasöre koydu, üzerine de "OKU" yazan kocaman pembe bir not bıraktı. Sonra ofise bakındı. Cole onu deli etmişti. Çoğu gün ondan nefret ediyordu, ama bu ofisler uzun zamandır onun evi olmuştu, hatta gerçek evinden daha çok, diye düşündü. Sadece orada daha fazla zaman geçirdiği için değil. Orada olduğu için evi gibi hissediyordu.

Artık evi değildi.

Tabii ki, onu *hala* kovmamıştı, ama bu noktada, artık onu yanında istemediğini varsaymak muhtemelen güvenliydi. Ve bunun için onu tamamen suçlayamazdı.

Kapının hafifçe çalınması onu düşüncelerinden çıkardı. Omzunun üzerinden bakarak, bir an için onun olduğunu umdu. Tabii ki o değildi. Kendi kapısını çalmazdı.

Cass ve Izzy kapıdan ona gülümsedi. "Hazır mısınız?" diye sordu Izzy. "Özgürlük zamanı. Bay Meyer aşağıda arabada bizi bekliyor. Şahsen geldi. Hak talebi ofisinde her şeyin sorunsuz gitmesini istedi."

Kiersten etrafına bir kez daha baktı. "Evet." Onların yanından geçip ofisinden çantasını aldı ve tüm üzüntü duygularını zihninin derinliklerine itti. Onlarla daha sonra ilgilenecekti. Şimdilik...

Gülümsedi. "Hadi gidip zengin olalım."

...

Cole masada oturmuş, elindeki kartları parmaklarıyla okşuyordu,

gerçekten görmüyordu. Yedek telefon numarası üçüne baktı. Numara iki, diğer telefonları gibi birkaç gün önce lavaboya düşerek ömrünü tamamlamıştı.

Cevapsız arama yoktu. Mesaj yoktu.

Piper's House'un açılışına en azından gelir diye düşünmüştü, çünkü etkinliği kurtarmak için çok uğraşmıştı. Katılanlara göre gala muhteşem geçmişti. Cole, Kiersten'in gelmesini beklerken girişi izlemekle o kadar meşguldü ki, galayı hiç tadını çıkaramamıştı.

Telefonu masanın üzerine, bira bardağının bıraktığı su damlalarının olduğu yere düşürdü. Dikkatli olmazsa, Number Three gece yarısından önce bozulacaktı. Bu, kendisi için bile rekor bir süredeydi.

"Hey," dedi Brooks, kartlarını Cole'a sallayarak.

Cole gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalıştı ve arkadaşına baktı. "Üzgünüm. Aklım başka yerde."

Brooks omzunu silkti. "Eh, bu mantıklı, sanırım." Cole kaşlarını çatı.

"Ne? Neden?"

"Hayatının aşkından uzaklaştın dostum. Bundan sen bile zarar görmeden kurtulamazsın." Harrison bira bardağını ona doğru eğdi ve bir yudum aldı.

Cole burnunu çekti. "O benim hayatımın aşkı değil. Sadece çok yakına aldığım mutsuz bir çalışan."

Brooks'un kaşları kalktı. "Belki bunu yeterince tekrarlarsan, kendine inandırabilirsin."

"Ben ciddiym. Senin aksine, ben zaman zaman kadınlardan başka şeyler de düşünürüm. Yarın o pislik Daniels'la görüşüp birleşmeyi sonuçlandırmam lazım. Daha odaya bile girmede ama şimdiden başım ağrıyor."

"Bu arada, Kiersten olmasaydı bu birleşme gerçekleşmezdi," dedi Brooks.

Cole yüzünü buruşturdu ve bir yudum daha bira içti. Şişeyi masaya vurdu. "Daha sert bir şey yok mu burada?"

Köşedeki içki dolabına gidip bir şişe viski çıkardı. Çocuklar, o bir bardak doldurup bir dikişte içtiğini izlediler. Gözleri onun üzerindeydi, derisini delip geçiyordu. Bir yudum daha aldı, boğazından aşağıya doğru yanan sıvının tadını çıkardı.

"Ne?" dedi, bardağı nazikçe masaya koyarak. Bardağı yere vurmak

Yoksa duvara fırlatmak. Ama bu, kimsenin bilmesine gerek olmayan duygularını ele verecekti, özellikle de hayatına girip yıkım ve tahribat saçan kadına. Üstelik sessizlik daha korkutucuydu, insanları daha çabuk geri çekilmeye zorlardı.

Brooks'un gözlerine baktı ve iç geçirdi. Tamam, çoğu insan daha çabuk geri çekilirdi.

"Sana çok kötü davrandığını ve birkaç aptalca numara yaptığını biliyorum," dedi Brooks. "Ama seni incitmek istediğini sanmıyorum."

"Aynen öyle yapmaya çalışıyordu."

"Sanmıyorum," dedi Harrison. "Sana kendi ilacının tadını tattırmaya çalışıyordu ve kabul etmek istesen de istemesen de, kavgadan zevk aldın. Ve sen kendin söyledin, kalıcı bir zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Sadece seni biraz çıldırtmaya çalıştı."

"Doğru," diye araya girdi Chris. "Senin projelerin, gerçekten önemli şeyler, onlara dokunmadı."

"Onun tüm bunları bırakıp, diğerlerinden daha çok değer verdiğin şeyi sabote etmeye çalışacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Brooks.

Cole onlara sırtını döndü ve pencereden şehir silüetine baktı. Geceyi seviyordu. Her şey bir şekilde sessizleşiyordu. Daha yumuşak. Yukarıdan bakıldığında, sonsuz trafik kuyrukları bile güzel görünüyordu, tek görünen şey şehirde sıralar halinde akan beyaz ve kırmızı ışıklardı.

"Aklından ne geçiyordu bilmiyorum," dedi sonunda. "Tek bildiğim, yıllardır bu proje üzerinde çalıştığım. Sonunda hazır. Piper için. Onun için, benim için bir miras. Tüm projelerim arasında, *bu* projeyle tanınmak istiyorum. Bir fark yaratmak, insanların hayatlarını daha iyi hale getirmek istiyorum. Belki de adımın mankenlerle çıkmak ve pislik bir patron olmak dışında başka bir şeyle anılmasını istiyorum."

"Sen zaten bundan daha fazlasıyla tanınıyorsun, Cole," dedi Brooks, hayatında ilk kez ciddi bir tavırla. "İnsanların seni sadece pislik ve seri model avcısı olarak hatırlayacağını mı düşünüyorsun?"

Cole ona alaycı bir gülümseme attı. Tamam, belki de böyle yüksek sesle söyleyince biraz saçma gelmişti.

Ama Brooks henüz bitirmemişti. "Adın Orta Batı'daki fabrikaların yarısında yazıyor. Kasabadaki herkesten daha fazla uygulama ve ürün fikri geliştirdin ve bu şehirdeki diğer tüm iş adamlarının toplamından daha fazla insanı istihdam ediyorsun. Bunu daha iyi ve onlardan daha genç yaşta başardın

Bunu başarmak için biraz sert biri olmak gerekir. Model olman ise... O sadece işin bir avantajı."

Cole burnundan soludu. "Evet, o ayrıcalıktan bıktım artık, özellikle de çıktığım kadınların çoğu beni kendilerinden biraz daha üstün bir ayrıcalık olarak gördükleri için. Banka hesabımdan para çekebildikleri sürece kim olduğum ya da nasıl görüldüğüm umurlarında bile değildi."

"Kiersten hariç." dedi Chris.

Cole'un bakışları arkadaşının gözlerine kilitlendi. Buna karşı çıkamazdı. Kiersten onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Başını salladı. "Beni tanımak onun işiydi."

"Hayır," dedi Brooks. "Senin bir keresinde bana söylediğin gibi, senin *işini* bilmek onun işiydi. Kahveni nasıl sevdiğini ve bir sonraki toplantına geç kalıp kalmadığını bilmek. Masana bıraktığı, tüm parti detaylarının yazılı olduğu dosya var ya? O, seni içini dışını bilen biri tarafından hazırlanmıştı."

Cole'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nerede gördün?"

Brooks sadece gülümsedi. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma. Oh, ve daha iyi kilitli bir çanta al."

"Kilitleri mi açtın?"

"Gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Cole'un dudakları seğirdi. "Hayır." Başını salladı ve odanın bir ucundan diğer ucuna yürümeye devam etti, yine masanın önünde durdu. "Tamam, diyelim ki beni gerçekten sevdi ve beni kullanmadı - ki bunu asla kesin olarak bilemeyeceğim - şimdi ne fark eder? Yaptığım suçlamalar... ve hemen ardından..."

Brooks'un kaşları kalktı ve Cole neredeyse kızardı. Arkadaşına öfkeyle baktı. "Benden nefret ediyor olmalı."

Brooks omuz silkti. "Hepimiz ara sıra nefret ederiz. Üstesinden geliriz. O da gelir."

Harrison ve Chris onaylayarak başlarını salladılar.

"Siktirin gidin, çocuklar," dedi Cole. Onlar ise ona aptallar gibi sırtarak baktılar. "Benimle konuşsa bile, ona paranın sorun olmadığını nasıl ikna edebilirim? Onun parasını öğrenmeden önce ona güvendiğimi nasıl söyleyebilirim?"

"Bir yolunu bulursun," dedi Brooks.

Cole başını salladı. "Çok yardımcı oldun, teşekkürler."

Brooks birasını aldı ve bir dikişte içti. "Seni yıllardır tanıyorum, Cole. Son birkaç haftadır seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ondan önce bile. Kiersten hayatına girdiğinden beri

hayatına girdiğinden beri... Bilmiyorum. Daha odaklanmışsın. Daha sakin. Daha az streslisin. Şimdi, benim bu dünyada tek eşliliği savunan son kişi olduğumu biliyorsun, ama lanet olsun, çok daha kötüsünü bulabilirdin. Ve daha iyisini bulabileceğinden ciddi olarak şüpheliyim. Kiersten bu kadar açıkça kapılmış olmasaydı, ben bile ona asılabilirdim."

Bu, Brooks'a bir başka sert bakış kazandırdı, ama o sadece sırtıttı. Cole'un gözlerinin arkasında hafif bir baş ağrısı başladı. Ne istediğini biliyordu: *onu* istiyordu. Her zaman onu istemişti. Ama şimdi bu nasıl mümkün olabilirdi ki? O, paranın önemli olmadığını asla inanmazdı. Bunu biliyordu, çünkü yetişkin hayatının tamamını, ilişkilerinde paranın ne kadar önemli olduğuna odaklanarak geçirmişti. Paranın önemli olmadığını söyleyen kadınlara asla inanmamıştı.

Arkadaşları haklıydı. Kiersten onu herkesten daha iyi tanıyordu, bu da onun paraya takıntısını bildiği anlamına geliyordu. Ve ona artık önemi olmadığını, piyangoyu öğrendikten sonra söylemişti. Bunu düzeltmesi, ona inanmasını sağlaması imkansızdı.

"Yapma dostum," dedi Harrison. "O kalın kafanın içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum."

Diğerleri de onaylayarak başlarını salladı. "Onun için savaşmaktan vazgeçmeye çalışıyorsun," dedi Chris.

"Beni suçluyor musun?" dedi Cole, ellerini havaya kaldırarak.

"Hayır," dedi Brooks. "Ama bu, kendini raydan çıkarmaya izin vermemelisin anlamına gelmez. En azından bu sefer. Kiersten tanıdığım en akıllı başında kadın ve son bir aydır seni delirtmek için elinden geleni yapması, bana onun senin için mükemmel olduğunu kanıtlıyor. En son ne zaman biri sana haddin dışında konuştu, bırak onu, sana onun gibi davrandı?"

Cole tartışmak için ağzını açtı ama konuşamadı. Oturdu ve son bir ayda olanları düşünerek alnını kırıştırdı. Birinin sadece evetçi olmakla kalmayıp gerçek düşüncelerini söylemesi ne kadar ferahlatıcıydı. Kiersten daha önce hiç evetçi biri olmamıştı. Tabii, onun istediğini yapardı, ama aynı zamanda onun fikrini reddetmeden kendi fikrini de savunmayı bilirdi. Ve o, her şeyi mikro yönetmeden işleri halledebileceğine güvendiği birkaç kişiden biri olduğunu fark etti. Aslında, hemen her konuda onun fikrine değer veriyor ve güveniyordu. Onun hayatında olmaması, hiç tahmin edemeyeceği kadar çok canını sıkıyordu. Birçok nedenden dolayı.

Adam iç geçirdi. "Hâlâ bana güvenmemesi gibi küçük bir sorun var. O kavgadan sonra gitti ve o zamandan beri haber almadım. Beni bir daha görmek istemese de onu suçlayamam."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Harrison.

Cole arkadaşlarına bakarak, kafasında bir fikirden diğerine atladı. Sonunda sadece güldü ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama bir şeyler yapacaksın, değil mi?" diye sordu Chris.

"Çünkü, dediğim gibi," dedi Brooks, "ben seve seve devreye girer ve..."

"Ondan uzak dur," dedi Cole, arkadaşına sırtarak. "O benim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

O zengindi. Çok zengindi. Pis, kokuşmuş bir zengindi.

Izzy ve Cass ile birlikte restoranda oturmuş, elinde şampanya kadehi, zihni hala geçen haftaki olaylarla meşguldü. Avukatlarıyla birlikte gidip parayı almışlardı. Ondan sonra fotoğraf çekimleri ve röportajlar arka arkaya gelmişti. Her şeyi olabildiğince sakın tutmaya karar vermişlerdi. Basın toplantısı ya da talk show röportajları yoktu. Devasa çekle fotoğraf çektirdiler, ama hepsi o kadardı. Yine de bu bile yeterince kötüydü.

Orada haber kameraları vardı. Avukatları ve yeni atanan mali danışmanları, bağış isteyen kuruluşlardan ve uzun süredir kayıp olduğu iddia edilen akrabalarından telefonlar almaya başlamıştı.

Ancak iyi tarafı, artık istediği yere gidebilir, istediği şeyi yapabilirdi. Seyahat edebilirdi.

Bir hayır kurumu bulabilirdi. Ailesine bir ev alıp tüm borçlarını ödeyebilirdi. İşinden ayrılabilirdi.

Şampanyasından bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha, daha büyük bir yudum. Bu şu anda bir soru bile olmamalıydı. Tabii ki işinden ayrılacaktı. İşinden nefret ediyordu. Bu günü hep hayal etmişti. Özgürlük bileti sonunda karşılığını vermişti. Cole'a bir mesaj atıp işten ayrıldığını söylemeliydi. Ya da daha iyisi, insan kaynaklarını arayıp söylemeliydi. Böylece onunla hiç görüşmek zorunda kalmazdı.

Onun onu görmek istediği de yoktu. Son birkaç gündür ofise gitmemişti, yıllar boyunca biriktirdiği izin günlerini kullanmıştı. O aramamıştı. Onun aramalarına da cevap vermemişti. Belki de ikisi için de en kolay bu olacaktı. Cass ya da Izzy'ye anahtarlarını ve şirket telefonunu bırakmasını söyleyecekti, böylece ofise geri dönmesi bile gerekmeyecekti.

Bu korkakların yapacağı bir şeydi. Ama o anda kendini korkak hissediyordu. Onunla yüzleşip kararlılığını koruyabileceğinden emin değildi.

Onun söylediği çirkin sözlere rağmen, hala ona karşı hisleri vardı. Onu ne kadar ıldırttığına rağmen, aslında ona karşı her zaman hisleri olmuştu. Başarısını ve odaklanmasını her zaman takdir etmişti. Ve şimdi, Piper's House ile yaptığı şey, onu daha da hayran bırakmıştı. Galada her şeyin yolunda gitmesi için dua etti. Muhtemelen gidip bir bakmalıydı. Kimseyi görmesine bile gerek yoktu, arkada kalabilirdi. Onun için yapabileceği son şey buydu, sonra sonsuza dek uzaklaşacaktı.

"Neden orada oturmuş, sanki biri ölmüş gibi bakıyorsun?" diye sordu Izzy, onu dürterek. "Bu hayatımızın en güzel günü."

Arkadaşına hafif bir gülümseme attı. "ok güzel bir gün." Ama hayatının en güzel günü değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Hayır, hayatının en güzel günü, güçlü, bazen kibirli, yakışıklı, gri gözleri ve parmaklarının tekrar dokunmak için can attığı kalın saçları olan bir ahmakla geçmişti.

Cass, Izzy'ye Kiersten'ı utandıran anlamlı bir bakış attı. Bu kadar açık olmaktan nefret ediyordu.

"Ee, ne yapacaksın?" diye sordu Cass.

"Parayla?" diye sordu Kiersten.

"Hayır. Cole ile."

Kiersten derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ben... hiç fikrim yok." şampanyayı kadehinde döndürdü, bakışları parıldayan kehribar rengi sıvıya odaklandı.

"En azından onunla konuşmalısın," dedi Izzy. "Eğer istersen" derdim ama istediğin çok belli.

Kiersten şaşkınlıkla başını kaldırdı. "yle mi?"

Cass burnunu çekti. "Tatlım, az önce bir ton para kazandık. Artık her şey mümkün. İstediğimiz her şey, gitmek istediğimiz her yer. Çoğu insan heyecandan altlarına işerdi. Ama sen orada oturmuş boşluğa bakıp 800 dolarlık şampanyayla oynuyorsun, içmek yerine. Evet, bence kafanda bir şey olduğu çok açık."

Kiersten ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra tekrar açtı. Dilinde titreyerek duran kelimeleri söylemek istemiyordu. Zayıf, aptalca kelimelerdi. Ama kendini tutamadı. "Onu zlyorum."

Cass ve Izzy, onun beklediği gibi gözlerini devirip gülmek yerine, ona anlayış ve endişe dolu bakışlarla baktılar. Bu onu biraz korkuttu.

"Bana aptal olduğumu söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Cass omuz silkti. "Bunun ne faydası olur ki? Onu seviyorsun. Bunun akıllıca olup olmadığı şu anda tartışmalı bir konu."

"Nasıl tartışmalı olabilir ki? Asıl mesele bu değil mi?"

Izzy kaşlarını kaldırdı ve bir grissini aldı. "Tatlım, sen hiç kolay aşık olan biri olmadın. Kafana çok takıyorsun. Eğer bu adam tüm savunmalarını aşabildiyse, bunun akıllıca bir karar olup olmadığı önemli değil. Her şey bitti."

"Bu, bitmiş bir iş olması gerektiği anlamına gelmez," dedi Cass. "Eğer gitmek istiyorsan, git."

Kiersten içkisine bakmaya devam etti. "Benim hislerimin önemi var mı bilmiyorum. O hislerini açıkça belli etti."

Cass elini tutup sıktı. "O üzgündü. Bütün bunları kastettiğini sanmıyorum."

Kiersten kaşlarını çattı. "Hayır, ciddiydi. Onu suçlayamam bile."

"Ben suçlayabilirim."

"Biliyor musun," dedi Kiersten, kavgaları zihninde tekrar tekrar canlanırken, "Onun kızgın olmasına bile kızgın değilim. Onun için çok değerli olan, yıllardır üzerinde çalıştığı bir şeyi neredeyse mahvediyordum, sırf sert bir patron olduğu için intikam almak için aptalca şakalar yapmak istedim. Kahretsin, beni şirket sabotajı ya da başka bir şeyle suçlayıp tutuklatabilirdi. Ama beni kovmadı bile."

İki arkadaşı arasında bakışlarını gezdirdi. "Tuhaf, değil mi? Beni kovmaması?"

"Ben olsam seni kovardım," dedi Izzy.

Cass onu susturdu ve Izzy omuz silkti. "Ne? Ben kovardım." Kiersten'e döndü. "Yani kovmaması bana çok şey ifade ediyor. Kendi düğünü için izin alan asistanını kovmayan adam değil mi o?"

"Aslında o istifa etti, ama iyi bir noktaya değindin." Kiersten yine kaşlarını çattı. "Peki... bu ne anlama geliyor?"

Izzy güldü. "Bence sana aşık olduğu anlamına geliyor." Cass başını salladı. "Aynen."

Bu, Kiersten'in kalbini hızla attırdı. Ama aslında pek bir şey değişmedi. Tekrar iç geçirdi. "Belki cinsel taciz davası açılmasını istemiyordur. Beni sadece bir çarşafı otururken kovdu..."

"Evet," dedi Cass. "Bu çok acımasızca olur." Izzy burnunu çekti. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Ya da belki de seni seviyordur," dedi Cass.

Kiersten başını salladı. "Biz çok farklıyız. Ben onun tipi değilim."

Izzy'nin kaşları yine kalktı. "Bu kimsenin önünü kesmiş miydi? Ayrıca, tüm hafta sonu ortaçağ tarzında seks yapmak için kaçırılmak, tam tersini gösteriyor bence."

"Şşş," dedi Kiersten.

"Ne?" dedi Izzy. "Haksız değilim. Eğer hızlı bir ilişki isteseydi, bunu yapmanın daha hızlı ve ucuz yolları vardı. Ve bunu yapmak için daha hızlı ve ucuz kadınlar vardı."

"Güzel," dedi Cass.

"Bu gerçek ve ikiniz de bunu biliyorsunuz."

"Öyle demek istemedim," dedi Kiersten. "Demek istediğim..."

"Ne?" diye sordu Izzy. "Para mı?"

"Evet. O belgeleri görene kadar ilişki hakkında konuşmaya başlamadı. Benim altın avcısı olmadığımı anladıktan sonra."

"Bunun onun için her zaman bir sorun olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, senin için önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Cass. "O zengin ve ünlülerle olmaya alışık. Modellerle ve aktrislerle çıkıyor. Ama siz ikiniz aylardır birbirinizin etrafında dolanıyorsunuz ve yaptığın onca şeyden sonra, onu Amish ülkesinde terk ettikten sonra bile, o hala seni istiyor. Birlikte harika bir hafta sonu geçirdiğinizi söyledin. Parayı öğrenmeden önce."

"Evet," dedi Izzy. "Ve bu duymak istediğin şey olmayabilir, ama senin paran olması onu daha iyi hissettiriyorsa ne fark eder ki? Yani, adamı suçlayabilir misin? Bir haftadan az bir süredir zenginsin ve şimdiden insanlar ellerini uzatmak için ortaya çıkmaya başladı. O ise yıllardır bununla uğraşıyor. Muhtemelen hiç parası için olmayan biriyle çıkmamıştır. Bir erkeğin senin için değil, paran için seninle olduğunu bir daha güvenebilecek misin?"

Vay canına. İyi bir noktaya değindin. Bu gerçeği kafasına sokmak uzun zaman alacak.

"Bu sadece ikinizi eşit konuma getirir. Artık ikiniz de paranız için kullanıldığınızı düşünmek zorunda kalmazsınız. Hadi ama, Kiersten. Bu yüzden mi tereddüt ediyorsun? Yoksa şansını denemekten ve reddedilmekten mi korkuyorsun?" diye sordu Izzy.

"Sen olmaz mıydın?"

"Tabii. Ama hayatımın geri kalanında ne olacağını merak etmektense reddedilmeyi tercih ederim."

Kiersten iç geçirdi. Bu çok iyi bir noktaydı.

Kiersten iç geçirdi. Bu çok iyi bir noktaydı. Ama o telefonlarına cevap vermezken onun için yapabileceği bir şey yoktu. Telefonuna baktı. Neredeyse çaldığını duymayacaktı.

"Peki," dedi Izzy, "en azından kimseye bahsi kazanamadığını söyleyebiliriz. İkiniz de hepimizin düşündüğünden daha uzun dayandınız."

"Evet, tabii o lanet telefonu açıp beni kovmazsa.

Son gün kimde?"

Izzy telefonunu çıkardı. "Hmm... Hmm. Tamam, bu garip."

"Ne?" Cass ve Kiersten ikisi de bakmak için eğildiler.

Ayın son günü bir adı yoktu. Sadece bir cümle. *Asla, çünkü o onsuz yaşayamaz.*

Kiersten'in midesi altüst oldu. Şaşkınlıkla geriye yaslandı. "Bunu kim yazmış olabilir?"

Cass kaşlarını çatı. "Bilmiyorum, ama kim yaptıysa bir kareyi boşa harcamış. *Asla'ya* kazanç ödeyemeyiz."

"Önemli değil," dedi Kiersten. "Ben bırakacağım." Cass tekrar elini tuttu. "Emin misin?"

Kiersten başını salladı. "Onun asistanlığına geri dönemem. Yattığım bir adam için çalışmayacağım ve birlikte olursak onun için çalışmayacağımdan eminim. İlişkimiz bir hafta bile sürmez."

Izzy omuz silkti. "Bilmem. Şimdiye kadar sürdü." "Daha önce bir ilişkiniz yoktu."

"Öyle sayılır," dedi Cass. "Bizimle geçirdiğin zamandan daha fazlasını onunla geçirdin ve bizimle *yaşıyorsun*."

Izzy burnunu çekti. "Tabii, ama o zamanın çoğunu onun işlerini hallederek ve hayatının sorunsuz geçmesini sağlayarak geçirdim. Eğer ilişkinin tanımı buysa, ellili yıllara geri dönmek için bir zaman makinesine ihtiyacın var."

"Doğru," diye onayladı Izzy. "Onun her isteğini yerine getirmemek güzel olmalı. Sana asistanınmış gibi davranıyorsa, onunla yaşamak çok daha kötü olurdu. Her gün onun kıyafetlerini seçiyorsun. Erkek arkadaşın yerine büyük bir çocuğun varmış gibi olurdu."

Kiersten burnunu çekti. Aynı düşüncüyü birden fazla kez aklından geçirmişti. Ama... "Bilmiyorum. Evet, bazı saçma şeyler yaptım. Ama bu hafta sonu, birlikteyken, her şeyle o ilgilendi. Normal rollerimize geri dönüp her şeyi bana bırakması daha kolay olurdu. Ama yapmadı. Her şeyi o yaptı. Hatta yatakta kahvaltı bile getirdi, hem de

kendisi hazırladı," dedi, o anı hatırlayarak gülümsedi. "Belki... belki de her zaman düşündüğüm gibi olmaz."

Kafasını ovuşturdu. "Son bir ay boyunca sürprizler arka arkaya geldi. Hiç beklediğim gibi tepki vermedi. Belki de onu yanlış tanıdım."

"Öyle olsa ne olurdu?" diye sordu Izzy.

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Belki artık önemi yok. Her şeyi düzeltmek için elimden geleni yaptım. Piper's House'daki açılışın mükemmel geçtiğini duydum. Hala telefonlarıma cevap vermiyor. Belki de her şey bitti. Çok az, çok geç."

"Ah, bebeğim," dedi Cass. "Asla çok geç değildir." Kadehini kaldırdı. Kiersten ve Izzy de ona katıldı.

"Özgürlüğe," dedi. Sonra Kiersten'a baktı. "Ve onunla ne yapmaya karar verirsek."

Kiersten derin bir nefes aldı. Asıl soru buydu, değil mi? Yeni kazandığı özgürlüğüyle ne yapacaktı?

Telefonuna tekrar baktı. Hala sessizdi. Hala mesaj yoktu.

"Tamam, bu kadar," dedi ve masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Izzy.

"Benden nefret edebilir. Beni bir daha görmek istemeyebilir. Ama onun beni görmezden gelmesine izin veremem. Beni hayatından çıkarmak istiyorsa, bunu yüzüme söylemek zorunda. Önce ona birkaç şey söyleyeceğim." İçkisini bitirip kapıya doğru yürüdü.

Arkadaşları eşyalarını toplamak için telaşla koşturdular, Cass hesabı ve bahşışı ödeyecek kadar parayı masaya attı.

"Bizi bekle!" diye seslendiler.

Gelmek istiyorlarsa acele etseler iyi olur. Onun bulması gereken asi bir patronu vardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kiersten asansörden fırladı, Cass ve Izzy hemen arkasından.

Ofisi geçerek, onu takip eden fısıltıları ve uzayan boyunları görmezden geldi. Hatta, Cole'un o pislik adam Bay Daniels ile oturduğu konferans odasına doğru ilerlerken etrafında bir kalabalık toplandığından emindi.

Umursamıyordu. Hiçbirini. Tüm dikkati Cole'daydı.

Konferans odasının kapılarını iterek açtı ve masaya doğru yürüdü. Cole ve misafiri, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ayakta durmuş, şaşkın bir şekilde onu izliyorlardı.

"Kiersten," dedi Cole.

"Affedersiniz, genç bayan," dedi Bay Daniels, "çok önemli bir toplantıyı bölüyorsunuz. Şimdi..."

"Neden buradasınız?" dedi, ona öfkeyle bakarak.

Cole, açıkça şaşkın bir şekilde ona baktı. Sonra dikleşti, çenesini biraz havaya kaldırdı. "Şirketim için gururumu bir kenara bırakıp tavsiyeni dinlemeye karar verdim."

"Tebrikler. Şimdi otur ve sus. Birazdan seninle ilgilenecek."

"Kiersten," diye tekrar başladı Cole, ama kız bu kez ona döndü. "Sen de otur ve sus."

Dudakları seğirdi ama dediğini yaptı, sandalyesine geri oturdu ve konuşmasını beklerken parmaklarını hafifçe birbirine geçirdi.

Kız onun telefonunu işaret etti. "Çalışıyor mu?" Adam kaşlarını çatarak, açıkça şaşkın bir ifadeyle sordu. "Evet. Neden?"

"Aylardır telefonumu patlatıyorsun. Gündüz, gece, partilerin ortasında, akşam yemeklerinde, uyurken, hatta tuvaletteyken bile, ve ben bir kez bile cevap vermedim. Patronum olmasan bile

en azından kaybolmamı söyleyen bir mesaj atabilirdin, ama beni günlerce tamamen görmezden gelmen affedilemez."

"Katılıyorum, ama—"

"Henüz bitirmedim."

Elini kaldırdı. "Özür dilerim. Devam et."

"İşlerin çığırından çıktığını biliyorum. Piper's House'u neredeyse mahvedecektim, bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm. Bunu kasten yapmadım. Umarım bana inanırsın. Orası çok güzel, Cole. Gerçekten öyle. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür..."

"Ama," diye sözünü kesti, "bu bana karşı tamamen soğuk davranmanı haklı çıkarmaz. Özellikle aramızda olan onca şeyden sonra. Nasıl yapabildin..."

Telefonunu kaldırdı. "Bu yeni bir telefon. Bugün bir nedenden dolayı yedekleme bilgilerimin aktarılmadığını öğrendim, bu yüzden bana yeni bir numara verdiler. Mesajlarını almadım."

"Oh," dedi kız, cesareti biraz azalarak.

Etrafına bakındı ve sonunda tüm ofisin sessizliğe büründüğünü fark etti. Kapıları ardına kadar açtığından beri, konferans odasının camlarına yüzlerini dayamış, söylediği her kelimeyi dinliyorlardı. Son iki yıldır her gün Cole hakkında şikayetlerini ve sızlanmalarını dinleyen aynı kişiler. Brooks, Harrison ve Chris de fark etmeden içeri girmişlerdi ve tüm olayı büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

Peki, öyleyse.

Ona döndü.

Kaşları kalkmıştı, dudaklarında yine o sinir bozucu gülümseme vardı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Herkesin önünde tam bir rezalet yaratmayı planlamamıştı, ama neyse. "Evet." Derin bir nefes aldı. "Sen tanıdığım en inatçı, sinir bozucu, baş belası insansın. Ve ben sana tamamen, koşulsuz, delicesine aşığım."

Etraflarında toplananların hep bir ağızdan çıkardığı nefes sesi, kızın hala kendisinden nefret ediyor olabilecek patronuna aşkını ilan etmeseydi komik olurdu.

"Öyle mi?" diye sordu.

Demek onu bunun için uğraştıracaktı? Adil. Ona yaşattığı her şey için biraz işkenceyi hak etmişti.

“Evet. Öyle.”

Cole ayağa kalktı. "Peki sence bunun için ne yapmalıyım?"

Ona doğru bir adım daha attı ve kalbi bir iki kez atladı. "Bence beni affetmelisin, böylece tekrar çıkmaya başlayabiliriz."

"Onu dinle, evlat," diye araya girdi Bay Daniels. "Akıllı bir bayan gibi görünüyor.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Cole'un sırtışı tekrar belirdi, ama başını salladı. Kiersten'in midesi ayak parmaklarına kadar indi.

"Hayır."

"Hayır mı?" dedi, vücudu bir anda kızardı ve aynı anda soğudu.

"Hayır. Bu yetmez."

Nefes almayı unuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen hayatımda tanıştığım en sinir bozucu, en sinir bozucu kadınsın. Evlen benimle."

Bu kez, toplu bir nefes almanın ardından birkaç yuhalama, bağırış ve heyecanlı fısıltılar duyuldu.

Cole'a bakarak, düzgün nefes alabilmek için kendini toparlamaya çalıştı. Çarpıntılı kalbi ciğerlerini ve işitme duyusunu etkilemiş olmalıydı, çünkü hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. "Az önce bana evlenme teklif mi ettin?"

"Evet."

"Ama... benim yaptıklarım ne olacak?"

Ona doğru bir adım daha attı. "Umurumda değil."

"Peki ya para?"

Bir adım daha yaklaşarak ona dokunacak kadar yaklaştı. "Ne olmuş ona? Umurumda değil. İkimizin de var. Harika. Senin paranı bilmeden önce de seni seviyordum ve benim param için beni sevip sevmediğin umurumda değil. Hepsi senin olsun. Ben istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "Söylemesi kolay."

Gülümsedi. "Evlilik sözleşmesi imzalarım."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Evlilik sözleşmeni gördüm."

Dönüp konferans masasından bir not defteri ve kalem aldı ve ona uzattı. "Kendin yaz. Ne istersen. Ben imzalarım."

"Cole," dedi Chris, ama o onu duymazdan geldi, bakışları Kiersten'in üzerindeydi. "Her şeyi mi?"

O başını salladı.

Kiersten bir an daha ona baktı, sonra defteri masaya koydu ve yazdı: *Evlilik sözleşmesi. Ne derse o geçerli.*

Okumadı bile. Sadece kalemi aldı ve imzalamak için eğildi.

"Cole, öylece imzalayamazsın..." Chris tekrar başladı, ama Cole çoktan imzalamıştı. Izzy'ye attı. "Bunu hukuk departmanına gönder," dedi.

"Cole," dedi Kiersten, ama o onu kendine çekti, konuşmayı bitirmiş gibiydi.

Derin bir nefes aldı ve alnını bir anlığına onun alnına dayadı, sonra geri çekilip tekrar gözlerine baktı. "Olanlar için, söylediklerim için özür dilerim. Hadimi aştım."

"Hayır, değildin," dedi kız, elini sıkmak için uzanarak. "Ben de üzgünüm."

Bir saniye birbirlerinin gözlerine baktılar, sonra aynı anda konuştular.

"Ben istifa ediyorum."

"Sen kovuldun."

İkisi de güldü ve o onu kendine daha yakın çekti. "Seni seviyorum Krispin," diye fısıldadı.

Kız tekrar güldü, kalbi sevinçle dolup taşıyordu. "Krispin Harrington?" Gülümsedi. "Bu isim hoşuma gitti."

"Büyük bir elmasla düzgün bir nişan töreni olacak. Termination Pool'dan kazandıklarımı toplamayı beklemem gerekiyor."

"Ne?" diye sordu, kalbi bir an durdu. "Son kare. Benimdi."

"Teknik olarak kimse kazanmadı. Ben istifa ettim ve sen de beni kovdun. Birbirimizi dengelemiş olduk

sayılır." "Hala paramı almam gerektiğini düşünüyorum." "Ne gerekçeyle?"

"Acı ve ıstırap."

Kadın güldü. "Düşüneceğim." Gözlerine bakabilmek için geriye yaslandı. "Demek 'asla' yazan sensin, *çünkü o onsuz yaşayamaz?*"

Elini tutup öptü. "Evet." "Ama... o haftalar önce doldurulmuştu."

Diğer elini de öptü. "Biliyorum." Nazikçe çekti ve kız ona yaslandı.

"Havuzdan haberin olduğunu neden söylemedin?"

Omuzları kızın yanağının altında silindi. "Bunun neresi eğlenceli? Neden

"Loto kazandığını söylememiş miydin?"

"Bunun neresi eğlenceli?" diye gülümseyerek ona tekrarladı. "Ayrıca, bence daha iyi bir şey kazandım."

"Lotodan daha mı iyi?" diye sordu adam, kaşlarını kaldırarak. "Şey, buna layık olup olamayacağımı bilmiyorum, ama hayatımın geri kalanını bunu başarmak için harcayacağıma söz verebilirim."

Kadın adamın yanağını avuçladı. "Artık senin için çalışmak zorunda kalmayacağım sürece. Giysilerini seç. Sabahın üçünde evrak işlerini hallet. Senin için market alışverişi yap. Lanet iç çamaşırlarını hazırla... Eminim çok iyi anlaşıyoruz."

"Bunları başlangıçta sadece seninle dalga geçmek için yaptığımı biliyorsun. En azından iç çamaşırı kısmını. Ama sen o kadar iyi yaptın ki, devam etmek zorunda kaldım."

O nefesini tuttu ve onun omzuna vurdu, o da güldü ve onu kendine eriyene kadar kollarıyla sardı.

Yutkundu, çenesi kısa bir süre sıkıştı. "Seni gerçekten hak etmiyorum," dedi, sesi duygudan boğuklaşmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu tekrar öpmek için kendine çekti, sonra durdu ve geriye yaslanarak gözlerine baktı. "Sadece... bir dahaki sefere seni kızdıracak bir şey yaparsam, ki ikimiz de bunun olacağını biliyoruz, önce bana söyle. Bir ay süren yaratıcı intikamdan sonra hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Kiersten güldü ve kollarıyla onu sardı. "Anlaştık."

Kollarını beline doladı, onu ayaklarından kaldırdı ve ona sıkıca sarılırken ikisini birden döndürdü. Onu yere indirdiğinde, sanki boğuluyormuş ve o onun son nefesiymiş gibi öptü. Her saniyesinden keyif aldı. Ve herkes de öyle.

O tekrar dans etmek için geri döndüğünde, oda ıslık ve tezahüratlarla çınladı. Loto kazanmanın hayatının aşkını kazanmasına yol açacağını asla tahmin edemezdi. Ama her gün bunun için bahse girerdi.

Epilog

Cole, Kiersten'ı bir süre çalışırken izledikten sonra, elinde iki buharlı fincanla ofise geri döndü. Kiersten boş çay fincanını eline aldı ve boş fincanın içine bakarak kaşlarını çattı. Kiersten ayağa kalkamadan, Cole fincanını masasına koydu.

"Doldurma sırası bendeydi," dedi.

Cole omuz silkti ve onu ayağa kaldırarak yerlerini değiştirdi, böylece onu kucağına çekip kendine yaslayabilirdi. "Zaten ben kalkacaktım."

"Ben de yakında kalkacağım. Tuvalete gitme zamanı geldi."

Gülümsedi ve büyüyen karnını avuçladı. Kızı güçlü bir tekme attı ve o da güldü. "Güçleniyor."

Kiersten'in elleri de onun elleriyle birleşti. "Evet, yle."

Brooks başını içeri soktu, kapı çerçevesine yaslanarak onları izledi. "Gerçekten yeni rahat koltuğundan daha mı rahat?" diye sordu ve Cole'un boşalttığı koltuğa çökerek oturdu.

Kiersten masasının arkasından ona sıırttı. "Evet, yle," dedi ve kendini daha da sokarak.

Cole gülümsedi ve karısına daha sıkı sarıldı. Birkaç hafta önce ikinci yıldınmlerini kutlamış olsalar da, bu kelime onu hala heyecanlandırıyordu. Bunun artık onun hayatı olduğuna inanmakta hala zorlanıyordu. Kiersten, şirketin yeni ortağı. Her gün onun yanında alışıyor. Her gece yanında uyuyordu. Ve şimdi dünyaya yeni bir hayat getirmek üzereydiler. Planlanmamış bir durumdu ama bu fikre alıştıktan sonra, çok heyecanlanmaya başlamıştı. Zavallı çocuğu mahvedeceği korkusu hala iini kemiriyordu ama Kiersten onun annesi olduğu için, çok fazla hata yapmasına izin verilmeyecekti.

Elinin altındaki karın aniden gerildi ve Kiersten nefesini tutarak karnına doğru eğildi.

Korku onu sardı. "Bu bir kasılma mıydı?"

Birkaç saniye cevap vermedi, sonunda ona yaslanarak nefesini bıraktı. "Vay canına. Sanırım öyle." Ona döndü, gözlerinde heyecan parıltıyordu.

Brooks ayağa fırladı. "Doğum mu başladı? Hastaneye gitmemiz gerek mi? Araba çağırırsam mı? Ne yapmamı istersin?"

Kiersten ve Cole ikisi de ona baktı. Cole sırttı. "Sanırım biraz vaktimiz var."

Başka bir kasılma Kiersten'in karnını kaya gibi sert bir top haline getirdi ve o, Brooks'un gömleğinin arkasını kavrayarak nefes almaya çalıştı. "Aman Tanrım. Bu acıttı."

Cole, adrenalin başını döndürecek kadar hızlı akmasına rağmen sesini sakın ve düzgün tutmaya çalıştı. "Bir sonraki bu kadar çabuk geldi mi?"

"Emin değilim. Diğerleri daha aralıklıydı ama..."

"Diğerleri mi? Ne diğerleri?"

Kız ona baktı, ama dikkatinin aslında onda değil, vücudunda olanlara odaklandığını anlayabilirdi. Karnını ovuşturdu ve kucağında yer değiştirdi, muhtemelen rahatsızlığını gidermeye çalışıyordu.

"Sabahın erken saatlerinden beri ara ara küçük sancılar var."

"Ne?" Cole, sandalyesinden fırlayarak sordu, ancak karısının yere düşmemesi için dikkatli davrandı. "Neden söylemedin?"

Omuzlarını silkti. "Çok güçlü ya da düzenli değillerdi. Braxton Hicks kasılmaları falan sandım."

"Bir şey söylemeliydin," dedi, onu sandalyeye oturtarak.

Asistanlarının ofisine, Kiersten'in eski ofisine gitti ve emirler vermeye başladı. Aylardır bu an için bir plan yapmışlardı. Artık o an gelmişti ve her şeyin yolunda gitmesini umuyordu.

"Zamanımız olduğunu biliyordum. Bu bizim ilk bebeğimiz. Annem beni doğururken otuz altı saat sancı çekmişti. Bir şey söyleseydim, beni evde kalmamı ya da hastaneye gitmemi isterdin. Ve..." Bir sancı daha gelince durakladı. Cole, Brooks'la panik dolu bir bakışlaştı.

Kiersten yavaşça nefesini verdi. "Ve sen henüz doğum hediyesi almadın." Kollarını ona doladı, ihtiyacı olursa destek olmak için. "Doğum hediyesi mi?"

Gözlerini devirdi. "Hala evlilik sözleşmesini okumadın, değil mi?" "Gerek yok. İstedğin her şeyi kabul ettim zaten."

"Evet, ama ayrıntılara bir göz atsan iyi olur," dedi Brooks. "Yine eklemeler yapmış."

Cole güldü. "Ben her yıl dönümümüzü unuttuğumda bir milyon dolar, randevuya geç kaldığımda yüz bin dolar alıyorsun, çoraplarımı yere bıraktığımda da beş bin mi on bin miydi?"

Bir başka kasılma sırasında nefes nefese kaldı. "Beş bin. Spor çorap olayıdan sonra on bin yaptım."

"Ah, evet. Çok olgunlaşmışlardı." İçinde patlamak üzere olan panik volkanına rağmen sesini sabit tutmaya çalışarak Brooks'a baktı. "Araban ne zaman gelir?"

"Şu anda arıyorum," dedi Brooks, Kiersten'a patlamak üzere olan şişirilmiş bir balon gibi bakarak.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," diye mırıldandı Cole.

"Yapacak çok işimiz var, evde oturup kışımın üstüne oturacak vaktim yok," dedi.

Kiersten, Piper's House'un genişletme çalışmalarıyla uğraşıyordu. Önümüzdeki ay içinde üç yeni şube açılacaktı ve gelecek hafta için büyük bir bağış toplama etkinliği planlanmıştı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı, böylece bebek ne zaman gelirse gelsin her şey yolunda gidecekti. Ama yine de, son anda halletmesi gereken ve kendinden başka kimseye güvenmediği bazı ayrıntılar vardı. Ve şimdi, onun ofisinde, onun masasında kızını doğurmaya hazır bir şekilde oturuyordu.

"Çantayı alayım. Her şeyi" —kızının çıkacağı yeri işaret ederek— "içinde bırak."

O burun kıvırdı. "Hallederim."

Ofisteki tuvalete girip dolaptan bebek çantasını aldı. Çantaları binanın ve evlerinin çeşitli stratejik yerlerine saklamışlardı. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. Brooks'a başıyla selam verdi. Brooks telefonda arabayı kapıya çağırıyordu.

Kiersten, catering şirketiyle telefonda menüyü ve teslimat saatlerini teyit ediyordu. Cole ona bakakaldı, gülmeli mi yoksa azarlamalı mı karar veremedi. Sonunda telefonu elinden almaya karar verdi.

"Asistanı seni geri arayacak," dedi ve telefonu kapattı.

Kiersten ona öfkeyle baktı. "Bir tane daha vaktim vardı... Oooh..." İnleyerek nefesini içe ve dışa verdi. "Ara."

"Hadi Krispy. Kızımızı görmeye gitme zamanı."

Onu sandalyeden kaldırıp kolunu omzuna doladı. Brooks diğer tarafa geçip kolunu dayaması ve elini tutması için uzattı. Yavaşça ofisten çıktılar.

"Tebrikler!" Geçerken insanlar onlara seslendi.

Herkese teşekkür ederek başını salladı. Sonra biri, "Doğduğunda haber verin! Bahis oynadık," diye seslendi.

Cole ve Kiersten birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular. Kiersten'in kahkahası iniltiye dönüştü ve erkekler onu asansöre sokmak için acele ettiler. Brooks asansörün düğmesine basarken Cole, Kiersten'in sırtını ovuşturarak ağrısını dindirmeye çalıştı. Kasılmalar beklediğinden çok daha hızlı geliyordu. Bu noktada, bebeğin doğmadan önce hastaneye varabilmeyi umuyordu.

Lobiden olabildiğince hızlı geçip bekleyen arabaya koştular. Brooks onları arabaya bindirip kafasını içeri uzattı. "Ben burada işleri bitireyim. Sen bir şey yapma. Vaftiz kızım doğduğunda haber ver de ziyarete geleyim." Kiersten'in alnına öpücük kondurmak için kafasını yeterince eğdi. Sonra Cole'a el sallayıp arabayı hareket ettirebilmek için geri çekildi.

"Hazır mısın?" diye sordu Cole.

Kiersten ona baktı, gözleri acıdan kıışmış ama yine de heyecandan parlıyordu. "Çok hazırım. Ama bil diye söylüyorum, mümkünse yarına kadar bekliyorum."

"Neden?"

"Bebek havuzu için seçtiğim tarih o."

Cole sırtıttı. "Ben bugünü seçtim, umarım hızlı bir doğum için teşvik etmeme aldırılmazsın."

Christina Lauren ve Tessa Bailey hayranları, hava yolları, otoyollar ve aşka düşmenin tüm yanlış yolları hakkında yazılmış bu esprili ve unutulmaz romantik komedi romanına bayılacaklar.

yanlış yollardan aşık olmayı anlatan bu esprili ve unutulmaz romantik komediye bayılacaklar. Livy Hart'ın *Planes, Trains, and All the Feels* kitabını okumaya başlamak için sayfayı çevirin.

Cassidy

Birden dikleştim ve başımı sağa sola çevirdim. Uykulu beynim canlanmaya başladıkça çevremdeki ortamı fark ettim. *Havaalanı*. Işıklar loştu ama sönmemişti, tıpkı gösteri başlamadan önceki bir tiyatro salonu gibi.

Ve ben de bu sapmanın bir rüya olduğunu umuyordum.

Dikkatim, kucağımdaki yabancı gri kumaş yığınınına kayıyor. Yorgun bir ses çıkıyor ağızımdan, onu bacaklarımdan itiyorum.

Ne bu?

Parmaklarımla tutup yerden kaldırıyorum. Kapüşonu var ama ipi yok. Pamuğu yıpranmış ve solmuş. İçine hızlıca bakıyorum, etiket yok.

Bu, yıpranmış bir sweatshirt'ün bebek battaniyesi.

Çenemi kaldırıp etrafa bakınıyorum.

Bu kapıda kamp kurmuş yüz kadar insandan, tek birini tanıyabilirdim. Ve *"Bu ilk kez haklı mı oldun?"* diyen adamın yapacağı son şey bana bir sweatshirt vermek olurdu. Benden o kadar nefret ediyordu ki, uağıımız indikten sonra karşılıklı anlayış ve saygı kurmuş olsak bile, otel konusunda haklı olduğumu kabul etmek yerine benimle tartışmayı tercih etmişti.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Daha dostça davranmaya çalıştığım için aldığım karşılık bu: Luke'un küstahlığı. Egosuna bir bakış. Eminim havaalanının yandığını söyleseydim, benim sözüme güvenmek yerine Google'da aratıp emin olmak isterdi.

Beni sevmiyor ne olmuş? Ben *onu* ilk sevmedim. Bu kin konusunda haklıyım.

Yine de, terli ellerimde bir sweatshirt var.

Luke'u ve dağınık saçlarını yürüyüş yolunun karşısında görüyorum. Görünüşe göre saçlarını çok fazla eliyle karıştırmış. Sanırım, aramızdaki WASP'lar bile bütün gece uyanık kalmanın acımasız gerçeklerine karşı savunmasız. *Dizüstü bilgisayarını* kucağına koymuş, makineye bakarak yazıyor. Gözlükleri ekranın ışığını yansıtıyor.

Ona sorabilirdim. Ama eğer onun değil de, beni örtüsüz gördüğü için rastgele bir iyilikseverin ya da uykumda beni boğmak isteyen ama başaramayan birininse, çok utanırdım.

Havayolu şirketi bir güncelleme yapana kadar *The Sims* oynamak daha güvenli.

Telefonum dokunmamla yanıyor. *Saat sabah beş yirmi*. Bitmiş pil simgesi bana göz kırıyor.

Açık bir priz arıyorum. Çok fazla insan şarj olan telefonlarını vücutlarıyla kapatarak uykuya dalmış. Bir tanesinin üst yarısı hariç tüm prizler dolu.

Alt kısmı Luke tarafından işgal edilmiş. Bu eğlenceli olacak.

Eşyalarımı topluyorum, kalabalık alanı geçiyorum ve çenemi kaldırıp sweatshirt'ümü kolumun altına sıkıştırarak yaklaşıyorum. "Prizin üst kısmını kullanabilir miyim?"

Bana yaklaşık yarım saniye bakar ve sonra bakışlarını klavyeye geri çevirir. "Tabii."

Bu etkileşimin kolaylığının tadını çıkarırken, "Yani, benim değil" diye ekliyor.

"Evet deyebilirdin," diye mırıldanarak çantamın ön cebinden şarj aletimi çıkarıp fişe takıyorum.

Uçaktan ve dik oturmaktan kaslarım gerilmiş, bacaklarımı uzatıyorum. Tamamen açacak kadar yer var ama fazla zorlamıyorum. Yarısını açıyorum. Hamstringlerim itiraz ediyor, bu da yaralanmamak için bunu yapmamın daha da önemli olduğu anlamına geliyor. Küçük bir yaralanma bile işimi yapmamı engelleyebilir.

"Ne yapıyorsun?"

Daha fazla esnerken sağa bakıyorum. Luke'un yüzü dehşet içinde. Onun sesine uyum sağlamak için sesimi alçaltıyorum.

"Bacaklarımı esnetiyorum." "*Burada mı?*"

Ses tonundaki şoktan, sanki çıplak olup eğilmişim gibi düşünürsün. "Tabii. Neden olmasın?"

Gözlüklerini yüzünden çıkarır ve gömleğiyle siler. "Hiç kimsenin havaalanının ortasında *bacaklarını* açtığını görmemiştim."

"Bu tam bir bacak açma değil, ayrıca hiçbir şeyin ortasında da değilim. Neredeyse kimsenin uyanık olmadığı bir odanın kenarındayız. Güvenlik kontrolü için sırada beklerken yere çökmedim ya." Dirseklerime yaslanıyorum ve kaslarım geriliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır."

"O zaman neden bu kadar sinirli görünüyorsun?"

"Değilim." Bilgisayarının başına dönüp tuşlara basmaya devam ediyor.

"Harika." Bacaklarım neredeyse 180 derece açılana kadar daha da kayarım, ki o bana soru sorana kadar bunu yapmaya niyetim yoktu. Ses tonunda bir şey var — işleri yapmanın doğru ve yanlış yolları var ve onun yolları doğru — bu da onu sinirlenene kadar dürtmek istememe neden oluyor. "Esnek olmak işimin bir parçası. Ben de çalışıyorum. Tıpkı senin yazıp yazıp yazdığın gibi."

Yazma sesi kesildi. "İşiniz mi?"

"Koreograf. Dansçı. Profesyonel esneme uzmanı, sayılır."

Başını yaklaşık on derece çevirip, gözlerini vücudumda gezdirip, işine geri döndü. O keskin çenesini silah olarak kullanabilirdi. "Büyüleyici."

Boynumdan sıcaklık yayılır. "Yeteneğimden mi etkilendin?" "Gözlerim doldu."

"Yakında yolundan çekileceğim."

Gergin bir nefes verir ve elini ağzına sürer. Boğuk sesi uykusuz olduğunu gösterir. "Çekilmen gerektiğini söylemedim. Basit bir soru sorduğum için affet."

"Basit sorulardan bahsetmişken." Bacaklarımı çapraz yapıp onun sweatshirt'ünü kaldırdım. "Bunun nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Dört saniye boyunca donup kalır. Sessizliğinin sesi kulak zarlarımı tırmalıyor.

Dudaklarımı büzüp burnuma yaklaşıyorum. Kokusu canlı ve ferahlatıcı, Kaliforniya'yı anımsatan, hafif bir limon kokusu var, sanki sahilde içilen soğuk limonata gibi. Lise yıllarında JC Penney'de çalışırken ergenliğe girmek için yeterince kolonya kokladığım için bu kokuyu her yerde tanırım: Ralph Lauren. "Güzel kokuyor."

O beni görmezden gelmeye devam ederken, yana doğru eğilip onun etrafındaki havayı kokluyorum.

Bakışları bilgisayarında sabit. "Az önce beni kokladın mı, Cassidy?"

"Kesinlikle hayır." Derin nefes alırken burnumda o lezzetli koku kalıyor. "Tanrım, bu çok garip. Uyandığımda koku üzerimdeydi. Sanırım bu terminaldeki herkese tek tek sorup teşekkür etmeliyim..."

"Donuyordun." Kaşları çatıldı. "Kolların düşecekti."

Bunu itiraf etmesine sevindim ve gülümsedim.

"*Demek* senin." Omzunu silktili. "Önemli değil."

Biraz daha yaklaşıyorum. Bu açıdan, monitöründe renk kodlu ve rakamlarla dolu bir tablo görüyorum. Hesap makinesi verin de kendim yapayım. "Çok naziksin."

Sözler ağzımdan çıkar ve yanaklarım kızarır. Beklenmedik bir şekilde çok *hoştu*.

"Karşılığında bir şey yapabilir miyim?" Karanlık odayı taradım. "Bilmem, otomatlardan bir şeyler alabilirim? Doritos sever misin? Bekle, mavi poşet mi, kırmızı mı? Bu çok önemli bir ayrıntı."

"Gerek yok."

"Tamam, Doritos yok. Gazoz? Çikolata?"

Gözlüklerini burnunun üstüne biraz yukarı itti. "Donma tehlikesi vardı ve bu kasabada hastane var mı bilmiyorum bile. Bunu bir kamu hizmeti olarak düşün."

"Aslında bu çok uygun bir örnek. Her Aralık ayında, fazla mesai yapan teslimat şoförleri için büyük bir sepet dolusu Snickers ve Cheez-Its koyuyorum. Hizmetleri için onlara teşekkür etmek için. Sen de bana hangi besin değeri olmayan saçmalıkları sevdiğini söylersen, ben de *sana* teşekkür ederim."

Bana temkinli bir şekilde bakar. "Atıştırmalıkları pek sevmem. Bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?" "*Atıştırmalıkları* kim sevmez ki?"

İnanamayan bir şekilde güldü. "Hiç hayal kırıklığıyla bitmeyen bir konuşma yaptın mı hiç?"

"Aslında, benim sohbetlerim genellikle tatmin edici bir sonuca varır." Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Seninle hariç, anlaşılan."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Düşünsenize, tüm bu eğlenceyi kaçırıp uyuyabilirdim."

Ona doğru dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum. Gerginleşip geri çekiliyor ve kafasını duvara çarpıyor.

"Seni bununla boğmayacağım, Luke." Ayaklarının yanında duran bavulu alıp, kollarını sapına geçirip düğümledim. "İşte. Küçük asker evine döndü."

Gözlerine bakıyorum ve midem burkuluyor. Beni incelerken boynum kızarıyor. "Sen başka birisin," diyor sessizce.

O eğik başlı, değerlendirici bakışa daha önce de maruz kalmıştım. Sanki karmaşık bir bilmece sorup, onu istemeden çözmeye zorlamışım gibi.

Farklı olmak sorun değil, ta ki biri bunu özellikle belirtmek için uğraşana kadar. O zaman bu bir yargıya dönüşür. Bir damga.

Koltuğuma geri çöküp vücudumu uzaklaştırıyorum.

Sessizce o kadar uzun süre yan yana oturduk ki, bulutlu ufukta bir renk belirmeye başladı. La Croix'nın güneşin doğuşu aroması, neredeyse algılanamayacak kadar hafif bir tat. Pilimin tamamen şarj olması için *The Sims'i* bırakıp çantamdan bir defter çıkardım. Sayfayı anlamsız karalamalarla yarıya kadar doldurmuşken, Luke'un ve benim telefonlarımız aynı anda yanarak yere düştü.

Atlas Airlines JLN'den LAX'e. İptal edildi. Güncellemeler için bekleyin.

"Hayır." Halının üzerine geri düşer ve telefonu yerden kaparım. "Hayır, hayır, *hayır*. Bu olamaz. Nasıl *iptal* edebilirler? Tanrım, bizi burada ne kadar bırakacaklar?"

"Havayolları işte." Sesinde tek bir parça bile öfke yoktu. Acil bir durum yok.

"Bu bir kabus! Burada sonsuza kadar bekleyemem."

"İşte bu yüzden uçağa güvenmiyorum." Koridora doğru başını salladı. "Alternatif bir çıkış yolu arıyorsanız, araba kiralama yeri saat dokuzda açılıyor. Danışma masası bagaj teslim yerinin yanında."

Orada birkaç kişi kıpırdanmaya başladı, hepsi telefonlarına öfkeyle bakıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Hep birlikte eşyalarımızı toplamaya başladık.

Eğer tüm terminal kaçmaya çalışıyorsa, ben *ilk* sırada olmalıyım.

...

Sessiz bagaj alım alanına giriyoruz, kiralama sırasının arkasında dururken birkaç kişi bize bakıyor.

Luke benden bir adım önde.

"Valizimi tekmelemeseydin daha çabuk gelirdim," diye söylenir.

"Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın. Samsonite valizlerine asla öyle saygısızlık yapmam."

"Başka bir planı olan minyon kızıl saçlı biri olmalı."

Önümüzde sekiz kişi var ve açılana kadar daha çok zaman var. İçeri girerken nefesim sakinleşiyor, arkamda iki kişi sıraya girmiş bile.

Luke'un boynu göz hizamın hemen üzerinde, kusursuz saç çizgisi

görsel ASMR gibi. Pürüzsüz ve garip bir şekilde tatmin edici. Bu adam berber koltuğundaki aylık randevusunu hiç kaçırmıyor. Seyahat sırasında buruşmuş yakasının üstündeki bronzlaşmış cilt, parmağımın ucuna sanki yanlışlıkla dokunmuşum gibi hafif bir sürtünme hissi veriyor.

Yakından bakınca fiziksel varlığı çok etkileyici. Uzun bacakları, takım elbisesinin pantolonunu mükemmel bir şekilde dolduruyor. İnce ama güçlü sırtı, gömleğinin dikişlerini zorluyor. Geniş omuzları, bir kızı havaya atmak için mükemmel. Tabii ki swing dansı için...

Telefonum titreyerek hayat buluyor, kalçama bir titreşim gönderiyor. Arayanı görünce içimdeki alarm çalmaya başlıyor.

Isabelle, kendi saatine göre sabah altı.

Bu sabah sinir sistemimin çok hassas olduğunu itiraf etmeliyim, ama bu iyiye işaret değil. "Merhaba. İyi misin?"

"Cursdy," diye mırıldanır. "Beni geri aramaman gerekiyordu!"

Derin bir nefes alıyorum. "Sarhoş musun?" *Sabahın* altısında mı? "Hayır!

İki saat uyudum. Bu sarhoşluğu iptal eder."

"Evet, öyle olmaz. Ne oluyor?"

"Bu düğün *felaket*. Bu aptal şeyi iptal etmeliyim."

Midem düğümlenir. "Sakin ol Bells. Bir şey mi oldu? Mikael ile kavga mı ettiniz?"

"Catering şirketi bir tekne sorunu yüzünden somon balığı getiremiyor, çiçekçinin soğutucusu bozuldu ve bütün çiçeklerim *öldü, öldü!* Şimdi gidip başka çiçek bulup kendi buketlerimi yapmam gerekecek galiba. Dur, masa çiçekleri ne olacak?" Kulak zarımı titretircesine inliyor. "Mikael büyük, aptal bir davayla uğraşmak için ortadan kayboldu. Sanki evleneceğimizi umursamıyor bile."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. O sana takıntılı."

"Üç gündür seks yapmadık. *Üç gün*. Ve bunun iki günü hafta sonuydu!" Hızlıca nefes aldı, sahte bir hıçkırık gibi. "Sanırım artık benden hoşlanmıyor. Bütün gece işten gelmesini bekledim, ama o eve gelir gelmez uykuya daldı! Şarap bile hazırlamıştım. *Kahretsin*, lanet olası çiçekçi, aptal catering şirketi..."

"—Isabelle—"

"Bu işler beni çok zorluyor. Patronum pisliğin teki olduğu için izin alamıyorum. Annem de *annelik yapıp* benim umursamadığım saçma sapan şeyleri dert ediyor, hiçbir işe yaramıyor." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra ekledi: "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı birleştirdiğimi gördüm. Bir hafta önce eve gelmem gerektiğini *biliyordum*. Daha kk işleri halledip, bu haftayı daha önemli işlere ayırabilirdim. Ama Isabelle her zaman çok titiz ve yetkin biridir, bu kadar kötü bir duruma dşeeğimizi hiç düşünmemiştim. Nişanlımızın birbirimize olan çekiciliğinden şüphe duyacağımız bir duruma dşeeğimizi hiç beklemiyordum.

O kendini kaybediyor. Sonuç olarak annem de kendini kaybedecek. Eve gittiğimde ortalık cehenneme dönecek. Panik atak belirtileri beynimin derinliklerinde kaynıyor ve vücudumun geri kalanını uyarmak üzere.

Bu benim hatam. Onun trajik  günlük seks kıtlığı konusunda yapabileeğim pek bir şey yok, ama geri kalan sorunları zmeliyim. Bir şekilde.

"Bells, ikini hala elinde mi? Onu bırakmanı istiyorum."

"Ama—"

"Bırak, kızım."

Camın hafif *bir çarpma sesini* duyana kadar beklerim. Genelde patronluk taslamam

—kk kız kardeş sorunları—ama Isabelle sert bir ele ihtiyaç duyuyor.

"Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız. Düğün felaket değil. Bugün catering şirketini ve iekiyi arayacağım. Sen uyumaya devam et."

Bir anlık sessizlik geçer. "Bir şey daha var. Babam gelmeyecek. Dün gece aradım, ki sen de bilirsin, onu *asla* aramam. Ve... hayır, efendim. Cevap yok. Sadece bir mesaj geldi. 'Gelemeyeeğim, Isabelle. Böylesi daha iyi.' Bu ne anlama geliyor ki?"

Kalbim sızladı. "Ama onu aradın. nemli olan bu. Denediğin için mutluyum."

"Gelmeye tenezzül bile etmemesi ne önemi var ki?"

"Onunla ilişkinin devam etmesini istiyorsan, önemli. Annemin öfkesinden korktuğu için inatçılık yapıyor ve senin büyük gününde senden daha fazla ilgi çekmek istemiyor."

"Annem anne olduğu için beni cezalandırıyor."

Başımı geriye yasladım. Biyolojik babamız hakkında bu tartışmayı bir kez daha yapmanın zamanı değildi. Bu konuşmayı, annem tamamen ayıkken ve bu konuyu hak ettiği şekilde ele alabileeğimiz bir zamana bırakmak en iyisiydi. "Babamı arayacağım."

"Yani, onu düğüne *sürükleme*ni istemiyorum."

"Senin için önemli olduğu belli. Tek bir düğünün var ve o da orada olmalı. Bırak ben halledeyim, tamam mı? Uyuyun. Yakında konuşuruz."

"Yeni uçağın kaçta geliyor?"

Coachella için aldığı Ariat botlarını ödünç alıp hemen kaybettiğim zamanki gibi, darbeyi yumuşatmak için en uygun kelimeleri seçmem gerekiyor. "O konuya gelelim. Oraya biraz geç varacağım. Ulaşımında küçük bir sorun çıktı. En geç yarın varacağım. Bir araba tutup direkt oraya gideceğim."

"Ne?"

"İdeal olmadığını biliyorum..."

"İdeal değil mi? Nem oranı yüzde 60 ideal değil mi? Şu anda burada olmaman bir felaket! Yemin ederim, *bir şey daha* ters giderse, iptal ediyorum..."

"Dur." İptal etmekten bahsedilmesi bile, sarhoş tehditleri olsa bile, beni irkitti. "O kelimeleri ağzına bile alma Bells. İyi bir uyku sonrası her şey daha iyi olur, söz veriyorum. Yolda satıcılara telefon ederim. Eğer damat geri adım atmazsa patronunu bile ararım."

"Jack Astaire, kâr ve rakamlar dışında başka bir şey konuşulursa, yere yığılır ve *ölür*."

"O zaman Jack Ass-taire ile ikili kodla konuşacağım. Jack Ass Tear. Vay canına, ne talihsiz bir isim."

"Yakında geleceğine söz ver, lütfen? Sensiz yapamam, Cass."

Kararlılık içimi kaplıyor ve sonunda başımı sallıyorum. Onun için orada olmam her zamankinden daha önemli. Sadece bu hafta için olsa bile, yüz maddelik yapılacaklar listesini tamamlamak için. Onu intihardan vazgeçirmek için. Üvey babamın ailesinin dikkatini başka yöne çekmek için, annemin kan bağı olan akrabalarının ne kadar fakir olduklarını ve annemin varlığının ne kadar utanç verici olduğunu fark etmemeleri için.

İnsan mükemmelliğinin simgesi Isabelle'in *bana* ihtiyacı var. Benim onun yanında olacağıma güveniyor.

"Orada olacağım," diyorum kararlı bir şekilde. "Söz veriyorum."

Ve oraya vardığımda, şimdiye kadar var olan en iyi nedime olacağım. Yanlış uçağı seçmiş olabilirim, ama bu işi yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Isabelle'e, anneme, *herkese* bu işte iyi olabileceğimi göstermek istiyorum.

Çünkü hayatım boyunca için hazırlandığım bu rolde iyi olamazsam, Isabelle parladığında yanında durup ona yardım edemez, onu destekleyemezsem, belki de annemin sürekli eleştirilerini hak ediyordumdur.

Veda ediyoruz ve ben valizimin üzerine oturup, Google Haritalar'da sonsuza kadar süren bir süre boyunca, resepsiyon açılana kadar haritaları inceliyorum.

Görevli ortaya çıktığında, *uzun* bir kuyrukta bekleyen müşterileri tarar ve endişeyle kısa tuz-biber saçlarını düzeltir. İlk iki müşteriyle ilgilenirken, sırasını bekleyenlerden yoğun bakışlar alır, beni ağlatacak kadar sabırsız bir inceleme. Luke'un önündeki yedi kiralık eşyayı dağıtırken onun hızını gözlemledikten sonra, neredeyse tezgahın üzerinden atlayıp zavallı kadına yardım etmek istiyorum.

Luke'un sırası geldiğinde sesini yüzde 30 daha yükseltir. "Sıradaki."

Luke tezgaha doğru yavaşça yürür ve cüzdanını kılıç gibi çıkarır. Onun ölçülü ses tonunu duyacak kadar yakındayım. "Bir araç istiyorum lütfen. Mümkünse daha büyük bir şey."

Kırık mor tırnaklarıyla klavyeye *tık tık tık* tık tık tık
tık tık tık tık tık tık tık tık tık tık tık tık tık tık
tık tık tık tık tık tık

Luke, benekli tezgahı sıkıca kavrayarak ellerini daha da açar ve kendini hazırlar. "Gerçekten, ne olursa olur. Boyut önemli değil."

İnce, büzülmüş dudakları ve geniş gözleri, sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu gösteriyor. Luke'un arkasındaki sıraya bakıyor, gözlerimle karşılaşıyor ve hızla bakışlarını bilgisayara indiriyor. "Sadece bir araç kaldı."

...

Livy Hart'ın *Planes, Trains, and All the Feels* kitabını okumaya devam etmek için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür

Her zamanki gibi, Entangled'daki rüya takımına en içten teşekkürlerimi sunarım. Bu şirketin bir parçası olduğum için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Bana sürekli harika fırsatlar sunan Liz Pelletier'e, çılgın fikrimi sevip onu en sevdiğim kitaplardan birine dönüştürmeme yardımcı olan editörüm Heidi Shoham ve muhteşem editörüm Alethea Spiridon'a özel teşekkürlerimi sunarım. Her şey için çok teşekkür ederim! Sizler olmasaydınız, stresli, çikolata yiyip dizüstü bilgisayarımın başında ağlayan bir enkaz olurdum. Riki Cleveland'a da çok teşekkür ederim. Kitaplarımı dünyaya sunmak için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim!

Bu kitabın yazılmasına ilham veren loto bileti emeklilik planı olan sevgili kocama: Evimizin ve benim çoğu gün dağınık olduğunu biliyorum, ama tüm bunlara rağmen beni sevmeye devam etmen ve yükümü hafifletmek için elinden geleni yapman, en kötü günlerde bile gülümsememi sağlıyor. Sen olmasan bunu yapmam imkansız olurdu. Muhtemelen güneşi hiç göremezdim. Hem ben hem de vitamin D eksikliğim sana teşekkür ediyor.

Harika çocuklarıma, ev işlerinde yardım ettikleri ve ne kadar fırsat verirsem vereyim kanepede horladığım videoları paylaşmadıkları için teşekkür ederim. Babam yemek yapamadığı günlerde pizza ve mısır gevreği almaya devam edeceğime söz veriyorum. Sizi galaksinin sonuna kadar ve geriye kadar seviyorum ve izin verdiğiniz sürece sizi anne sevgisiyle boğmaya devam edeceğim. Ayrıca, izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sevgili aileme, en büyük destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğunuzu bilmek benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Hepinizi seviyorum!

Ne kadar uzun süre ortadan kaybolursam kaybolayım, yaşadığımı unutmayan ve ne kadar çıldırırsam çıldırayım her zaman cesaret verici sözlerle yanımda olan Toni'ye. Bu işin getirdiği tüm çılgınlıklara rağmen yanımda kalan çok az arkadaşım var. Onlardan biri olduğun için sonsuza kadar minnettarım. Ve Sarah Ballance'a, benim

Ürkütücü ikizime yazıyorum — yılan ve örümceklerle tehdit etmene rağmen, sen hayatımda olduğun zamanlar her zaman daha güzel geçiyor. Ve birbirimize ne kadar çok benzediğimize şaşkırmaya devam ediyorum. Birbirimizden farklı olduğumuz birkaç konuda ise tam zıtlar olmamızı çok komik buluyorum. Ortada bir yol yok gibi görünüyor. Benim deliliğime ayak uydurduğun için teşekkürler. Arkadaşın olması güzel.

Yazar Hakkında

[Kira Archer](#), Pennsylvania'da kocası, iki çocuğu ve evinde çok fazla hayvanla birlikte yaşıyor. Uygunsuz anlarda gülme eğilimi var ve çocuklarına koyduğu tüm kuralları çiğniyor (ama sadece onlar görmediğinde) ve neredeyse her şeyi yapmaktansa kitap okumayı tercih ediyor. Hemen hemen her konuda tuhaf ve eklektik zevkleri vardır ve sık sık hayal gücünün onu sürüklemesine izin verir. Romantizmde biraz eğlenceli, çok seksi ve her zaman mutlu sonları olan hikayeleri sever.

Winning the Billionaire serisinin geri kalanını kaçırmayın

[MİLYARDERİN BEKLENMEDİK BEBEĞİ](#)

[İSKOCYA YA DA ÖLÜM](#)

[ŞANSINI ZORLAMAK](#)

Kira Archer'ın diğer kitapları...

[YUNAN MİLYARDERLE ROL YAPMAK ONU](#)

[ÇILDIRTAN](#)

[ONU ÇILGINA ÇIKARAN](#)

[ÖPÜCÜKLER ONU](#)

[ÇILGINCA SEVMEK](#)

[GERÇEKTEN, DELICE,](#)

[TATLI](#)

[TAMAMEN, TATLI BİR ŞEKİLDE, GERİ](#)

[DÖNÜLMEZ BİR ŞEKİLDE TATLI BİR](#)

[ŞEKİLDE, DERİNDEN, KESİNLİKLE](#)

[SENİ ÇOK SEVİYORUM](#)

Bu tatmin edici Indulgence kitaplarıyla beklenmedik yerlerde aşkı bulun...

MILES AND MILES OF YOU

Jennifer Bonds'un romanı

Lucy Gonzalez, büyükannesinin havalı vintage Airstream karavanını hazırladı ve kısıtlı bir bütçeyle gezebileceği en güzel yerleri keşfetmek için yola çıktı. Yol arkadaşı ise milyarder Miles Hart. Gerçek bir hikaye, Lucy işinden ayrılana kadar Miles onun patronuydu. Şimdi, yılın en heyecanlı yolculuğuna ön koltukta yerinizi alın. Kıvılcımlar! Havai fişekler! Beklenmedik öpücükler! Ve bu yolculuğu tamamen eğlenceli hale getirecek, ağzınızı açık bırakacak sürprizi kaçırmak istemeyeceksiniz...

TÜM KURALLARI YIKMAK

Amy Andrews'un romanı

Beatrice Archer, kendi istediği gibi bir hayat sürmek için Colorado'nun Nowhere kasabasına taşınarak hayatına yeniden başlıyor. Ancak, yerel bir lokantada uygunsuz kıyafet giydiği için çok daha genç ve çekici bir polis memuru çağrılır (bazı insanlar tavşan terliklerini pek sevmezler) ve Bea, küçük çöküşünün eksik bir parçası olduğunu fark eder. Kuralları çiğnemek söz konusu olduğunda, Memur Austin Cooper şaşırtıcı bir şekilde yardım etmeye istekli. Biraz kovboy, ama çok seksi. Ancak Bea, kuralları çiğnemenin sonuçları olduğunu keşfetmek üzeredir. Ve Colorado'daki tüm vişneli turtalar onu bekleyenlerden kurtaramaz...

MİLYARDERİN TATİL NİSANI

Jenna Bayley-Burke'nin Invested in Love romanından

Cameron'un patronu, şirketi devralacak doğru adam olmak için bir eşe ihtiyacı olduğuna ikna olmuştur. Muhteşem bir catering şirketi mükemmel bir etkinlik düzenler ve Cam'in dikkatini çeker. Cam, yenilikçi bir anlaşma önerir. Cameron'un gündeminde bir ilişki hiç olmamıştır, ancak kısa sürede anlaşmayı yeniden müzakere etmek ister. Cam'in nişanlısı gibi davranmak, Lauren'ın her zaman hayalini kurduğu türden müşterilerle bağlantı kurmasını sağlar. Ve eğer Bay Düğmeli'yi plan dışı eğlencelere ikna edebilirse, aralarındaki anlaşma mükemmel olabilir.

ŞÜPHELİ DAVRANIŞLAR

Lexxie Couper'in romanı

Jackson bir zamanlar, yasak olduğunu bildiği genç bir kadın olan Ali'ye karşı arzularının aklının önüne geçmesine izin vermişti. Şimdi Ali'nin başı dertte ve Jackson, ne kadar istenmeyen biri olursa olsun, onun hayatına geri dönmekten başka seçeneği yok. Ali'nin annesinin artan hastane masrafları, Ali'nin aile işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasına neden oluyor. Ali, Jackson'ın dokunuşunu hala çok arzulasa da, onu uzak tutmaya ve yardıma ihtiyacı olmadığını inkar etmeye çalışır. Ama kalbini tekrar riske atmamak için ne kadar ileri gidebilir?

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

